

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 443 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Κραχ στην οικονομία,
αποσταθεροποίηση
σε πολιτικό σκηνικό
και Βαλκάνια-
ΝΑ Μεσόγειο

Ανάγκη αγωνιστικής ανατροπής

50 χρόνια από την σφαγή στη συνοικία Τλατελόλκο

Συμπληρώνονται φέτος 50 χρόνια από την σφαγή στη συνοικία Τλατελόλκο στην Πόλη του Μεξικού στις 2/10/1968, 10 μέρες πριν την έναρξη των Ολυμπιακών Αγώνων, που έμεινε στην ιστορία ως ο «Μεξικάνικος Μάης του '68».

Οι φοιτητικές και εργατικές κινητοποιήσεις του 1968 στο Μεξικό πραγματοποιήθηκαν σε μια ιδιαίτερα σημαντική συγκυρία για την χώρα, μετά από δύο δεκαετίες με σημαντική συσσώρευση κεφαλαίου και ετήσια αύξηση ΑΕΠ στο 6%. Το «Μεξικάνικο '68» υπήρξε αναμφίβολα αντίκτυπος της νεολαιίστικης και εργατικής ριζοσπαστικοποίησης στον κόσμο (Παρίσι, Πράγα, Βερολίνο, Σαν Φρανσίσκο) σε μια περίοδο οξυμένης ταξικής πάλης (αντιαποικιακή επανάσταση σε Αφρική/Ασία, κουβανική Επανάσταση, κινεζική Πολιτιστική Επανάσταση, πόλεμος του Βιετνάμ, θάνατος του Τσε στη Βολιβία). Το μεξικάνικο κίνημα ήρθε ως απάντηση σε ένα ημι-δικτατορικό καθεστώς με αιτήματα την απελευθέρωση πολιτικών κρατούμενων, την αποικιοποίηση των κινήματων και των αγωνιστών, δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες.

Είχαν προηγηθεί σημαντικοί εργατικοί αγώνες (σιδηρόδρομοι, γιατροί, δάσκαλοι, ανθρακωρύχοι κ.ά.), αλλά το 1968 ήταν η πρώτη μεγάλη κινητοποίηση με γενικά κοινωνικά και πολιτικά αιτήματα και όχι μιας μόνο κοινωνικής/επαγγελματικής ομάδας. Για εκδημοκρατισμό, ευρύτερες οικονομικές/κοινωνικές μεταρρυθμίσεις.

Στις 26/7 φοιτητές και μαθητές διαδήλωσαν στην Πόλη του Μεξικού υπέρ της κουβανικής Επανάστασης. Καταστάθηκαν βίαια και συνελήφθησαν πάνω από 700 φοιτητές. Το κίνημα μαζικοποιήθηκε γρήγορα, οδηγώντας σε συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής. Το εκπαιδευτικό σύστημα της πρωτεύουσας παρέλυσε, έγιναν καταλήψεις σε όλα τα σχολεία και πανεπιστήμια. Στις 30/7 νέες συγκρούσεις με τον στρατό, 300 φοιτητές τραυματίες.

Στην ηγεσία του κινήματος τέθηκε η **Εθνική Απεργιακή Επιτροπή**, που αποτελούν 240 φοιτητές που εκπροσωπούσαν 70 πανεπιστήμια, και αποφάσιζαν μέσω γενικών συνελεύσεων. Η κυβέρνηση και η CIA θεωρούσαν τις κινητοποιήσεις προλούδιο «κομμουνιστικής ανατροπής» και ήταν αποφασισμένοι να τις καταπνίξουν.

Οι κινητοποιήσεις συνεχίστηκαν όλο το καλοκαίρι και στις 13/9 οι φοιτητές έκαναν σιωπηλή πορεία με πορτρέτα των Τσε Γκεβέρα, Χο Τσι Μινχ, Εμιλιάνο Ζαπάτα και Πάντσο Βίγια. Στις 23/9 ο στρατός προσπάθησε να σπάσει την κατάληψη του Πολυτεχνείου και συγκρούστηκε για 12 ώρες με τους φοιτητές, δολοφονώντας 15 από αυτούς. Τελικά ο στρατός μπόρεσε να καταλάβει όλη την πανεπιστημιούπολη της Πόλης του Μεξικού, όπου και θα γινόταν η επίσημη τελετή έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων στις 12/10/1968.

Στις 2/10 οι φοιτητές κάλεσαν συγκέντρωση στην πλατεία «Τρεις πολιτισμοί» στη συνοικία Τλατελόλκο, με αίτημα την απόσυρση του στρατού από το πανεπιστήμιο, όπου συγκεντρώθηκαν 15.000 άνθρωποι. Πέντε χιλιάδες στρατιώτες και 200 τανκς και φορτηγά περικύκλωσαν την πλατεία. Ο στρατός άνοιξε απροειδοποίητα πυρ στο πλήθος δολοφονώντας άγρια άγνωστο μέχρι σήμερα αριθμό ανθρώπων. Οι νεκροί υπολογίζονται σε πάνω από 350, ενώ πάνω από 1.000 τραυματίστηκαν σοβαρά και πάνω από 2.000 συνελήφθησαν.

Ασφαλιστικό
Ψηφοθηρικά παιχνίδια
και στο βάθος...
μειώσεις συντάξεων
σελ. 4

Δολοφονία Ζ.
Κωστόπουλου
Να τιμωρηθούν οι
αυτουργοί
σελ. 6

Ιντλίμπ
Η δραματική
κατάληξη μιας
επανάστασης
σελ. 12

Ιστορία
80 χρόνια από
την ίδρυση της 4^{ης}
Διεθνούς (β' μέρος)
σελ. 15

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημομαρξιστικού/τροτσκιστικού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

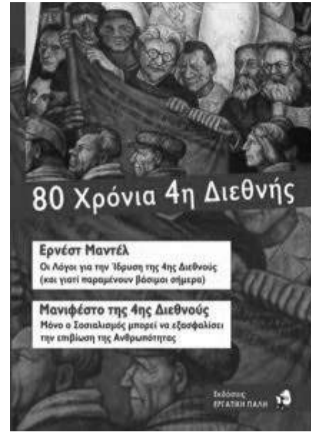
Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**80 χρόνια 4η Διεθνής**

=> **Ερνέστ Μαντέλ: Οι λόγοι για την ίδρυση της 4ης Διεθνούς**

=> **Μανιφέστο της 4ης Διεθνούς**

Χρονολογία έκδοσης: Σεπτέμβριος 2018

Σελίδες: 99

Τιμή: 5 ευρώ

Οι εκδόσεις Εργατική Πάλη τιμώντας τα 80 χρόνια από την ίδρυση της 4ης Διεθνούς εκδίδουν αυτά τα δυο θαυμάσια κείμενα σ' ένα μικρό τόμο: Το πρώτο με τον τίτλο **Οι Λόγοι για την ίδρυση της 4ης Διεθνούς και γιατί παραμένουν βάσιμοι σήμερα**, του Ερνέστ Μαντέλ, και το δεύτερο, Το Μανιφέστο της 4ης Διεθνούς, με τον τίτλο **Μόνο ο Σοσιαλισμός μπορεί να εξασφαλίσει την επιβίωση της Ανθρωπότητας**. Το κείμενο του Ε. Μαντέλ [...] το έγραψε το 1988 και μέσα σε 10 κεφάλαια παρουσιάζει μ' ένα τρόπο πραγματικά μοναδικό τους λόγους για τους οποίους ιδρύθηκε και πόσο αυτοί παραμένουν ισχυροί. Το Μανιφέστο της 4ης Διεθνούς αποφασίστηκε στο 13ο Συνέδριό της, έγινε αρχές Φεβρουαρίου 1991, την εποχή που η κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων είχε αρχίσει. Γι' αυτό το λόγο το μανιφέστο έχει μια ιδιαίτερη σημασία. Ο καπιταλισμός εκμεταλλεύτηκε και εκμεταλλεύεται αυτή την κατάσταση και προσπαθεί να εμφανιστεί θριαμβευτής στα μάτια των μαζών. Ο μαρξ-

σμός αμφισβητήθηκε και αμφισβητείται και δεν αρκεί μια απλή επίκληση κάποιου ορθόδοξου «μαρξισμού-λενινισμού» με οποιαδήποτε φρασολογία για να αποκαταστήσει την αξιοπιστία του. Όσο και αν προσπαθούν η αστική τάξη και οι ιδεολόγοι της να εκμεταλλευτούν την κατάρρευση και να την ταυτίσουν, εσκεμμένα, σαν αποτυχία του σοσιαλισμού, τίποτα δεν μπορεί να αναστρέψει την πραγματικότητα των καπιταλιστικών κοινωνιών, τις αντιφάσεις που τις διαπερνούν, την τεράστια δομική κρίση τους. Η εκμετάλλευση, η καταπίεση, η καταστολή, η λιτότητα, η φτώχεια, η εξαθλίωση και οι πόλεμοι συνεχίζονται. Οι τάξεις και η ταξική πάλη δεν καταργήθηκαν. Οι καταπιεσμένοι της γης ονειρεύονται την απελευθέρωσή τους και αναζητούν οράματα στη βάση των πάγιων σταθερών της ισότητας, της ελευθερίας της αλληλεγγύης, της συλλογικότητας και της συνεργασίας, της αρμονίας με τη φύση.

Από τον Πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πάνασσα

Πρακτορείο NEWS STAND, Πυρσινέλα 12Δ

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Σε μια από τις χειρότερες κρίσεις των τελευταίων ετών βρίσκονται οι ελληνικές τράπεζες, το χρηματιστήριο και γενικότερα η οικονομία. Το μαζικό ξεπούλημα τραπεζικών χαρτιών την Τρίτη και Τετάρτη οδήγησε τον κλαδικό δείκτη σε χαμηλό τουλάχιστον 32 μηνών. Η χρηματιστηριακή κατάρρευση των τραπεζών δείχνει τη σαθρή κατάσταση της οικονομίας και ξεσκεπάζει το μύθο της λεγόμενης «μεταμνημονιακής» περιόδου. Πτώση δεν σημείωσαν μόνο οι μετοχές των τραπεζών αλλά και σχεδόν όλων των μεγάλων ελληνικών επιχειρήσεων: ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΟΤΕ, Ελληνικά Πετρέλαια, Motor Oil, Μυτιληναίος, Jumbo, Βιοχάλκο, Λάμδα, Τίταν, ΟΠΑΠ, ΓΕΚ Τέρνα κ.ά.).

Πολλοί ήταν αυτοί που αναρωτήθηκαν πώς προέκυψε αυτό το βίαιο sell off (ξεπούλημα) κυρίως στις τραπεζικές μετοχές, στον πιο σημαντικό/νευραλγικό τομέα και γενικό δείκτη κάθε καπιταλιστικής οικονομίας. Κάποιοι προσπάθησαν να αποδώσουν την τραγική εικόνα του χρηματιστηρίου στην ιταλική κρίση και στους φόβους που προκύπτουν από τη σύγκρουση της ιταλικής κυβέρνησης με την Κομισιόν. Η άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που έκανε και αυτή υπαιτιγμούς για την Ιταλία, απέδωσε την κρίση σε «επίθεση κερδοσκόπων». Δήλωσε ότι προωθεί συγκεκριμένα μέτρα ελέγχου και εξυγίανσης των τραπεζών «που θα ενισχύσουν ακόμη περισσότερο την εμπιστοσύνη στην ελληνική οικονομία και το χρηματοπιστωτικό σύστημα».

Για ακόμη μια φορά, ο Τσίπρας και η παρέα του προσπαθούν να ξεγελάσουν τον ελληνικό λαό αποκρύπτοντας ότι η πραγματική αιτία είναι η οικτρή κατάσταση της ελληνικής οικονομίας στο σύνολό της και βέβαια η μεγάλη οικονομική κρίση στην ευρωζώνη και ιδιαίτερα, αυτή την περίοδο, της Ιταλίας, Ισπανίας και (αν και δεν είναι στην ΕΕ) της Τουρκίας.

Οι αφορμές

Οι αναφερόμενες ως αιτίες της κρίσης, από διάφορους αστούς αναλυτές και οικο-

Χρηματιστηριακό και οικονομικό κραχ

νομολόγους, είναι στην πραγματικότητα μόνο οι αφορμές. Μερικές από αυτές είναι:

α) Η αδυναμία των ελληνικών τραπεζών και επιχειρήσεων να προσφύγουν στις αγορές και να δανειστούν με φθηνό χρέος, με επιτόκια που δεν θα είναι ληστρικά. Τέτοια ήταν η περίπτωση της Τράπεζας Πειραιώς, η μετοχή της οποίας είχε τη μεγαλύτερη πτώση, μια και δεν κατάφερε λόγω υψηλών επιτοκίων να εκδώσει ομόλογα.

β) Η μικρή κεφαλαιακή επάρκεια των τραπεζών. Οι φήμες για μια νέα, τέταρτη ανακεφαλαιοποίηση (ή κάτι παρόμοιο) εντείνονται, κάτι που μπορεί να «φάει» μέρος του «μαξιλαριού» που διαθέτει η κυβέρνηση. Κυρίως, θα κληθούν και πάλι οι εργαζόμενοι να βάλουν βαθεία το χέρι στην τσέπη. Οι προηγούμενες τρεις ανακεφαλαιοποιήσεις (από το 2013) στοίχισαν στους εργαζόμενους 47,5 δισ. ευρώ!

γ) Τα λεγόμενα «κόκκινα» δάνεια που, παρά τους αθρόους ληστρικούς πλειστηριασμούς και την «πώλησή» τους σε εξευτελιστικές τιμές σε διάφορους «επενδυτές», παραμένουν μια «μαύρη τρύπα» για τις τράπεζες, μια και δεν βοηθούν το ενεργητικό τους.

δ) Οι ισχνές οικονομικές επιδόσεις των τραπεζών και των επιχειρήσεων, η συρρίκνωση των μεγθών τους αλλά και η αρνητική αντιμετώπισή τους από τα ξένα funds, που βλέπουν ότι η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας δεν είναι καλή.

Οι πραγματικές αιτίες

Οι πραγματικές αιτίες της κρίσης συνίστανται στο σύνολο των αντιφάσεων που διέπουν το

καπιταλιστικό σύστημα και συγκεκριμένα τον χρεοκοπημένο ελληνικό καπιταλισμό. Οι κρίσεις είναι εγγενές φαινόμενο

του καπιταλισμού. Η απόδοση της κρίσης σε κερδοσκόπους, γύπες, hedge funds (όχι ότι όλοι αυτοί είναι άμοιροι ευθυνών) αποτελεί ένα παραμύθι αυτών που θέλουν πάση θυσία να δικαιολογήσουν το καπιταλιστικό σύστημα. Η κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού τομέα στην οικονομία, που είναι μακράν και ο περισσότερο παγκοσμιοποιημένος, παράγει μια ιδιαίτερα αρπακτική εκδοχή, του σύγχρονου καπιταλισμού, χωρίς κανόνες και όρια, η οποία περικλείει/παράγει ενδογενώς όλο και πιο συχνές κρίσεις, με ολοένα και μεγαλύτερη διάρκεια και βάθος. Αυτή η αρπακτική φύση του σύγχρονου καπιταλισμού, που εξυπηρετείται άριστα από τον νεοφιλελευθερισμό και τις σύγχρονες ελίτ, αποτελεί οργανική εξέλιξη και όχι παραμόρφωση, όπως ισχυρίζονται διάφοροι νεοκεϋνσιανοί, ρεφορμιστές κ.λπ., της καπιταλιστικής παραγωγής, παράγει/στηρίζεται στην διαρκή φτωχοποίηση των εργατικών και λαϊκών μαζών. Οι τελευταίες καθίστανται ανίκανες να καταναλώσουν το παραγόμενο κοινωνικό προϊόν. Μπορεί το τέλος αυτής της αρπακτικότητας και ανηθικότητας να μην είναι ορατό, ωστόσο είναι βέβαιο ότι αυτό το σύστημα είναι αναγκασμένο να βρίσκεται μόνιμα παγιδευμένο στην κρίση, την αστάθεια και στις ταξικές συγκρούσεις, εξεγέρσεις κ.λπ.

Εκτός όμως από αυτό το γενικό υπόβαθρο υπάρχουν και συγκεκριμένες αιτίες για την περίπτωση του ελληνικού καπιταλισμού. Αναφέρουμε μερικές:

1. Τα μνημόνια διέλυσαν την οικονομία και ιδιαίτερα τους δυο παραγωγικούς τομείς (βιομηχανία, γεωργία). Όχι μόνο απέτυχαν να μειώσουν το χρέος, αλλά και το αύξησαν πολύ, από 120% περίπου του ΑΕΠ σε 180%.

2. Οι επενδύσεις έχουν καταρακλήσει

περίπου στα 20-25 δισ. το χρόνο από περίπου 60 δισ. που ήταν το 2008. Το τελευταίο κραχ είναι μια ακόμη σημαντική αποεπένδυση (η χρηματιστηριακή αξία μόνο των τεσσάρων συστημικών τραπεζών μειώθηκε κατά 2,8 δισ. ευρώ). Φαίνεται ότι η έκκληση του Τσίπρα στους ξένους «επενδυτές» στην Ουάσιγκτον, εισακούστηκε και με το παραπάνω και του «ξάφρισαν» τις τράπεζες και τις επιχειρήσεις.

3. Οι αποταμιεύσεις πέφτουν διαρκώς.

4. Το εργατικό δυναμικό, που βρίσκεται στην ανεργία, στην υποαπασχόληση, σε διάφορα «προγράμματα», στη μετανάστευση.

5. Η βόμβα του δημογραφικού προβλήματος, που έχει επιδεινωθεί από την κρίση και τα μνημόνια.

Ο συνδυασμός όλων των παραπάνω έχει σοβαρές επιπτώσεις στην παραγωγικότητα της εργασίας και κατά συνέπεια σε οποιαδήποτε προοπτική ανάπτυξης. Και όπως είναι γνωστό, η παραγωγικότητα εξαρτάται κυρίως από τη βιομηχανία, η οποία έχει κυριολεκτικά συντριβεί τα μνημονιακά χρόνια.

Ανάγκη να ανατρέψουμε αυτή την κατάσταση

Εκτός όμως από τα παραπάνω, είναι η ένταξη της χώρας στην ΕΕ και το ευρώ που λειτουργούν υπέρ των συμφερόντων του μεγάλου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστικών σχεδίων. Είναι ανάγκη εμείς οι εργαζόμενοι να κάνουμε μια τομή στην σκέψη και στην πολιτική μας. Η κυβέρνηση Τσίπρα και όλες οι μνημονιακές δυνάμεις έχουν αποτύχει τραγικά και το μόνο που κάνουν είναι να ξεπουλούν τον δημόσιο πλούτο, να μειώνουν διαρκώς το βιοτικό μας επίπεδο και να συμμετέχουν στους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και εκστρατείες. **Ο ελληνικός καπιταλισμός και οι δυνάμεις που τον υπηρετούν έχουν μπει σε μια περίοδο ιστορικής παρακμής.** Πρέπει να απαλλαγούμε από αυτούς όσο το δυνατόν γρηγορότερα, πριν να είναι πολύ αργά.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η Ελλάδα παραμένει «πρωταθλήτρια» της ΕΕ στην **ανεργία**, σύμφωνα με τη Eurostat. Όπως δείχνουν τα στοιχεία που δόθηκαν στη δημοσιότητα, η επίσημη ανεργία στη χώρα μας διαμορφώθηκε στο 19,1% τον Ιούνιο του 2018. Το ποσοστό εμφανίζει μείωση, σε σχέση με το 19,3% τον Μάιο του ίδιου έτους.

Σύμφωνα με τη Eurostat, στην Ευρωζώνη, τον Αύγουστο (δεν υπάρχουν στοιχεία για την Ελλάδα) η ανεργία μειώθηκε σε 8,1%, από 8,2% τον Ιούλιο, καταγράφοντας το χαμηλότερο επίπεδο από τον Νοέμβριο του 2008. Στο σύνολο της ΕΕ, η ανεργία παρέμεινε σταθερή στο 6,8%, το χαμηλότερο επίπεδο από τον Απρίλιο του 2008. Έναν χρόνο πριν, τον Αύγουστο του 2017, η ανεργία στην Ευρωζώνη και στην «ΕΕ των 28» ήταν 9% και 7,5% αντίστοιχα.

Συνολικά, τον Αύγουστο καταγράφονται 16,6 εκατομμύρια άνεργοι στην ΕΕ και 13,2 εκατομμύρια στην Ευρωζώνη. Τα υψηλότερα επίπεδα ανεργίας στην ΕΕ καταγράφονται στην Ελλάδα (19,1% τον Ιούνιο) και στην Ισπανία (15,2%).

Ειδικότερα στην Ελλάδα, ο αριθμός των ανέργων τον Ιούνιο διαμορφώθηκε στους 909.000. Το ποσοστό ανεργίας στους άνδρες είναι 15,3% και στις γυναίκες 23,8%. Το ποσοστό ανεργίας των νέων (κάτω των 25 ετών) στην Ελλάδα μειώθηκε στο 39,1%, έναντι 39,3% τον Μάιο. Τα υψηλότερα ποσοστά ανεργίας των νέων στην ΕΕ καταγράφονται στην Ελλάδα (39,1%), στην Ισπανία (33,6%) και στην Ιταλία (31%). Τον Αύγουστο, η ανεργία των νέων στην Ευρωζώνη μειώθηκε στο 16,6% και στην ΕΕ στο 14,8%.

Ραγδαία **επιδείνωση των συνθηκών εργασίας** για τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων τα τελευταία χρόνια και πλήρη απορρύθμιση της αγοράς εργασίας, επιβεβαιώνει έρευνα που διενεργήθηκε για λογαριασμό της ΓΣΕΕ στη χώρα μας. Σύμφωνα με αυτή την έρευνα, της εταιρίας Alco, η μείωση των αποδοχών και η εργασιακή ανασφάλεια συνιστούν τα δύο σοβαρότερα ζητήματα για τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, με το 37% να υφίσταται καθυστέρηση στην καταβολή των αποδοχών τους τουλάχιστον για έναν μήνα. Ενδεικτικό της ζούγκλας που επικρατεί στην αγορά εργασίας είναι ότι 9 στους 10 πολίτες πιστεύουν ότι υπάρχει δυσμενής μεταβολή αμοιβών, εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Σύμφωνα με τα ευρήματα της έρευνας, κορυφαία προβλήματα είναι η μείωση των αποδοχών (σε ποσοστό 65% των ερωτηθέντων) και η ανασφάλεια για τη διατήρηση της θέσης εργασίας (σε ποσοστό 50%), προβλήματα που πλήττουν καθοριστικά τους εργαζόμενους αλλά και την ίδια την έννοια της εργασίας, που θεωρείται από τη συντριπτική πλειοψηφία (85%) της κοινής γνώμης κοινωνικό αγαθό. Περίπου 6 στους 10 αξιολογούν θετικά τον ρόλο των συνδικάτων στη βελτίωση των όρων δουλειάς και στην ενίσχυση του δημοκρατικού πολιτεύματος. Εύρημα της έρευνας που πρέπει να προβληματίσει είναι ότι ένα 60% δηλώνει ότι οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα δεν γνωρίζουν τα δικαιώματά τους όπως θα έπρεπε. «Αν δεν γνωρίζεις τι δικαιούσαι, πώς θα συνειδητοποιήσεις αρχικά ότι στο στερούν και στη συνέχεια να το διεκδικήσεις;». Όσον αφορά στο τι πρέπει να κάνει η ΓΣΕΕ για να βοηθήσει τους εργαζόμενους, οι πολίτες ζητούν μαχητικές κινητοποιήσεις και απεργίες καθώς και συμβουλευτική υποστήριξη, επαγγελματική κατάρτιση και σύνταξη μελετών για εργαζόμενους και ανέργους.

Ασφαλιστικό

Ψηφοθηρικά παιχνίδια και στο βάθος... μειώσεις συντάξεων

Τρεις-τέσσερις εβδομάδες μετά τη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης (ΔΕΘ), συνεχίζεται η «συζήτηση» για το τι θα γίνει τελικά με τις παλιές συντάξεις, για το αν θα μειωθούν μέχρι και 18%. Περιλαμβάνει τόσο τις γενικότερες εξαγγελίες του Κ. Μητσοτάκη για το ασφαλιστικό σύστημα, όσο και το μακάβριο επιχείρημα των Τσίπρα και Τσακαλώτου για τη μη αναγκαιότητα/χρησιμότητα της μείωσης της «προσωπικής διαφοράς». Η όλη «συζήτηση» μεταξύ κυβέρνησης και αντιπολίτευσης, κομμάτων και «ειδικών», ΜΜΕ, δημοσιογράφων κ.λπ., δεν γίνεται για να ενημερωθεί η κοινωνία. Γίνεται για να υπάρξουν αποκλειστικά και μόνο μικροκομματικά οφέλη, να ρίξει ο ένας την ευθύνη στον άλλον, να κερδίσουν εντυπώσεις ή ψήφους, να αποκρύψουν την αλήθεια και τις δικές τους ευθύνες.

Για το αν θα εφαρμοστεί τελικά από 1-1-2019 η μείωση όλων των παλιών συντάξεων, κύριων και επικουρικών, έως και 18%, οι όποιες διαπραγματεύσεις θα συνεχιστούν μέχρι περίπου τον Δεκέμβρη. Οι μειώσεις αυτές - που αφορούν όχι μόνο 1.000.000 συνταξιούχους, όπως σκόπιμα αναφέρουν κάποιοι, αλλά περίπου 2.500.000 κύριες συντάξεις και περίπου 1.236.000 επικουρικές - από 1-1-2019 ή αργότερα, όχι μόνο θα εφαρμοστούν, αλλά θα είναι μόνο η αρχή. Στα αντίστοιχα άρθρα της *Εργατικής Πάλης*, Ιουνίου και Σεπτεμβρίου 2018, αναλύσαμε διεξοδικά το τι περικόπτεται και γιατί είναι για τους δανειστές και τους νέους και παλιούς μνημονιακούς αδήριτη ανάγκη, στρατηγικός στόχος, η ολοσχερής κατάργηση, και όχι μόνο, της προσωπικής διαφοράς.

Οι εξαγγελίες Μητσοτάκη

Σε σχέση με τις γενικότερες εξαγγελίες του Κ. Μητσοτάκη για το ασφαλιστικό σύστημα, πρέπει να σημειώσουμε τα εξής:

α) ο Κ. Μητσοτάκης δεσμεύεται ότι η ΝΔ ως κυβέρνηση θα καταργήσει τον νόμο Κατρούγκαλου.

β) το νέο Ασφαλιστικό (**ανταποδοτικού χαρακτήρα, με παροχές ανάλογες των ατομικών εισφορών**) που προτείνεται από την αξιωματική αντιπολίτευση, θα βασίζεται σε τρεις πυλώνες.

γ) θα υπάρχει μείωση των ασφαλιστικών εισφορών, στο πλαίσιο μείωσης του μισθολογικού κόστους των επιχειρήσεων!

Ο πρώτος πυλώνας, ο λεγόμενος κύριος, θα είναι υποχρεωτικός, δημόσιος και αναδιανεμητικός, κάτι δηλαδή σαν τον ΕΦΚΑ, θα είναι «εγγυημένος» και θα χορηγείται με προϋποθέσεις, κάτι σαν τη λεγόμενη εθνική σύνταξη, σαν το ΕΚΑΣ ή το «ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα» (δες παλαιότερα άρθρα της *ΕΠ*). Ο δεύτερος πυλώνας, η λεγόμενη επικουρική ή επαγγελματική σύνταξη, θα είναι ένας φορέας, επίσης υποχρεωτικός, όπου οι πολίτες θα αποταμιεύουν **σε έναν προσωπικό τους κουμπαρά μέρος των εισφορών**

τους, έχοντας τη δυνατότητα να επιλέξουν είτε έναν δημόσιο φορέα, είτε ιδιωτικά συνταξιοδοτικά ταμεία. Όποιος επιθυμεί και έχει να πληρώσει, θα μπορεί προαιρετικά να επιλέξει και τον τρίτο πυλώνα, μια συμπληρωματική ιδιωτική ασφάλιση.

Είναι αλήθεια ότι αυτό το μοντέλο, βασικά πλήρους ιδιωτικής ασφάλισης, είναι το «αγαπημένο» μοντέλο των απανταχού νεοφιλελεύθερων, του ίδιου του ΔΝΤ, που είχε βοηθήσει και τον δικτάτορα Πινοσέτ να το επιβάλει στη Χιλή. Είναι όμως εξίσου αλήθεια ότι αυτό το μοντέλο δεν έχει, επί της ουσίας, και πολύ μεγάλη διαφορά από αυτό που έχει ήδη θεσμοθετηθεί με τον νόμο Κατρούγκαλου. Με τον νόμο Κατρούγκαλου, η Κοινωνική Ασφάλιση έχει ήδη ενταφιαστεί, έχει μπει υπό την αίρεση της πορείας των δημόσιων οικονομικών και των ελλειμμάτων, έχουν ήδη καταργηθεί τα κατώτατα όρια που προστάτευαν τους πιο αδύναμους και εξασφάλιζαν τον κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης, έχει ήδη επιβληθεί ένα μοντέλο ανταποδοτικών παροχών ανάλογα με τις ατομικές εισφορές, και πάει λέγοντας. Με τον νόμο Κατρούγκαλου, έχει καταργηθεί ουσιαστικά η όποια Ασφάλιση είχε μείνει τυπικά δημόσια.

Το σχέδιο Μητσοτάκη είναι ένα βήμα παραπέρα, θα κάνει την ασφάλιση και τυπικά ιδιωτική. Και τα δύο μοντέλα δεν έχουν καμιά σχέση με την Κοινωνική Ασφάλιση που γνωρίζαμε και κατακτήσαμε, και τα δύο θα χορηγούν για συντάξεις ποσά ελεημοσύνης, ακόμη και μερικών δεκάδων ευρώ (βλ. άρθρο Σεπτεμβρίου της *ΕΠ*)! Όλα τα παραπάνω δεν θίχτηκαν από κανέναν, αντίθετα κρύφτηκαν κάτω από τον θόρυβο που «σηκώθηκε» για τις δηλώσεις του υπεύθυνου για την ασφάλιση τομεάρχη της ΝΔ Καραγκούνη ότι η ΝΔ θα εφαρμόσει το ασφαλιστικό του Πινοσέτ.

Το μακάβριο επιχείρημα του Τσακαλώτου

Οι Τσίπρας και Τσακαλώτος, στην ενάγωνία προσπάθειά τους να δείξουν ότι αντιδρούν σε ένα μέτρο που ήδη έχουν αποδεχθεί και ψηφίσει ή στην προσπάθειά τους να το «μεταφέρουν» στην επόμενη κυβέρνηση, χρησιμοποίησαν το **μακάβριο** επιχείρημα ότι: «αυτό το μέτρο δεν συνιστά μια διαρθρωτική (μόνιμη) μείωση των κονδυλίων για συντάξεις, όπως απαιτούν οι δανειστές, μιας που οι συνταξιούχοι που θα θιχτούν από αυτή τη μείωση, ιδίως οι άνω των 70 ετών, κάποια στιγμή θα εκλείψουν. Αυτό το μέτρο είναι δημοσιονομικού χαρακτήρα, περιορισμού ελλειμμάτων, που αυτή τη στιγμή δεν χρειάζεται». Όμως, πρέπει να σημειώσουμε και την υποκρισία όλων των αντιπολιτευόμενων που, διαστρεβλώνοντας τις παραπάνω δηλώσεις (ότι δηλαδή οι Τσίπρας/Τσακαλώτος ευχήθηκαν να πεθάνουν οι συνταξιούχοι κ.ά.), προσπάθησαν: α) να σκεπάσουν τον θόρυβο για τις δηλώσεις Καραγκούνη για το ασφαλιστικό του Πινοσέτ, β) να «θάψουν» τις δηλώσεις του ανεκδιήγητου Λοβέρδου, υπουργού Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων το 2012, ο οποίος, σε συζήτηση για τη βιωσιμότητα του Ασφαλιστικού, μεταξύ άλλων είπε και τη φράση που έχει μείνει στη συλλογική μνήμη και στην ιστορία: **«Οι άνθρωποι δεν πεθαίνουν κιόλας, ζούνε πολλά χρόνια μετά τη σύνταξή τους»!**

■ *Τηλέμαχος Λάχανης*

επίκαιρα...

Καταπάτηση του δικαιώματος για δημόσια και δωρεάν σίτιση

Το φετινό «καλωσόρισμα» της διοίκησης του ΑΠΘ και των εργολάβων («ΧΟΥΤΟΣ», «ΓΕΥΣΗΝΟΥΣ», «ΑΜΒΡΟΣΙΑΔΗΣ») που έχουν αναλάβει τη λειτουργία της λέσχης ήταν η επιβολή αντιτίμου σίτισης. Όσοι δεν δικαιούνται κάρτα σίτισης θα πληρώνουν 66 ευρώ τον μήνα ή 2 ευρώ ανά γεύμα. Πρόκειται για εξέλιξη-σταθμό, καθώς για πρώτη φορά οι φοιτητές του ΑΠΘ θα κληθούν να πληρώσουν ένα καθόλου αμελητέο ποσό για τη σίτισή τους.

Οι βασικές αιτίες αυτής της κατάστασης είναι η χρόνια υποχρηματοδότηση των πανεπιστημίων και το καθεστώς των εργολαβιών, που όχι μόνο συντηρείται αλλά κυριαρχεί. Οι εργολάβοι χρηματοδοτούνται από τον προϋπολογισμό του ιδρύματος με εκατομμύρια ευρώ, για υπηρεσίες που θα μπορούσε να αναλάβει το πανεπιστήμιο, προσλαμβάνοντας απευθείας τους εργαζόμενους, και με μικρότερο κόστος.

Η σίτιση, οι εστίες και γενικότερα οι φοιτητικές παροχές δεν είναι... ευγενική χορηγία κανενός! Είναι χρήματα που προέρχονται από την υπέρογκη φορολόγηση της ελληνικής κοινωνίας, που δικαιούται να μπορούν τα παιδιά της να τρώνε καθημερινά! Οι καθησυχαστικές δηλώσεις των πρυτάνεων ότι «όλοι οι φοιτητές θα τρώνε δωρεάν» αποδείχθηκαν κούφια λόγια. Για το φοιτητικό κίνημα είναι μονόδρομος μια αποφασιστική απάντηση στην κατάργηση της δωρεάν σίτισης και στη διάλυση της εκπαίδευσης. Με γενικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, μαζικές καταλήψεις και διαδηλώσεις, να ακυρώσουμε τα σχέδια πρυτανείας, εργολαβιών και κυβέρνησης.

Οι εστιακοί φοιτητές στο έλεος των καταστροφών

Στις 23 Σεπτέμβρη ξέσπασε πυρκαγιά στο πανεπιστήμιο Κρήτης στο Ηράκλειο, προκαλώντας σχεδόν ολοκληρωτική καταστροφή των φοιτητικών εστιών. Τα προσωπικά αντικείμενα και τα δωμάτια των φοιτητών καταστράφηκαν ολοσχερώς, ενώ μάλλον από τύχη δεν υπήρξαν ανθρώπινες απώλειες. Την ίδια σχεδόν τύχη είχε το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, που περιείχε όργανα και συλλογές αξίας εκατομμυρίων, ενώ κήκαν και αίθουσες του Βενιζέλειου Νοσοκομείου.

Η πυρκαγιά δεν είναι απλά ένα ατύχημα, αλλά αποτέλεσμα της υποχρηματοδότησης των πανεπιστημίων, κατ' επιταγή των μνημονιακών πολιτικών. Έτσι, οδηγηθήκαμε σε συνολική διάλυση της φοιτητικής μέριμνας και σε μεγάλη υποστελέχωση των υπηρεσιών, με αποτέλεσμα τα κτήρια να ρημάζουν και να υπάρχει έλλειψη βασικών παροχών και ασφάλειας. Το κατεστραμμένο κτήριο δεν πρόκειται να ξαναγίνει εστία στο ορατό μέλλον, αφού προτεραιότητα έχουν πάντα οι τράπεζες και οι δανειστές-τοκογλύφοι. Σοβαρές ευθύνες βαραίνουν και τις πρυτανικές αρχές, καθώς η πυρκαγιά στις εστίες ήρθε να συμπληρώσει τις σοβαρές βλάβες, τα κατεστραμμένα δωμάτια, την έλλειψη ζεστού νερού και θέρμανσης και πολλά άλλα.

Απαλλαγή συνδικαλιστών της ΠΟΕ-ΟΤΑ

Την 1η Οκτωβρίου, 11 συνδικαλιστές της ΠΟΕ-ΟΤΑ δικάστηκαν για «πρόκληση ρύπανσης του περιβάλλοντος από πρόθεση», κατά τη διάρκεια απεργιακών κινητοποιήσεων τον Ιούνιο του 2017, με αίτημα τη μονιμοποίηση των συμβασιούχων εργατών καθαριότητας. Σε ανακοίνωσή της, η ΠΟΕ-ΟΤΑ επισημαίνει: «Με την επιχειρούμενη ποινικοποίηση των απεργιακών κινητοποιήσεων των εργαζομένων, το μόνο που καταφέρνουν είναι να ισχυροποιήσουν τις θέσεις και τα αιτήματά τους και να τους προτρέψουν να συνεχίσουν ακόμη πιο δυναμικά και μαζικά να διεκδικούν την ανατροπή αυτών των πολιτικών που τους οδηγούν στην εξαθλίωση». Τελικά, το Δ' Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών απάλλαξε τους συνδικαλιστές, καθώς πολύ απλά οι κατηγορίες ήταν αστείες και εντελώς αβάσιμες.

Νέος γύρος ποινικοποίησης των αγώνων στις Σκουριές

Την 1η Οκτώβρη άρχισε η δίκη για την «εμπρηστική επίθεση» στο εργοτάξιο της εταιρείας «Ελληνικός Χρυσός» στις Σκουριές Χαλκιδικής το 2013, με κατηγορούμενους 21 κατοίκους της περιοχής. Αποφασίστηκε η διακοπή της διαδικασίας, με επόμενη συνεδρίαση στις 22 Οκτώβρη. Στον κατάλογο των μαρτύρων περιλαμβάνονται πάνω από 70 άτομα. Οι κατηγορούμενοι, στην πλειονότητά τους συναγωνιστές από την Ιερισσό και τη Μεγάλη Παναγιά Χαλκιδικής, αντιμετωπίζουν μεταξύ άλλων τα κακουργήματα της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης, απόπειρας ανθρωποκτονίας, έκρηξης, κατοχής εκρηκτικών και ληστείας.

Δεν έχουμε λόγο να δείξουμε εμπιστοσύνη στην αστική δικαιοσύνη. Πρέπει να τελειώνουμε με τα μνημόνια, με τον δρόμο των αγώνων και της αυτοοργάνωσής μας, τη μόνη λύση σωτηρίας για το περιβάλλον και τα δικαιώματά μας.

Τροπολογία για την «αύξηση του κατώτατου μισθού»: Χυδαίος εμπαιγμός των εργαζομένων Με αγώνες να συντρίψουμε την άθλια κυβέρνηση Τσίπρα!

Στις 20 Σεπτέμβρη υπερψηφίστηκε τροπολογία που κατέθεσε η άθλια κυβέρνηση Τσίπρα για την «αύξηση του κατώτατου μισθού», ενεργοποιώντας και παγιώνοντας τον μνημονιακό νόμο Βρούτση-Σαμαρά (ν. 4172/2013). Την τροπολογία ψήφισαν, εκτός από τα κυβερνητικά κόμματα, η Νέα Δημοκρατία και το Κίνημα Αλλαγής. Το Ποτάμι έδωσε ρέστα: αρχικά, ο Γ. Ψαριανός δήλωσε ότι το κόμμα του ψηφίζει «παρών», εκφράζοντας την υποτιθέμενη αντίθεσή του στις συνεχείς τροπολογίες που καταθέτει η κυβέρνηση. Στη συνέχεια, πήγε στον Μ. Γεωργιάδη, ο οποίος προήδρευε, για να τον ενημερώσει ότι το Ποτάμι ψηφίζει «ναι», τελικά όμως ψήφισε «παρών». Παρών ψήφισε η νεοαριστική Χρυσή Αυγή, ενώ το ΚΚΕ καταψήφισε την τροπολογία της κυβέρνησης και ψήφισε υπέρ της υιοθέτησης δικής του σχετικής τροπολογίας.

Η Υπ. Εργασίας Αχτσιόγλου, προκαλώντας την αποστροφή και οργή των εργαζομένων, μίλησε για «σημαντική στιγμή για τον κόσμο της εργασίας» καθώς, μετά την ανύπαρκτη «επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων», γίνεται «ένα σημαντικό βήμα για την υλοποίηση της κορυφαίας δέσμευσης», της «αύξησης των μισθών των εργαζομένων».

Η τροπολογία: 1. προβλέπει τη «θέσπιση ειδικών χρονοδιαγραμμάτων για την έναρξη και την ολοκλήρωση της διαδικασίας, έτσι ώστε αυτή να ξεκινήσει εντός του τελευταίου δεκαημέρου του Σεπτεμβρίου του 2018 και να ολοκληρωθεί εντός του τε-

λευταίου δεκαπενθημέρου του Ιανουαρίου του 2019(!)», 2. καθορίζει τη διαδικασία διαμόρφωσης του κατώτατου μισθού και ημερομισθίου για όλους τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα, μέσα από την «κατά στάδια διεξαγωγή διαβούλευσης μεταξύ των κοινωνικών εταίρων και της κυβέρνησης και της συμμετοχής εξειδικευμένων επιστημονικών, ερευνητικών και συναφών φορέων και εμπειρογνομώνων, σε θέματα οικονομίας και οικονομίας της εργασίας, κοινωνικής πολιτικής, καθώς και εργασιακών σχέσεων», 3. καταλήγει στο ότι ο κατώτερος μισθός θα καθορίζεται με «έκδοση απόφασης του Υπ. Εργασίας και με τη σύμφωνη γνώμη του υπουργικού συμβουλίου»!

Ο φαρισαισμός, τα ωμά ψέματα και ο επικίνδυνος τυχοδιωκτισμός της κυβέρνησης ξεπέρασαν κάθε όριο! Καμία σχέση δεν έχει στο περιεχόμενό της η παραπάνω τροπολογία με την αύξηση του κατώτατου μισθού, όπως ψευδώς διατυμπανίζει η συμμορία Τσίπρα και τα παπαγαλάκια της. Ακόμη και τώρα, ο ακριβής χρόνος της αύξησης του κατώτατου μισθού και το συγκεκριμένο ποσό μένουν εντελώς απροσδιόριστα. Αυτό όμως που ξεκαθαρίζεται πλήρως είναι πως **ο κατώτατος μισθός θα καθορίζεται από τον εκάστοτε Υπ. Εργασίας και το υπουργικό συμβούλιο, δηλαδή από το αστικό κράτος**, και μάλιστα ύστερα από διαβούλευση με τους «κοινωνικούς εταίρους», τον ΣΕΒ, τους εργοδότες κ.τ.λ. Όχι μόνο δεν αυξάνεται ο μισθός, αλλά θα ισχύει άλλη μια μνημονιακή ταφόπλακα στις συλλογικές διαπρα-

ματεύσεις, καθώς **ενεργοποιείται ο μνημονιακός νόμος Βρούτση-Σαμαρά που τις καθήργησε** (συγκεκριμένα για την Εθνική Γενική Συλλογική Σύμβαση Εργασίας) και προβλέπει «αυξήσεις» μόνο με βάση τους «οικονομικούς δείκτες». Γι' αυτό άλλωστε έδωσε τα συγχαρητήριά του στην Υπ. Εργασίας ο ακραίος μνημονιακός και νεοφιλελεύθερος Βρούτσης, λέγοντας πως του «έκαναν την τιμή να χειροκροτήσουν ένθερμα και να υποστηρίξουν τον ν. 4172/2013 περί κατώτατου μισθού».

Πίσω από τον εμπαιγμό της κυβέρνησης προς τους εργαζόμενους, **το μνημονιακό καθεστώς, με όλο το αντεργατικό οπλοστάσιό του, παραμένει και ενισχύεται**: η κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων και των συλλογικών συμβάσεων εργασίας (ΣΣΕ), η κατάργηση της επεκτασιμότητας και της μετενέργειας, η κατάργηση στην πράξη της αρχής της ευνοϊκότερης ρύθμισης, το έκτρωμα του υποκατώτατου μισθού, το πάγωμα των τριετιών και η κατάργηση των επιδομάτων, η επαναφορά του lock out, η απαγόρευση της απεργίας, κ.ά. Το **Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης όχι μόνο παραμένει άθικτο, αλλά γίνεται όλο και πιο δεσποτικό**, πατώντας στον λαμό την εργατική τάξη με το φόβητρο της ανεργίας και της περιθωριοποίησης. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, η οποία «αύξηση» στον μισθό δοθεί (και για εκλογικούς λόγους) δεν θα μπορέσει ούτε

στο ελάχιστο να αντισταθμίσει τη βίαιη, δραματική «εσωτερική υποτίμηση» των πραγματικών μισθών, της αξίας της εργατικής δύναμης, που έχει επέλθει από όλα τα παραπάνω.

Η κυβέρνηση Τσίπρα, παρέα με την αντιπολίτευση και τους «Μένουμε Ευρώπη», είναι εξαιρετικά επικίνδυνη για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και πρέπει να φύγει. Είναι ο καλύτερος υπηρέτης του αστικού κράτους και των μνημονίων, υπεύθυνη για την κοινωνική, πολιτική και οικονομική υποβάθμιση των εργαζομένων. Έχει επιβάλει στην πολιτική ζωή το ψέμα, τη χυδαιότητα και την εξαπάτηση. Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει εδώ και τώρα να οργανώσουμε έναν νέο κύκλο αγώνων, με μαχητικότητα και διάρκεια, με σχέδιο και πρόγραμμα. Για την πτώση της άθλιας κυβέρνησης Τσίπρα, τη συντριβή όλων των ακροδεξιών νεοφιλελεύθερων δυνάμεων των «Μένουμε Ευρώπη», τη διάλυση του μνημονιακού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση μιας **Κυβέρνησης των Εργαζομένων**.

Η διοίκηση της Vodafone καταργεί το οκτάωρο

Η διοίκηση της Vodafone τα τελευταία χρόνια έχει πρωτοστατήσει στις αντεργατικές επιθέσεις, εφαρμόζοντας τα πιο σκληρά μνημονιακά μέτρα και μάλιστα πολλές φορές πριν αυτά ψηφιστούν. Μετά τις περικοπές σε μισθούς, τις εκατοντάδες (άμεσες ή έμμεσες) απολύσεις, την επιβολή και επέκταση των πιο δουλικών σχέσεων εργασίας («ενοικίασης») εργαζομένων, την παραπομπή συνδικαλιστών και του Σωματείου στα δικαστήρια, τις απολύσεις εργαζομένων που πρωτοστατούν στους αγώνες, η διοίκηση μιας κερδοφόρας πολυεθνικής, με συνολικά έσοδα για φέτος 46,6 δισ. ευρώ και λειτουργικά κέρδη 4,6 δισ. ευρώ, επιχειρεί τώρα να καταργήσει μία από τις σημαντικότερες κατακτήσεις του εργατικού κινήματος τα τελευταία 130 χρόνια, το οκτάωρο.

Μετά από «διαβούλευση» παρωδία στην οποία προσκάλεσε το Πανελλήνιο Σωματείο Εργαζομένων Vodafone (ΠΑΣΕ Vodafone) με θέμα συζήτησης, υποτίθεται, την «διευθέτηση του χρόνου εργασίας», η διοίκηση μοίρασε στους συναδέλφους των τμημάτων που δεν εργάζονται σε βάρδιες ή σε τηλεφωνικό κέντρο (δηλαδή περίπου σε 1.000 εργαζόμενους) ατομική σύμβαση που προβλέπει ωράριο εργασίας διάρκειας 9 ωρών με ώρα προσέλευσης τις 9:00 και ώρα αποχώρησης τις 18:00.

Το «τυράκι» που χρησιμοποίησε για να συγκαλύψει την πραγματικότητα, την κατάργηση δηλαδή του οκταώρου και την επιβολή εννιάωρου ωραρίου εργασίας, ήταν η αύξηση του διαλείμματος, από μισή ώρα που είναι τώρα σε αυτά τα τμή-

ματα, σε μία ώρα. Τα γελοία ψέματα που χρησιμοποίησαν διάφοροι προϊστάμενοι για να αποσπάσουν τις υπογραφές των συναδέλφων ήταν πολλά: «έχει αλλάξει η νομοθεσία και μας ζητάει αυτά τα χαρτιά η Επιθεώρηση Εργασίας», «αν το υπογράψεις θα μπορείς να έρχεσαι λίγο αργότερα ή να φεύγεις λίγο νωρίτερα» κ.ά.

Στην πραγματικότητα, η διοίκηση της Vodafone όχι μόνο καταργεί το οκτάωρο, αλλά ταυτόχρονα αποσυνδέει το διάλειμμα από το ωράριο εργασίας. Για τη διοίκηση, το διάλειμμα δεν αποτελεί εργάσιμο χρόνο, αναιώντας την ίδια την ουσία του, ως χρόνο ανάπαυσης των εργαζομένων κατά τη διάρκεια του καθημερινού ωραρίου τους! Και αυτό καλούνται να υπογράψουν οι συνάδελφοι στις ατομικές συμβάσεις: οκτώ ώρες εργασίας και μία ώρα διάλειμμα.

Αφορμή για αυτή την πολύ σκληρή επίθεση ήταν η εφαρμογή του ν. 4488/2017 ο οποίος ορίζει ότι είναι υποχρεωτική η εκ των προτέρων αναγγελία της υπερωριακής εργασίας ηλεκτρονικά στο σύστημα ΕΡΓΑΝΗ και προβλέπει υψηλά πρόστιμα. Η διοίκηση της Vodafone αντί να συμμορφωθεί και να τηρεί το ωράριο εργασίας των συναδέλφων, χωρίς να επιβάλει αδήλωτη υπερεργασία και υπερωρία, την εκμεταλλεύτηκε προς όφελός της για να ξεζουμίσει και άλλο τους εργαζομένους της και να αντιμετωπίσει τον ολοένα αυξανόμενο όγκο εργασίας. Ο τελευταίος μάλιστα έχει πολλαπλασιαστεί μετά τις εκατοντάδες απολύσεις που έχουν γίνει, ειδικά μετά την εξαγορά της Hellas Online (HOL) αλλά και ενόψει της συγχώνευσης με την προ-

σφάτως εξαγορασμένη Cyta Hellas.

Η ουσία όμως βρίσκεται στο ότι η κατάργηση του οκταώρου αποτελεί μέρος μίας βαθιάς αντεργατικής στρατηγικής, η οποία σχεδιάζεται να επεκταθεί σε όλη την ευρωζώνη και την ΕΕ και αποτελεί κομβικό στοιχείο του νέου μοντέλου εκμετάλλευσης των εργαζομένων που οικοδομείται καθημερινά από το μνημονιακό καθεστώς. Πριν από λίγους μήνες άλλωστε, στην Αυστρία, ψηφίστηκε νόμος από την αντεργατική κυβέρνηση του ακροδεξιού Sebastian Kurz, που προβλέπει την αύξηση των ωρών εργασίας, έως και 12 κάθε μέρα ή έως 60 την εβδομάδα!

Η εφαρμογή του συγκεκριμένου μέτρου επιστρέφει τους εργαζόμενους κυριολεκτικά έναν αιώνα πίσω. Θα αναγκάσει εκατοντάδες εργαζόμενους να εργάζονται καθημερινά επί εννιά ώρες, στους γνωστούς εξαντλητικούς ρυθμούς, τινάζοντας τον προγραμματισμό της ζωής τους, μειώνοντας τον χρόνο ξεκούρασης κ.ά. Και είναι βέβαιο πως σε αυτό το δρόμο θα επιχειρήσουν να βαδίσουν και άλλοι μαυραγορίτες εργοδότες.

Το ΠΑΣΕ Vodafone προσπάθησε μέσα από συνεχείς περιόδους μέσα στους εργασιακούς χώρους, σύγκληση τοπικών συνελεύσεων και πραγματοποίηση δύο απεργιακών κινητοποιήσεων - στάσεων εργασίας, να δημιουργήσει πυρήνες αντίστασης των συναδέλφων ενάντια στις πιέσεις για υπογραφή των νέων κατάπτυστων ατομικών συμβάσεων εργασίας. Παράλληλα πραγματοποιήθηκε τριμερής συνάντηση στο υπουργείο Εργασίας ανάμεσα στον Γ.Γ. του υπουργείου, στο Σωματείο και την ερ-

γοδοσία. Το υπουργείο, ακολουθώντας με ιδιαίτερη συνέπεια τα έργα της μνημονιακής αντεργατικής κυβέρνησης, «χάιδεψε» την εργοδοσία, αγνοώντας το θέμα της καταπάτησης του οκταώρου και μένοντας μόνο στο θέμα της «μη διαβούλευσης εργοδοσίας-Σωματείου», ζητώντας το πάγωμα των συμβάσεων μέχρι την υποτιθέμενη ολοκλήρωση της διαβούλευσης. Άλλα λόγια να αγαπιόμαστε...

Απέναντι σε αυτές τις επιθέσεις, οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ Vodafone λειτούργησαν εντελώς υπονομευτικά στον αγώνα των εργαζομένων για μία ακόμη φορά. Μετά την αποτυχία να πάρουν υπό τον έλεγχό τους με βία και νοθεία το ΠΑΣΕ, έφτιαξαν ένα διασπαστικό «Σωματείο» - φάντασμα, το «Σωματείο Εργαζομένων στη Vodafone-360 Connect και λοιπές θυγατρικές», που καλούσε δικές του συνελεύσεις κόντρα στις συνελεύσεις του ΠΑΣΕ, δικές του «κινητοποιήσεις», στις οποίες φυσικά συμμετείχαν μέλη του ΠΑΜΕ και όχι εργαζόμενοι της Vodafone, διαχέοντας σκοπίμως την σύγχυση και τη διαίρεση στους συναδέλφους.

Ο αγώνας για την υπεράσπιση του οκταώρου είναι ένα ακόμη επεισόδιο στον ταξικό πόλεμο που έχουν κηρύξει ΕΕ-ΔΝΤ-κυβερνήσεις-μνημόνια στους εργαζόμενους της χώρας. Οι εργαζόμενοι πρέπει και μπορούμε να αντισταθούμε. Μέσα από την οργάνωση, τη συλλογικότητα και την αλληλεγγύη μας, να εξαπολύσουμε ένα νέο κύμα αγώνων. Ο αγώνας για την υπεράσπιση του πιο στοιχειώδους δικαιώματος, είναι ζήτημα ζωής και θανάτου για την εργατική τάξη. Οργανωθήστε, αντιστεκόμαστε, παλεύουμε. Για να μην ζήσουμε σαν δούλοι.

ΔΕΘ: ΕΝΘΑΡΡΥΝΤΙΚΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ, ΠΟΛΛΕΣ ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

Οι φετινές διαδηλώσεις στην 83η ΔΕΘ διεξήχθησαν με δύο νέα στοιχεία που τις διαφοροποιούσαν σε σχέση με προηγούμενες χρονιές:

— Για πρώτη φορά, την ίδια μέρα και ώρα με τις εργατικές διαδηλώσεις, υπήρχε διαδήλωση που καλούσαν φασίστες, ακροδεξιοί και λοιποί αντιδραστικοί «μακεδονομάχοι», οι οποίοι διαδήλωναν ενάντια στη συμφωνία των Πρεσπών. Παρά την τεράστια προπαγάνδα που γινόταν όλο το προηγούμενο διάστημα στα ΜΜΕ και όχι μόνο –ιδιαίτερα στη Θεσσαλονίκη– στην πορεία συμμετείχε μικρός αριθμός «διαδηλωτών», περίπου 5.000-6.000, ειδικά αν συγκριθεί με τα συλλαλητήρια του περασμένου Φλεβάρη για το ίδιο θέμα.

— Στη φετινή ΔΕΘ, οι ΗΠΑ ήταν τιμωμένη χώρα, γι' αυτό οι διαδηλώσεις έπαιρναν και αντιιμπεριαλιστικά, αντιπολεμικά χαρακτηριστικά. Αναδείχθηκαν και οι τρομακτικοί κίνδυνοι που κρύβει για τους λαούς των Βαλκανίων το σφίχταγκάλιασμα της κυβέρνησης με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Η παρουσία των κατασταλτικών μηχανισμών στη Θεσσαλονίκη ξεπέρασε κάθε προηγούμενο – άλλο ένα «επίτευγμα» της κυβέρνησης Τσίπρα! Εκτός από την παρουσία 5.500 αστυνομικών (67 διμοιρίες ΜΑΤ, ΥΜΕΤ κ.λπ.), υπήρχαν πράκτορες του FBI και της CIA, ελικόπτερα και drones, με αποκορύφωμα την παρουσία του USS Mount Whitney, της ναυαρχίδας του αμερικανικού 6ου Στόλου στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Όλα αυτά μετέτρεψαν την πόλη σε πραγματικό φρούριο, ώστε να προστατέψουν τον πρωθυπουργό και τους αμερικάνους αστούς και πολιτικούς, που έστηναν όλοι μαζί το επικοινωνιακό σόου της υποτιθέμενης εξόδου από τα μνημόνια, της ανάπτυξης και των επενδύσεων.

Ενάντια στο παραπάνω κλίμα τρομοκρατίας των εργαζομένων, σε όλες τις διαδηλώσεις ενάντια στη νατοϊκή πολιτική και

τα μνημόνια συμμετείχαν συνολικά περίπου 10.000 διαδηλωτές. Ο αριθμός είναι πολύ μεγαλύτερος από τις προηγούμενες χρονιές και σίγουρα ελπιδοφόρος. Για ακόμη μια φορά, ωστόσο, τις κινητοποιήσεις επισκίασε η πολυδιάσπαση και οι πέντε ξεχωριστές συγκεντρώσεις: 1) ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στο άγαλμα Βενιζέλου, 2) ΠΑΜΕ-ΚΚΕ στην πλατεία Αριστοτέλους, 3) ΟΚΔΕ, ΛΑΕ, ΣΕΚ (το τελευταίο συνιστώσα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που στη συνέχεια κατευθύνθηκε στο σημείο συγκέντρωσης της ΓΣΕΕ) στη συμβολή των οδών Αγίας Σοφίας και Εγνατίας. Στην ίδια συγκέντρωση συμμετείχαν και η Επιτροπή Αγώνα Διανομένων Θεσ/νίκης, το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσ/νίκης, εργαζόμενοι από διάφορους κλάδους, φοιτητές και μαθητές, 4) Η υπόλοιπη ΑΝΤΑΡΣΥΑ κι άλλες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς συγκεντρώθηκαν στην Καμάρα. 5) Αναρχικές συλλογικότητες, οι οποίες καλούσαν όμως σε αντιφασιστική/αντιεθνικιστική διαδήλωση.

Η πολυδιάσπαση και η αναγκαιότητα μιας ενωτικής πολιτικής

Η πρόσκαιρη απογοήτευση και ο αποπροσανατολισμός της εργατικής τάξης λόγω της προδοσίας του ΣΥΡΙΖΑ, της συνεχιζόμενης κρίσης - διάλυσης του επίσημου συνδικαλιστικού κινήματος (ΓΣΕΕ, Εργατικά Κέντρα κ.λπ.), της διασπαστικής, ηττοπαθούς και επιθετικής προς τις υπόλοιπες αριστερές

δυνάμεις πολιτικής του ΠΑΜΕ, της κρίσης των δυνάμεων της άκρας Αριστεράς (με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα την ΑΝΤΑΡΣΥΑ) έχουν οδηγήσει σε ένα πρωτοφανή κατακερματισμό των δυνάμεων του κινήματος. Η ΟΚΔΕ, αντιλαμβανόμενη αυτή την κατάσταση, τονίζει από την πρώτη στιγμή την ανάγκη αντιμετώπισης των προβλημάτων και υπέρβασης των εμποδίων για να ξεπεράσουμε την κρίση του εργατικού κινήματος. Την ανάγκη να μετατρέψουμε τις υπαρκτές διαφορές σε δύναμη κρούσης και όχι σε δύναμη διάλυσης και αποσύνθεσης. Να απαντήσουμε στην άγρια επίθεση που δεχόμαστε με το σπάσιμο της ηττοπάθειας και της ατομικοποίησης, με την ενότητα στον δρόμο όσων αγωνίζονται, μακριά από τεχνητούς διαχωρισμούς και στείρους ανταγωνισμούς αλλά και μακριά από επίπλαστες ενότητες για εκλογικούς σκοπούς, που τόσο έχουν κοστίσει.

Η ΟΚΔΕ, έχοντας το παραπάνω πρόταγμα, πρότεινε στις υπόλοιπες δυνάμεις συνάντηση για μια κοινή συγκέντρωση και πορεία στη ΔΕΘ χωρίς όρους και προϋποθέσεις. Εφόσον αυτό δεν κατέστη εφικτό, προσπάθησε σε νέα συνάντηση οι δύο προσυγκεντρώσεις (Καμάρα και Αγίας Σοφίας) να οργανώσουν μια ενιαία διαδήλωση. Δυστυχώς την προσπάθεια αυτή τη υπονόμεισε το ΝΑΡ, που ενώ αρχικά συμφώνησε ακόμη και στο δρομολόγιο, στη συνέχεια, με την αδιάλλακτη στάση του, το ακύρωσε. Αποτέλεσμα, η

πορεία της Καμάρας να ακολουθήσει διαφορετικό δρομολόγιο για να αποφύγει τον κοινό βηματισμό, όπως και τελικά έγινε (χαρακτηριστικό ότι η πορεία τους δεν πέρασε μπροστά από το Αμερικανικό Προξενείο, παρότι αυτό ήταν πρόταση των ιδίων στη συνάντηση για την κοινή διαδήλωση...)

Η πολιτική του ΝΑΡ δυστυχώς μεταλλάσσεται όλο και περισσότερο σε έναν ακολουθητισμό του ΚΚΕ, σε μια μικρή καρικατούρα του ΠΑΜΕ: Πίσω από αυτές τις κινήσεις, προσπαθεί να κρύψει την τεράστια εσωτερική κρίση στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ιδεολογική, προγραμματική και πρακτική) που τους οδηγούν σε διασπαστικές αποφάσεις (π.χ. απεργοσπαστική πολιτική στην απεργία στις 30 Μάη κ.τ.λ.). Στο πλαίσιο αυτό, μάλιστα, δεν διστάζουν να προβούν ακόμα και σε σταλινικού τύπου συκοφαντικές επιθέσεις προς τις άλλες δυνάμεις, με πιο χαρακτηριστικά δημοσιεύματα/αναρτήσεις που αναφέρονται στην ΟΚΔΕ (βλ. «Ανακοίνωση της ΟΚΔΕ για τις συκοφαντικές αναρτήσεις σχετικά με τη συμμετοχή στην κινητοποίηση της ΓΣΕΕ στη ΔΕΘ» στον ιστότοπο www.okde.gr).

Τέτοιες πρακτικές όχι μόνο τωπιλίζουν κάθε προσπάθεια για ενωτικές πολιτικές στην πράξη, αλλά εντείνουν ακόμα περισσότερο τον κατακερματισμό και την κρίση του εργατικού κινήματος.

Για τους επαναστάτες μαρξιστές, η επίτευξη της ενότητας της εργατικής τάξης αποτελεί στρατηγικό στόχο. Η ΟΚΔΕ, έχοντας πλήρη συναίσθηση της στρατηγικής σημασίας που έχει, ειδικά σήμερα, η πάλη για την ενότητα των αγώνων των εργαζομένων, θα παλέψει με όλες τις δυνάμεις της, όπως άλλωστε έκανε πάντα, για την επεξεργασία και την αποκατάσταση της πολιτικής και πρακτικής που θα ενώσει στο κίνημα και στην δράση τους αγώνες των εργαζομένων, έχοντας πάντα ως βάση τις αρχές της πολιτικής διαπάλης και της εργατικής δημοκρατίας.

Ο φασισμός δεν σβήνει με λόγια στη Βουλή

Πανελλαδικές κινητοποιήσεις για την 5η επέτειο από τη δολοφονία του Π. Φύσσα

Η φετινή αντιφασιστική κινητοποίηση στη μνήμη του Π. Φύσσα, που τον Σεπτέμβριο του 2013 δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από χρυσαυγίτες, ήταν από τις πιο μαζικές των τελευταίων χρόνων.

Στην Αθήνα, η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στο Κερατσίνι την Τρίτη 18/9, με σημείο συγκέντρωσης το μνημείο του Παύλου Φύσσα. Συμμετείχαν οργανώσεις της άκρας αριστεράς και του αναρχικού χώρου, κινήσεις και συλλογικότητες ενάντια στον ρατσισμό, καθώς και πολλοί εργαζόμενοι, άνεργοι και νέοι.

Η ΟΚΔΕ συμμετείχε στην πορεία με μαχητικά συνθήματα όπως: «Ο λαός δεν ξεχνά – τους φασίστες τους κρεμά», «Όυτε στο Κερατσίνι, ούτε πουθενά – τσακίστε τους φασίστες σε κάθε γειτονιά», «Έλληνα εργάτη πρόσεξε καλά – τον ρατσισμό τον σπέρνουν τα αφεντικά» κ.ά.

Εξοργιστική ήταν η προσπάθεια στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ, και μάλιστα πρωτοκλασάτων (Τρ. Αλεξιάδης κ.ά.), να συμμετάσχουν στη συγκέντρωση και πορεία. Η ΟΚΔΕ απαίτησε δυναμικά, με ανοιχτή καταγγελία και συνθήματα, την άμεση απομάκρυνση από τη

συγκέντρωση των άθλιων και θρασύτατων Συριζαίων. Ενώ είναι οι χειρότεροι μνημονιακοί και τα πιο επικίνδυνα τσιράκια των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, ενώ η κυβέρνησή τους χαριεντίζεται με τους Κασιδιάρηδες στο Καστελλόριζο, βεβήλωσαν με την παρουσία τους τη μνήμη του Π. Φύσσα. Αξίζει να σημειωθεί ότι η στάση των περισσότερων δυνάμεων ήταν αρκετά μετριοπαθής απέναντι στην παρουσία των Συριζαίων. Αυτό όμως που προκάλεσε έκπληξη ήταν η στάση μελών του ΣΕΚ, τα οποία, προκειμένου να υπερασπιστούν την παρουσία των μνημονιακών, στο πλαίσιο του «όλοι μαζί» ενάντια στη ΧΑ, δεν δίστασαν να στραφούν ενάντια σε μέλη της ΟΚΔΕ.

Είναι άλλο πράγμα η αγωνιστική, μαχητική ενότητα στον δρόμο ενάντια στους φασίστες και αντιδραστικούς, και εντελώς άλλο η απαράδεκτη ανοχή στην παρουσία Συριζαίων και άλλων τέτοιων «δημοκρατών».

Ξεχωριστή συγκέντρωση, όπως πάντα άλλωστε, πραγματοποίησε το ΚΚΕ στην πλατεία Ζαρντέν, λίγα μέτρα από το μνημείο του Π. Φύσσα.

Περιορισμένης έκτασης επεισόδια σημειώθηκαν στο τέλος της διαδήλωσης. Χρυσαιγίτες ή άλλοι φασίστες δεν

τόλμησαν να εμφανιστούν. Άλλωστε, η τακτική τους έχει γίνει πασιγνώστη. Φροντίζουν να επιτίθενται ύπουλα, όταν ο στόχος που έχουν επιλέξει είναι μόνος και ανυπεράσπιστος, όπως έγινε τον Σαχζάτ Λουκμάν και τόσους άλλους μετανάστες, με αγωνιστές, με τον Παύλο Φύσσα, με το μέλος της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ, που ξυλοκόπησαν την ώρα που περίμενε το λεωφορείο στις 15/9 στο Πέραμα, και τόσα άλλα παραδείγματα.

Συγκεντρώσεις πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες πόλεις. Στη Θεσσαλονίκη, το σημείο συγκέντρωσης ήταν η Καμάρα και η πορεία κατευθύνθηκε στα γραφεία της Χρυσής Αυγής, με συμμετοχή περίπου 2.000 διαδηλωτών. Η ΟΚΔΕ συμμετείχε στην πορεία με αρκετά μαζική παρουσία. Στο τέλος της πορείας σημειώθηκαν μικρής έκτασης επεισόδια μεταξύ αστυνομίας και αναρχικών. Στα Ιωάννινα, υπήρξε μεγαλύτερη συμμετοχή στη διαδήλωση συγκριτικά με προηγούμενες χρονιές. Συμμετείχαν οργανώσεις της άκρας αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου. Δυναμική παρουσία είχε ο Σύλλογος Εστιακών Φοιτητών με περίπου 40 φοιτητές.

Η φετινή κινητοποίηση ήταν ιδιαί-

τερα σημαντική για πολλούς λόγους! Η «τυφλή» αστική δικαιοσύνη έχει αφήσει ελεύθερο μέχρι και τον δολοφόνο του Π. Φύσσα (με δήθεν περιοριστικούς όρους), η δίκη καρκινοβατεί για τρίτη χρονιά χωρίς την παρουσία των 69 κατηγορουμένων, η ΧΑ παραμένει ένα νόμιμο κοινοβουλευτικό κόμμα και κατά καιρούς προσπαθεί να ανανεώσει τις επιθέσεις της.

Το «Μακεδονικό» και η μετατροπή της χώρας στον πιο πιστό σύμμαχο των ΗΠΑ-NATO θα οδηγήσει σε ακόμη πιο αντιδημοκρατικές εξελίξεις και θα ανοίξει δρόμο σε εθνικιστές και αντιδραστικούς κάθε λογής. Την ευθύνη έχει η ξεπουλημένη κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, που με την τυχοδιωκτική της πολιτική έχει γίνει επικίνδυνη και αποκρουστική.

Ο φασισμός δεν σβήνει με λόγια στη Βουλή, με υποκλίσεις στο «δημοκρατικό τόξο», με τη λογική ότι ενάντια στη ΧΑ πάμε «όλοι μαζί». Με μαζικούς και μαχητικούς αγώνες πρέπει να υπερασπιστούμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες μας. Με ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο να παλέψουμε ενάντια σε πόλεμο, ιμπεριαλισμό, εθνικισμό και ρατσισμό, για τον Διεθνισμό των εργατών και των λαών.

ΤΡΙΤΟΒΑΘΜΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΣΥΓΧΩΝΕΥΣΕΙΣ, ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΑΣΥΛΟΥ ΚΑΙ ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ... ΔΙΔΑΚΤΡΑ

Η κρίση και η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού είναι τόσο βαθιά που δεν μπορεί να συντηρεί έναν εκπαιδευτικό μηχανισμό μεγέθους όπως ο σημερινός. Για αυτό η ξεπουλημένη κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (με βάση και τα συμφωνηθέντα με τους ιμπεριαλιστές για πρωτογενή πλεονάσματα πάνω από 2% μέχρι το 2060) επιχειρεί μια βίαιη προσαρμογή του πανεπιστημίου και συνολικότερα του εκπαιδευτικού συστήματος στις ανάγκες του ελληνικού καπιταλισμού.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις του υπ. Παιδείας Κώστα Γαβρόγλου στη ΔΕΘ στις 8 και 9 Σεπτεμβρίου, θα δημιουργηθεί μια «νέα αρχιτεκτονική» των πανεπιστημίων, η οποία θα συνίσταται στις «συνέργειες» ανάμεσα σε ΑΕΙ και ΤΕΙ, τη δημιουργία νέων τμημάτων και τη δημιουργία διετών προγραμμάτων σπουδών. Στην πραγματικότητα πρόκειται για νέες συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολών και τμημάτων. Οι αλλαγές στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση και το νέο σύστημα εισαγωγής στην Τριτοβάθμια (βλέπε διπλανό άρθρο της ΕΠ) έρχονται για να ενώσουν τα κομμάτια του πάζλ για το νέο εκπαιδευτικό σύστημα. Στην ουσία **πρόκειται για το κλείσιμο όλων των ΤΕΙ της χώρας και τη μετατροπή τους σε διετή προγράμματα εντός των ΑΕΙ.** Στη συνέχεια θα έχουμε το κλείσιμο τμημάτων των ΑΕΙ, την επιβολή διδάκτρων και την πλήρη κατάργηση του ασύλου.

Όσον αφορά το τελευταίο, στις 20/9 γνωστοποιήθηκαν τα αποτελέσματα του πορίσματος της Επιτροπής Παρασκευόπουλου. Η ίδια η επιτροπή φρόντισε να υποβαθμίσει το «έργο» της: Έπειτα από «εργασία» πολλών μηνών, παρήγαγε ένα κείμενο μόλις... 18 σελίδων.

Με το πόρισμα προχωρά η κατάργηση του ασύλου με διφορούμενες ή ασαφείς προτάσεις, όπως: «ο θεσμός του ασύλου δεν πρό-

πει ούτε να υποτιμάται, ούτε να υπερτιμάται», «το καθεστώς φύλαξης των χώρων ΑΕΙ πρέπει να επανεξεταστεί» και να «υπάρξει οριοθέτηση των ανοικτών πανεπιστημιακών χώρων με τρόπο συμβολικά σαφή». Προτείνεται η εγκατάσταση ηλεκτρονικών καμερών (δήθεν για να αντιμετωπίζονται οι ληστείες των ΑΤΜ εντός των πανεπιστημίων), η κινητοποίηση της αστυνομίας και για πλημμελήματα (δηλαδή πέραν των κακουργημάτων, όπως ισχύει σήμερα) εντός των πανεπιστημίων. Για το μεγάλο πρόβλημα της διακίνησης ναρκωτικών, προτείνονται μέτρα που είναι αδύνατον να εφαρμοστούν από την πανεπιστημιακή κοινότητα (έλεγχος) ή θα είναι αναποτελεσματικά (χορήγηση υποκατάστατων, ψυχολογική υποστήριξη κ.λπ.). Τέλος, διακρίνονται οι καταλήψεις μεταξύ αυτών που πραγματοποιούν οι φοιτητές και αυτών που πραγματοποιούν οι «εξωπανεπιστημιακοί». Για τις μεν πρώτες προτείνει τη σύσταση επιτροπών στις οποίες θα συμμετέχουν φοιτητές για «διαπραγμάτευση» (οι οποίοι προφανώς θα εναντιώνονται σε αυτές τις πρακτικές), οι δε δεύτερες θα εκκενώνονται από τις δυνάμεις καταστολής. Φυσικά για να ελέγχεται ποιες καταλήψεις πραγματοποιούνται από φοιτητές και ποιες όχι θα πρέπει να λαμβάνονται τα στοιχεία των συμμετεχόντων, δηλαδή είναι απαραίτητο ένα «φακέλωμα».

Η κυβέρνηση προσπαθεί να διατηρήσει κάποιες ισορροπίες: από τη μια πλευρά απέναντι στη μνημονιακή αντιπολίτευση ΝΔ-ΚΙΝΑΛ, που καταγγέλλει την κυβέρνηση πως «υποθάλπει την ανομία και την παραβατικότητα» στα πανεπιστήμια, από την άλλη απέναντι στην αριστερά και το φοιτητικό κίνημα, που καταγγέλλει (ορθά) την κυβέρνηση για κατάργηση του ασύλου.

Αξίζει να αναφερθεί πως σε άλλες χώρες που δεν υπάρχει πανεπιστημιακό άσυλο γίνονται πολύ περισσότερα εγκλήματα μέσα στο

πανεπιστήμιο.

Όσο αφορά το κύμα συγχωνεύσεων να υπενθυμίσουμε πως στις ήδη υπάρχουσες (ΤΕΙ Αθήνας/ΤΕΙ Πειραιά, Ιόνιο Πανεπιστήμιο/ΤΕΙ Ιονίων Νήσων, Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων/ΤΕΙ Ηπείρου) έρχεται να προστεθεί και ένα **νέο νομοσχέδιο** που τέθηκε προς δημόσια διαβούλευση την Παρασκευή 28/9. Στο νομοσχέδιο αυτό περιέχονται:

1) Η συγχώνευση του ΤΕΙ Θεσσαλίας με το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας.

2) Η κατάτμηση του ΤΕΙ Στερεάς Ελλάδας και η ένταξη ενός κομματιού του στο Εθνικό Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΕΚΠΑ), ενός άλλου στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών (ΓΠΑ) και ενός άλλου στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας.

Αν και θα ιδρυθούν 31 νέα τμήματα και θα κλείσουν 26, δημιουργούνται πολλά ερωτήματα, όπως το πού θα βρεθούν οι πόροι για να λειτουργήσουν ή ποια η σκοπιμότητα της δημιουργίας τμήματος Αεροδιαστημικής Επιστήμης στην Ελλάδα... Σε κάθε περίπτωση, τα τμήματα αυτά θα αποτελούν παραρτήματα του ΕΚΠΑ, του ΓΠΑ και του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας αντίστοιχα και άρα θα μπορούν πολύ εύκολα να κλείσουν σε ένα επόμενο κύμα συγχωνεύσεων.

3) Η κατάτμηση του τμήματος Φιλοσοφίας-Παιδαγωγικής-Ψυχολογίας (ΦΠΨ) της Φιλοσοφικής Σχολής του ΕΚΠΑ, με δημιουργία δυο νέων τμημάτων, του τμήματος Φιλοσοφίας και του τμήματος Εκπαίδευσης Ενηλίκων και ενός τομέα, της Ψυχολογίας, που πλέον θα εντάσσεται στο τμήμα Ψυχολογίας. Αυτό αποτελεί ένα ευθύ χτύπημα στα επαγγελματικά δικαιώματα των φοιτητών, ειδικά όσων θα αποφοιτήσουν από το τμήμα Εκπαίδευσης Ενηλίκων, για το οποίο δεν ανα-

φέρονται επαγγελματικά δικαιώματα (υπενθυμίζουμε ότι από τον Ιούνιο έχει αφαιρεθεί η παιδαγωγική επάρκεια από τις καθηγητικές σχολές).

Την ίδια στιγμή που εφαρμόζονται τα παραπάνω, η ετήσια έκθεση της Αρχής Διασφάλισης και Πιστοποίησης της Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση (ΑΔΙΠ) για το 2017 αναφέρει πως στα ελληνικά ΑΕΙ και ΤΕΙ είναι εγγεγραμμένοι πολλοί σπουδαστές σε σχέση με τα ευρωπαϊκά δεδομένα (6,58% του πληθυσμού έναντι 3,84% του ευρωπαϊκού μέσου όρου). Επίσης, μικρό ποσοστό διοικητικού προσωπικού κατανέμεται σε υπηρεσίες φοιτητικής μέριμνας και συμβουλευτικής. Οι αίθουσες διδασκαλίας έχουν οριακή επάρκεια θέσεων (1 θέση για 3 φοιτητές), ενώ στις βιβλιοθήκες 1 θέση αντιστοιχεί σε 35 φοιτητές. Τέλος ενώ αυξήθηκε ο φοιτητικός πληθυσμός κατά 15%, το διδακτικό προσωπικό μειώθηκε κατά 4,17%, μειώνοντας την αναλογία διδασκόντων/φοιτητών στο 1 προς 44.

Το φοιτητικό κίνημα οφείλει να τους χαλάσει τα σχέδια και να αποκρούσει την επίθεση που δέχεται. Μέσα από την αυτοοργάνωση, τους αγώνες και το συντονισμό του με το εργατικό κίνημα να υπερασπιστεί το δημόσιο και δωρεάν χαρακτήρα του πανεπιστημίου, να μην ανεχτεί να κλείσει ούτε ένα τμήμα σε ΑΕΙ-ΤΕΙ και να υπερασπιστεί μαχητικά το άσυλο και τα δημοκρατικά δικαιώματα.

■ Σωτήρης Κ.

Εξαγγελίες Γαβρόγλου

Για Γ' Λύκειου και νέο τρόπο εισαγωγής στην τριτοβάθμια

Μετά τις εξαγγελίες του υπουργού Παιδείας Γαβρόγλου, για τη νέα μορφή της Γ' τάξης του Γενικού Λυκείου και τον νέο τρόπο εισαγωγής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, αποκαλύπτεται πλήρως ότι η **κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων** και η ελεύθερη πρόσβαση σε ΑΕΙ-ΤΕΙ είναι ένας **ακόμη μύθος της κυβέρνησης**. Η γενική κατεύθυνση είναι η συρρίκνωση του δημόσιου δωρεάν Λυκείου, ο μαζικός αποκλεισμός των παιδιών των πιο φτωχών και αδύναμων στρωμάτων από αυτό, ο περιορισμός της ροής μαθητών προς την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση και βέβαια η μαζική περικοπή δαπανών και θέσεων εργασίας εκπαιδευτικών.

Σύμφωνα με τις ανακοινώσεις Γαβρόγλου:

α) Η Γ' Λυκείου μετατρέπεται σε τάξη καθαρά προπαρασκευαστικού χαρακτήρα για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, ουσιαστικά ένα είδος «φροντιστηρίου». Θα διδάσκονται μόνο τα 4 πανελλαδικά εξεταζόμενα μαθήματα (από 6 ώρες το καθένα), τα Θρησκευτικά, η Φυσική Αγωγή και ένα μάθημα επιλογής. Η ύλη που καλείται να καλύψει ένας υποψήφιος για την τριτοβάθμια διογκώνεται, η παραπαιδεία εκτοξεύεται και η πρόσβαση στις σπουδές δυσκολεύει στο έπακρο για τα παιδιά φτωχών αλλά και μεσαίων στρωμάτων.

β) Πριν τις πανελλαδικές, θα διεξάγονται απολυτήριες εξετάσεις, στα 4 πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα. Τα θέματα σε αυτές θα διαμορφώνονται σε επίπεδο δήμου ή νομού. Τα ονόματα των μαθητών θα καλύπτονται, όπως στις πανελλαδικές, και τα γραπτά θα διορθώνονται από καθηγητές άλλων σχολείων. Από τη βαθμολογία σε αυτές τις εξετάσεις θα προκύπτει το 60% του τελικού βαθμού του απολυτηρίου, ενώ το 40% θα διαμορφώνεται από τους βαθμούς των δύο τετραμήνων σε όλα τα μαθήματα. Στη συνέχεια, ο τελικός βαθμός

του απολυτηρίου θα μετράει κατά 10% στη διαμόρφωση του βαθμού πρόσβασης στην τριτοβάθμια (το 90% θα προκύπτει από τις πανελλαδικές εξετάσεις).

Συνεπώς, η λήψη του απολυτηρίου του Γενικού Λυκείου θα περνάει πλέον από εξετάσεις σχεδόν πανελλαδικού τύπου, με πολύ αυξημένο επίπεδο δυσκολίας και πολύ μεγαλύτερη ύλη σε σχέση με ό,τι ισχύει σήμερα. Ένα πολύ μεγάλο ποσοστό μαθητών θα κατευθυνθεί προς τα ΕΠΑΛ και τελικά (μετά από μια ανάλογη εξεταστική σκληρυνση και εκεί, συν βέβαια το μαζικό κόψιμο τμημάτων και ειδικοτήτων) προς σχολές φτηνής κατάρτισης και μαθητείας, ή θα οδηγηθεί στην εγκατάλειψη του σχολείου. Έτσι, θα υλοποιηθεί ο στρατηγικός στόχος κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου για το τέλος του μαζικού δημόσιου δωρεάν Λυκείου, που είχε κατακτηθεί με σκληρούς αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας. Η συρρίκνωση του Λυκείου, σε συνδυασμό με τη μείωση των συνολικών ωρών διδασκαλίας, από 32 σε 27 στη Γ' τάξη (αναμένεται ανάλογη μείωση και στις άλλες δύο τάξεις), θα πετάξει έξω σχεδόν το σύνολο των αναπληρωτών που εργάζονται σήμερα στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, θα οδηγήσει σε εκρηκτικές υπεραριθμίες και βίαιες μετακινήσεις και θα ανοίξει τον δρόμο και για απολύσεις μονίμων.

γ) Επαναφέρεται η απαράδεκτη ρύθμιση να μετράει στον τελικό βαθμό πρόσβασης και ο προφορικός βαθμός των τετραμήνων, δημιουργώντας μια νοσηρή κατάσταση στις σχέσεις εκπαιδευτικών, μαθητών και γονέων. Μάλιστα, σύμφωνα με τις δηλώσεις του Υπουργού, το ποσοστό στο οποίο θα μετράει ο βαθμός του απολυτηρίου (άρα και οι βαθμοί τετραμήνων) θα αυξηθεί τα επόμενα χρόνια, «καθώς θα εμπεδώνεται το νέο σύστημα».

δ) Η «καινοτομία» του σχεδίου Γαβρόγλου είναι ότι οι μα-

θητές, στο τέλος της Β' Λυκείου (τον Ιούλιο), θα δηλώνουν έναν αριθμό σχολών (περίπου 10) για τις οποίες ενδιαφέρονται. Μετά από τη συλλογή των προτιμήσεων των μαθητών πανελλαδικά, θα καθορίζονται οι σχολές στις οποίες, λόγω «χαμηλής ζήτησης», οι μαθητές θα μπορούν να εισαγούν μόνο με τον βαθμό του απολυτηρίου (το οποίο θα αποκτούν πλέον με εξετάσεις σε επίπεδο δήμου ή νομού και όχι με ενδοσχολικές εξετάσεις). Για τις υπόλοιπες σχολές, θα είναι απαραίτητη η διαδικασία των πανελλαδικών εξετάσεων. Στην πραγματικότητα, όμως, οι επιλογές των μαθητών περιορίζονται, καθώς τον Φεβρουάριο της Γ' Λυκείου θα πρέπει να δηλώσουν είτε ότι δεν θα συμμετάσχουν στις πανελλαδικές και θα διεκδικήσουν την εισαγωγή τους μόνο στις σχολές με πρόσβαση μέσω του βαθμού του απολυτηρίου, είτε ότι θα διεκδικήσουν εισαγωγή σε σχολές μέσω πανελλαδικών, χάνοντας όμως τη δυνατότητα να δηλώσουν κάποιες από τις σχολές «ελεύθερης πρόσβασης». Επιπλέον, οι μαθητές θα μπορούν να δηλώνουν σχολές από ένα μόνο επιστημονικό πεδίο (αυτό που αντιστοιχεί στην ομάδα προσανατολισμού που επέλεξαν).

Μέσω αυτού του μηχανισμού θα δημιουργηθεί ένα όλο και διευρυνόμενο σύνολο σχολών «δεύτερης» και «τρίτης» κατηγορίας, παρέχοντας και την κοινωνική νομιμοποίηση για συγχωνεύσεις, κλεισίματα και τη γενική συρρίκνωση και υποβάθμιση της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης. Η διαδικασία αυτή συνδέεται και με την προώθηση των διετών προγραμμάτων κατάρτισης που δημιουργούνται στα ΑΕΙ-ΤΕΙ με τον νόμο Γαβρόγλου και προορίζονται να υποκαταστήσουν και να υπονομεύσουν κάθε έννοια πτυχίου με συγκροτημένο επιστημονικό περιεχόμενο και επαγγελματικά δικαιώματα.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Φιάσκο το δημοψήφισμα - Χαστούκι σε Η

Η κυβέρνηση Ζάεφ στη γειτονική χώρα, οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές καθοδηγητές του δημοψηφίσματος, είχαν πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να περάσει ανώδυνα η διαδικασία του δημοψηφίσματος. Παρ' όλα αυτά απέτυχαν!

■ Γιάννης Σμυρλής

Η κυβέρνηση Ζάεφ στη γειτονική χώρα, οι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές καθοδηγητές του δημοψηφίσματος, είχαν πάρει όλα τα απαραίτητα μέτρα για να περάσει ανώδυνα η διαδικασία του δημοψηφίσματος. Δημιούργησαν προηγούμενο με τη συνυπογραφή της Συμφωνίας των Πρεσπών. Έθεσαν ένα εκβιαστικό ερώτημα. Κίνησαν ταχύτατα όλες τις πολιτικές δυνάμεις-μαριονέτες τους. Φρόντισαν να παρουσιάσουν το δημοψήφισμα ως αποκλειστικά συμβουλευτικό! Χαμήλωσαν ακόμα περισσότερο τον πήχη, μιλώντας για επιτυχία με συμμετοχή περίπου 40%. Με δυο λόγια, σκηνοθέτησαν ένα από τα γνωστά πολιτικά πραξικοπήματά τους.

Παρ' όλα αυτά απέτυχαν! Η συμμετοχή ήταν αποκαρδιωτική, οριακά ξεπέρασε το 35%. Η απόλυτη υπεροχή του ΝΑΙ επί των ψηφισάντων (πάνω από 95%) δεν μπορεί να κρύψει την πραγματικότητα. Εμφανίστηκε και εδώ μια πόλωση παρόμοια με αυτή σε κρίσιμα δημοψηφίσματα σε άλλες χώρες (Ελλάδα - Ιούλιος 2015, Brexit). Το δημοψήφισμα μπουκοταρίστηκε εκτεταμένα από εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα, αλλά και από το σύνολο των εθνοτήτων που απαρτίζουν το συγκεκριμένο κράτος (Μακεδόνες, Αλβανοί, Ρομά κλπ). Ακόμα και στην αλβανική μειονότητα, που ιμπεριαλιστές και κυβέρνηση Ζάεφ προσπαθούν να μετατρέψουν σε υποχείριό τους για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους στην περιοχή, η συμμετοχή δεν έφτασε ούτε εκεί το 50%, ενώ εκεί υπάρχουν και οι πιο σοβαρές κατηγορίες για εκτεταμένη νοθεία.

Το τι σημαίνει αυτή η πρωτοφανής απόρριψη, δε χωρά πολλές ερμηνείες: Φρόντισαν για αυτό οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές και ο Ζάεφ θέτοντας το ωμό και εκβιαστικό ερώτημα: «Είστε υπέρ της εισόδου στην ΕΕ και το ΝΑΤΟ με την αποδοχή της συμφωνίας ανάμεσα στην Δημοκρατία της Μακεδονίας και την Δημοκρατία της Ελλάδας;».

Από όποια πλευρά κι αν το εξετάσει κάποιος, το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος είναι πρώτα και κύρια μια καθαρή άρνηση της εισόδου της χώρας στην ΕΕ

και στο ΝΑΤΟ. Μια άρνηση που προφανώς εκτείνεται από την απλή αδιαφορία γι' αυτό, σε έναν «ευρωσκεπτικισμό» μέχρι και σε μια ανοιχτή εναντίωση (ακόμα και από ταξική σκοπιά). Σε κάθε περίπτωση όμως, αποδεικνύεται αρκετά καθαρά ότι το «όνειρο» της ευρωπαϊκής ενοποίησης έχει φθαρεί πάρα πολύ στα μάτια των λαών. Οι Ευρωπαίοι και Αμερικανοί ιμπεριαλιστές εγγράφουν μια ακόμη πολιτική ήττα στο ιστορικό τους. Ειδικά για την ΕΕ, το δημοψήφισμα στη Μακεδονία έρχεται να κορυφώσει μια ανοιχτή κρίση νομιμοποίησης που έχει πολλά προηγούμενα (δημοψήφισμα στην Ελλάδα, Brexit, εκλογές σε μια σειρά από ευρωπαϊκές χώρες κλπ). Πόσο μάλλον όταν αυτή η τελευταία αποτυχία σημειώνεται σε μια χώρα φτωχή, που παρουσιάζονταν ως «παρίας» της Ευρώπης, όπου ίσως οι ξιπασμένοι Ευρωπαίοι αξιωματούχοι αλλά και οι ντόπιες ελίτ φαντάζονταν ότι θα βρουν ημίαιτους Βαλκάνιους ιθαγενείς, ασπόνδυλα πρόθυμα να δεχτούν τα πάντα.

Το δεύτερο στοιχείο που υπάρχει μέσα στο αποτέλεσμα είναι μια αντίδραση στην εθνική ταπείνωση που υπογραμμίζεται τόσο από κάποιους ταπεινωτικούς όρους της Συμφωνίας των Πρεσπών (αλλαγή ονόματος κ.ά.), όσο και από την ολοένα και πιο ανοιχτή εμπλοκή των ιμπεριαλιστών στη χώρα. Ωστόσο, κι επειδή ήδη πολλοί προσπαθούν να το αποδώσουν αποκλειστικά εκεί, και δίνοντας του αυθαίρετα ένα εθνικιστικό/αντιδραστικό πρόσημο, η σχετική ομοιομορφία των αποτελεσμάτων ανάμεσα στις διάφορες εθνοότητες δείχνει ότι ο βασικός λόγος δεν ήταν αυτός.

Το τρίτο στοιχείο που βγαίνει από το αποτέλεσμα είναι μια αποστασιοποίηση των μαζών από την αστική πολιτική, που όπως συμβαίνει σε όλη την Ευρώπη, φαντάζει στα μάτια τους σαν κάτι ξένο και αποκρουστικό. Αυτό το στοιχείο, είναι μια βασική προϋπόθεση σε κάθε χώρα ώστε οι εργαζόμενοι να στραφούν προς τις δικές τους εναλλακτικές και ριζοσπαστικές λύσεις, ξεκόβοντας από τα αστικά κόμματα. Μια διαδικασία που είναι βέβαια πολύ αργή και βασανιστική, και απαιτεί πολλούς περισσότερους παράγοντες, με τον σημαντικότερο να είναι η ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, προς όφελος των επαναστατικών δυνάμεων.

Τέλος, η τεράστια αποχή από το δημοψήφισμα σημαίνει και μια μεγάλη αντικυβερνητική δυναμική που υπάρχει στη χώρα. Η κυβέρνηση Ζάεφ και τα υπόλοιπα (αλβανικά κυρίως) κόμματα που την υποστηρίζουν, είχαν και έχουν σαν αποκλειστική πολιτική τους την είσοδο της χώρας στην ΕΕ και στο ΝΑΤΟ. Αδιαφόρησαν για τα κοινωνικά προβλήματα, εφάρμοσαν μια νεοφιλελεύθερη πολιτική. Αποδεικνύεται και εδώ, ότι τα κούφια ιδεολογήματα του αστισμού, όπως η «ευρω-

παϊκή πορεία» αποτελούν κενό γράμμα για τις μάζες αν δε συνοδεύονται από μια ορατή διέξοδο στα προβλήματά τους. Και τώρα ο λαός της Μακεδονίας διασθάνεται και βλέπει καλά, ότι ΕΕ δεν σημαίνει «επίγειος παράδεισος», αλλά μνημόνια, φτώχεια, αντεργατικές πολιτικές.

Το αποτέλεσμα αυτό είναι μη διαχειρίσιμο από την κυβέρνηση Ζάεφ. Στο δημοψήφισμα ψήφισαν συνολικά λιγότεροι απ' τους συνολικούς ψηφοφόρους των υποστηρικτών του «ΝΑΙ» στις προηγούμενες βουλευτικές εκλογές! Παίρνει μάλιστα ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις, αν ληφθούν υπόψη δύο ακόμη παράγοντες: Το αποτέλεσμα αυτό ήρθε ενάντια σε μια τεράστια εκστρατεία υπέρ του ΝΑΙ, χρηματοδοτούμενη και καθοδηγούμενη από τους ιμπεριαλιστές, οι αξιωματούχοι των οποίων έκαναν «παρέλαση» στην πρωτεύουσα της χώρας τις μέρες πριν από το δημοψήφισμα. Και επίσης, οι μάζες κινήθηκαν κυρίως αυθόρμητα στο δρόμο της αποχής, χωρίς σταθερή ηγεσία, με μεγάλες και ισχυρές οργανώσεις (οι μόνοι που καλούσαν ανοιχτά σε αποχή ήταν μικρές δυνάμεις της αριστεράς). Αυτό είναι μια μικρή ένδειξη για τις δυνατότητες που έχει το εργατικό κίνημα, αν ανασυγκροτηθεί. Το βασικό κόμμα της αντιπολίτευσης, που ήταν κατά της Συμφωνίας, το εθνικιστικό VMRO, δεν πήρε θέση υπέρ της αποχής, αλλά κάλεσε τους πολίτες να πράξουν κατά συνείδηση (αποτέλεσμα προφανώς του εκβιασμού του από τις ΗΠΑ).

Η επόμενη μέρα δεν θα είναι εύκολη. Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος έχει φέρει στην επιφάνεια μια μεγάλη πολιτική κρίση, θέτοντας ζήτημα πολιτικής νομιμοποίησης της κυβέρνησης. Αυτό φυσικά δε σημαίνει ότι ο Ζάεφ και οι παρατρεχάμενοί του θα σεβαστούν τη λαϊκή ετυμηγορία, ή πολύ περισσότερο οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές θα εγκαταλείψουν τα σχέδια τους για εξοβελισμό της ρωσικής επιρροής από τα Βαλκάνια και για τη μετατροπή της περιοχής μας σε μια απέραντη βάση του ΝΑΤΟ. Είναι γνωστό γι' αυτούς ότι η «δημοκρατική οδός» είναι μόνο μια εναλλακτική, κι ότι όταν αποτυγχάνει, επιστρατεύουν τα άλλα όπλα τους. Θα επιχειρήσουν να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους, είτε με κάποιο κοινοβουλευτικό πραξικόπημα, είτε με μια μορφή «αποστασίας» (είναι γνωστό ότι μεγάλο κομμάτι του VMRO βρίσκεται υπό το κράτος των εκβιασμών τους για παλιότερα σκάνδαλα την περίοδο της διακυβέρνησής του), είτε με μια ακόμα πιο ενεργή και απροκάλυπτη εμπλοκή στα εσωτερικά της χώρας.

Τόσο οι δηλώσεις του Ζάεφ, όσο και των ΗΠΑ και των διάφορων κυβερνήσεων της ΕΕ, δείχνουν ότι αυτός είναι ο δρόμος που θα ακολουθηθεί, καθώς παριστάνοντας ότι δεν τρέχει τίποτα, μοιράζουν συγχαρητήρια, μιλάν για «λαϊκή εντολή», αναγνωρίζοντας ως έγκυρο το

ΠΑ/ΕΕ!

δημοψήφισμα! Ποιοι; Αυτοί που παρυσίαζαν ως παράνομα τα δημοψηφίσματα στην Κριμαία και στην Καταλονία, με ποσοστά συμμετοχής διπλάσια ή και τριπλάσια!

Το αποτέλεσμα μεγαλώνει την πολιτική αστάθεια/κρίση και στην Ελλάδα. Είτε διαλύοντας το πολιτικό σκηνικό, είτε χτυπώντας την όποια αξιοπιστία επιχειρεί να διασώσει ο ΣΥΡΙΖΑ, είτε βάζοντας τη ΝΔ μπροστά στην αγωνία αν θα χρειαστεί να στηρίξει πιο ανοιχτά τη Συμφωνία κατ' επιταγή των ΗΠΑ.

Το αποτέλεσμα δικαιώνει εκείνες τις δυνάμεις στην Ελλάδα που τοποθετήθηκαν έμπρακτα για μια ταξική και διεθνιστική απόρριψη της Συμφωνίας, ανάμεσα σ' αυτές και την ΟΚΔΕ. Είναι κόλαφος για τις λεγόμενες «πατριωτικές» αριστερές δυνάμεις. Για το ΚΚΕ και τις «αντιιμπεριαλιστικές» φανφάρες του, που βλέπει –για πολλοστή φορά– μόνο «ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και δράση εθνικιστικών κύκλων» (αλλά πουθενά μια χαραμάδα λαϊκής περηφάνιας και ανάτασης), που συντασσόμενο με την αστική «εθνική γραμμή» αρνείται στον γειτονικό λαό το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού και θέλει να τον μαντρώσει στη «σύνθετη ονομασία με γεωγραφικό προσδιορισμό». Για όλους εκείνους τους ρεφορμιστές (ΛΑΕ) που έβλεπαν παντού μόνο «αλτρωτισμούς των Σκοπίων», πριν μείνουν κι αυτές άφωνες με την άρνηση του γειτονικού λαού – και που επίσης δεν αναγνωρίζουν το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού του. Αλλά και για τους δήθεν «αντιεθνικιστές» (κυρίως προερχόμενους από το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ), που είχαν ταχθεί ένθερμα υπέρ της Συμφωνίας (όπως και σε άλλα τέτοια σχέδια: Ανάν κ.ά.), επειδή ντύθηκε έναν τάχα «αντιεθνικιστικό» μανδύα, αγνοώντας ότι ο πιο σκληρός, επικίνδυνος εθνικισμός (ιστορικά, πολιτικά, πρακτικά) είναι αυτός των ιμπεριαλιστών.

Είναι δεδομένο ότι τα δύσκολα για τους εργαζόμενους και τους λαούς της περιοχής μας είναι μπροστά. Ο αντίπαλος είναι μεγάλος και ισχυρός, αλλά έχει υποστεί σοβαρές ρωγμές, δεν είναι ανίκητος. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να μετατρέψουμε το πρώτο βήμα που έγινε με το δημοψήφισμα σε ένα ενεργό και μαχητικό αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα στην περιοχή. Σφρηλατώντας σχέσεις φιλίας και αλληλεγγύης με το γειτονικό λαό και όλους τους υπόλοιπους, αναπτύσσοντας τον εργατικό διεθνισμό, στρεφόμενοι πρώτα απ' όλα ενάντια στις δικές μας πατριδοκάπηλες κυβερνήσεις. Να μετατρέψουμε την πολύπαθη περιοχή των Βαλκανίων από ορμητήριο των γερακιών του ιμπεριαλισμού σε κοιτίδα εργατικών και κοινωνικών αγώνων.

Μεγάλη ελληνική συμμετοχή στις επιχειρήσεις των ιμπεριαλιστών Διαγκωνίζεται για ευθεία εμπλοκή μας στη Συρία η κυβέρνηση!

Μεγαλώνει επικίνδυνα η ελληνική εμπλοκή στις στρατιωτικές επιχειρήσεις των αμερικανονατοϊκών ιμπεριαλιστών, που στοχεύουν στη Συρία, στην τεράστια αντιπαράθεσή τους με τη Ρωσία. Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και τα επιτελεία του ελληνικού καπιταλισμού δείχνουν να μην έχουν κανένα δισταγμό για να εξυπηρετήσουν αυτά τα σχέδια.

Οι τρεις φρεγάτες που συμμετείχαν σε επιχειρήσεις στην Ανατολική Μεσόγειο είναι η μεγαλύτερη ναυτική δύναμη που έχει στείλει ποτέ εκτός συνόρων η Ελλάδα. Η φρεγάτα «Ελλη» συμμετέχει στη νατοϊκή αρμάδα SNMG2, που παρακολουθεί τη ναυτική δραστηριότητα της Ρωσίας στα παράλια της Αν. Μεσογείου. Η «Νικηφόρος Φωκάς», από τις ακτές του Λιβάνου, εντάσσεται στη δύναμη της αποστολής «UNIFIL» του ΟΗΕ, που επιβάλλει εμπάργκο όπλων προς οργανώσεις που έχουν χαρακτηριστεί «τρομοκρατικές», όπως η Χεζμπολάχ. Η «Λήμνος», από τα βόρεια της Αιγύπτου, συμμετέχει μαζί με άλλα μέσα του ελληνικού στρατού (4 αεροσκάφη F16, 1 C-130, 3 ελικόπτερα ΑΗ-64, Ομάδα Ειδικών Επιχειρήσεων του Πολεμικού Ναυτικού) στην καθοδηγούμενη από τους Αμερικανούς άσκηση «Λαμπρό Άστρο 2018». Σε αυτές τις ασκήσεις συμμετέχουν και άλλα αντιδραστικά καθεστώτα, σύμμαχοι των ιμπεριαλιστών όπως η Ιορδανία, η Αίγυπτος και η Σαουδική Αραβία.

Το φιλοπόλεμο κρεσέντο ήρθε την στιγμή που η σύγκρουση στη Συρία βρισκόταν στο χείλος μιας εκρηκτικής κλιμάκωσης, μετά από κατάρριψη στις 17/9 ενός ρωσικού αεροσκάφους Ιλιούσιν με 15 νεκρούς. Η κατάρριψη έγινε από τη συριακή αεράμυνα, είχε όμως μεθοδευτεί από την δράση του Ισραήλ, πιθανότατα σε συντονισμό με τη Γαλλία. Την ώρα του συμβάντος, ισραηλινά αεροσκάφη βομβάρδιζαν τη Λατάκεια (σημαντικό προπύργιο των συριακών δυνάμεων), ενώ τα ισραηλινά F-16 σκοπύμω «κρύφτηκαν» πίσω από το σήμα ραντάρ του ρωσικού αεροσκάφους, κλοντάς το ασπίδα στα πυρά που θα δέχονταν. Η γαλλική φρεγάτα «Οβέρνη» είχε επίσης εκτοξεύσει πυραύλους προς τη Λατάκεια.

Παράλληλα ξεπερνάει κάθε όριο η αναβάθμιση των στρατιωτικών βάσεων επί ελληνικού εδάφους. Μετατρέπονται σε πραγματικά φρούρια και ορμητήρια, έχοντας καθοριστικό ρόλο στις επιθέσεις των ιμπεριαλιστών, στη συνολική στρατιωτική και τεχνική υποστήριξη

τους: Σούδα, Ανδραβίδα, Άραξος, Σκύρος (για τα αμερικανικά drones που επιχειρούν από τη Λάρισα), σχέδια για νέες βάσεις σε Αλεξανδρούπολη (η οποία μαζί με το λιμάνι και τους ενεργειακούς σταθμούς παραδίδεται πλήρως στα χέρια των ΗΠΑ) και Κάρπαθο κ.λπ. Διαρκώς αναβαθμίζεται ο επιθετικός άξονας Ελλάδας-Κύπρου και των αιματοβαμμένων καθεστώτων Αιγύπτου-Ισραήλ. Συσφίγγεται η στρατιωτική συνεργασία με τις ΗΠΑ, όπως φάνηκε και από την επίσκεψη στην Αθήνα (3/9) του αρχηγού του Γενικού Επιτελείου των Ενόπλων Δυνάμεων Τζόζεφ Ντάνφορντ, που συνάντησε τον αρχηγό ΓΕΕΘΑ Ευάγγελο Αποστολάκη. Ήταν η 3^η τέτοια συνάντηση σε διάστημα λίγων μηνών, για την «εμβάθυνση της αμυντικής(!) συνεργασίας», ενώ δισεκατομμύρια ξοδεύονται για νέους εξοπλισμούς.

Όλα αυτά υπό την μπαγκέτα του πρέσβη των ΗΠΑ Τζέφρι Πάιατ (από τους ενορχηστρωτές του αμερικανοκίνητου φασιστικού πραξικοπήματος στην Ουκρανία το 2014), που έχει αναδειχθεί σε ύψιστο παράγοντα της πολιτικής ζωής μέσα στα πλαίσια του σφιχτού εναγκαλισμού με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό με τις φιέστες με την αστερόεσσα στη ΔΕΘ, τα ταξίδια του Τσίπρα στις ΗΠΑ, τις θερμές συναντήσεις του με τον υπ. εμπορίου Γουίλμπουρ Ρος, τις υποσχέσεις για αμερικανικές «επενδύσεις». Όχι βέβαια ότι το δολάριο θα αναστηλώσει τον παραγωγικό ιστό της χώρας! Είναι χαρακτηριστικό ότι στην εταιρία αμερικανικών συμφερόντων ONEX (του Πάνου Ξενοκόστα), μετά από τα ναυπηγεία του Νεωρίου Σύρου, μάλλον θα καταλήξουν και αυτά της Ελευσίνας και του Σκαραμαγακά, που συνδέεται βέβαια στενά με εξοπλιστικές παραγγελίες, επισκευές κ.λπ. για τις ΗΠΑ.

Η συγκυρία όπου ξεδιπλώνεται αυτός ο πολεμοκάπηλος τυχοδιωκτισμός είναι κρίσιμη:

– Στη Συρία, το καθεστώς Άσαντ, με τον αποφασιστικό ρόλο Ρωσίας και Ιράν, εκκαθαρίζει τα τελευταία προπύργια του Ισλαμικού Κράτους. Στα νοτιοδυτικά, οι ρωσικές και ιρανικές δυνάμεις έχουν φτάσει στα σύνορα με το Ισραήλ. Στα βορειοδυτικά, επίκειται η εκκαθάριση του Ιντλίμπ. Η Τουρκία διεκδικεί δυναμικά το δικό της αυτόνομο μερίδιο στον έλεγχο περιοχών. Η «συμμαχία της Αστάνας» (μεταξύ Ρωσίας, Τουρκίας, Ιράν) παρά τις εσωτερικές αντιθέσεις της, επιχειρεί σοβαρά να αποτελέσει αντίβαρο στις ΗΠΑ. Έτσι, οι ΗΠΑ προσπαθούν αγωνιωδώς να

μην κλείσει το μέτωπο της Συρίας, κάτι που θα μεταφραζόταν σε σημαντικές απώλειες στον σχεδιασμό της «επόμενης μέρας». Προσπαθούν να αναζωπυρώσουν τη σύγκρουση, ουσιαστικά με προβοκάτσιες (όπως η κατάρριψη του Ιλιούσιν). Να εξωθήσουν Ισραήλ και Σ. Αραβία σε ανοιχτή επίθεση ενάντια στο Ιράν, πράγμα βέβαια δύσκολο αλλά και τρομερά επικίνδυνο. Να πιαστούν από τη λύσσα των ιμπεριαλιστικών τσακαλιών, της Γαλλίας και της Βρετανίας, να χωθούν στη σύγκρουση (την κατάσταση βολιδοσκοπεί και η Γερμανία). Έτσι έχει συγκεντρωθεί στην περιοχή μια τρομακτική στρατιωτική ισχύς, διακινδυνεύοντας μια εκρηκτική σύγκρουση με τις ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις – κάνοντας τον πλανήτη να κρατάει την ανάσα του.

– Τις επόμενες βδομάδες είναι προγραμματισμένες γεωτρήσεις στην κυπριακή ΑΟΖ (από την αμερικανική Exxon και την Qatar Petroleum), ενώ σε άλλα τεμάχια έχει ανακοινώσει ότι θα κάνει δικές της και η Τουρκία. Η ανάγκη προετοιμασίας και γι' αυτή την κατάσταση μεγαλώνει τη στρατιωτική συνεργασία της Ελλάδας και των ΗΠΑ με την Κύπρο, αλλά και τον κίνδυνο «επεισοδίων».

Σε αυτό το φιτίλι βάζουν προσάναμμα οι «πρόθυμοι» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ όπως και της αστικής μνημονιακής «αντιπολίτευσης», η πολεμοκάπηλη και τυχοδιωκτική ελληνική μπουρζουαζία! Ορισμένοι κύκλοι φτάνουν να ονειρεύονται τη μετατροπή μας σε «νέο Ισραήλ»(!) και σίγουρα τους έχει ανοίξει η όρεξη να αποδείξουν την «προθυμία» τους, να δρέψουν τα όποια ανταλλάγματα, ακόμα και με μια ευθεία εμπλοκή στη Συρία. Αυτά τα σχέδια σημαίνουν για τον ελληνικό λαό ακραία φτωχοποίηση, ακόμα πιο «μαύρη» αντιδημοκρατική αναδιπλώση, κίνδυνο να γίνουμε κρέας για τα κανόνια. Άλλωστε και ιστορικά, το αποτέλεσμα παρόμοιων εξορμήσεων του ελληνικού καπιταλισμού υπήρξε καταστροφικό. Είναι ζωτική ανάγκη η **ανάπτυξη ενός αντιπολεμικού και αντιιμπεριαλιστικού κινήματος**, μαχητικού, ενωτικού, ενάντια σε βάσεις και εξοπλισμούς, ενάντια στους πολεμοκάπηλους «άξονες» και κάθε εμπλοκή του ελληνικού καπιταλισμού στον πόλεμο στη Συρία και την περιοχή.

■ Σταύρος Σκεύος

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές του κινήματος ενάντια στους πλειστηριασμούς!

Ο εκπαιδευτικός Ηλίας Σμήλιος, γενικός γραμματέας του Ζ' Συλλόγου Εκπαιδευτικών Π.Ε. Θεσσαλονίκης, δημοτικός σύμβουλος Αμπελοκήπων-Μενεμένης και μέλος του Συντονισμού Συλλογικοτήτων Θεσσαλονίκης, παραπέμπεται σε δίκη στις 15/5/2019 για τη συμμετοχή του σε κινητοποίηση ενάντια σε πλειστηριασμούς στις 19/10/2016. Κατηγορείται ως «υποκινητής» ομάδας ατόμων που εμπόδισαν την πρόοδο του πλειστηριασμού που διενεργούσε η συμβολαιογράφος Χρυσάλα Ιωάννα στο Ειρηνοδίκαιο. Η «ομάδα» κατηγορείται ότι κατευθύνονταν «απειλητικά σε βάρος αστυνομικού φραγμού κτυπώντας αστυνομικούς» με «αποτέλεσμα να τραυματιστεί αστυνομικός». Ο Η. Σμήλιος, μαζί με άλλους, κατηγορούνται ότι εμπόδισαν τον «ελεύθερο συναγωνισμό» και οδήγησαν στη «ματαίωση του πλειστηριασμού», καθώς και των άλλων προγραμματισμένων πλειστηριασμών την ίδια ημέρα. Μηνύτρια και μάρτυρας είναι η πρόεδρος του Συλλόγου Συμβολαιογράφων Θεσσαλονίκης, που διενεργούσε τον πλειστηριασμό. Μάρτυρες κατηγορίας είναι επίσης αστυνομικοί που συμμετείχαν στην καταστολή της παραπάνω κινητοποίησης.

Εκτός από την παραπάνω δίωξη αναμένεται να οριστεί και δικάσιμος για δεύτερη δίωξη του Η. Σμήλιου για συμμετοχή σε κινητοποίηση στις 28/9/2016. Για αυτή τη δίωξη μάλιστα εμποδίστηκε από τα ΜΑΤ να παραδώσει «απολογητικό» υπόμνημα από κοινού με μέλη του Συντονισμού Συλλογικοτήτων Θεσσαλονίκης και αλληλέγγυους. Τέλος, είναι σε εξέλιξη ανάλογες δικογραφίες, όπου μαζί με τους Θανάση Αγαπητό και Ζήση Κλεισιάρη κατηγορούνται για άλλες τρεις υποθέσεις.

Οι παραπάνω διώξεις καταδεικνύουν μια σκληρήνωση του κράτους έκτακτης ανάγκης και του χτυπήματος των αντιστάσεων στους πλειστηριασμούς. Στην ίδια κατεύθυνση είναι και η κλήση σε απολογία του επικεφαλής της ΛΑΕ, Παναγιώτη Λαφαζάνη, στη Διεύθυνση Ασφάλειας Αττικής, στο «Τμήμα Προστασίας του Κράτους και του Δημοκρατικού Πολιτεύματος» (!) για προκαταρκτική εξέταση μετά από παραγγελία της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών. Η κλήση αφορά πολλές κατηγορίες του ποινικού κώδικα (ακόμα και για σπλοφορία και σπλοχρησία) και συνδέεται με την παρουσία του Π. Λαφαζάνη στις κινητοποιήσεις ενάντια στους πλειστηριασμούς και τις ιδιωτικοποιήσεις στο Υπερταμείο.

Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ τηρεί τη μνημονιακή δέσμευσή της για επιτάχυνση των πλειστηριασμών, κυρίως το τελευταίο τρίμηνο του 2018, καθώς και για τα επόμενα τρία χρόνια (130.000 πλειστηριασμοί). Από την άλλη, με την 3η αξιολόγηση, όλη η δημόσια περιουσία μπήκε ενέχυρο στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (ESM) έναντι του χρέους, ενώ ιδιωτικοποιούνται ΓΑΙΑ, ΟΣΕ, ΔΕΠΑ, λιγνιτικές μονάδες της ΔΕΗ κ.λπ. Η κυβέρνηση επιχειρεί με την καταστολή των κινητοποιήσεων και τις διώξεις ενάντια σε αγωνιστές να κάμψει τις αντιστάσεις, για να μπορέσει να εφαρμόσει την πολιτική της.

Οι δίκες και οι κατηγορίες ενάντια στον Η. Σμήλιο και η προκλητική κλήση σε απολογία του Π. Λαφαζάνη κάνουν όλο και χειρότερο το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης. Οι κρατικοί μηχανισμοί (όλο και πιο αυτονομημένοι, στην υπηρεσία των μνημονιακών πολιτικών) γίνονται εργαλείο ανοιχτής τρομοκρατίας και καταστολής. Όχι βέβαια μόνο ενάντια στους συγκεκριμένους αγωνιστές, αλλά ενάντια σε όλο το κίνημα, στους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας, στις οργανώσεις και τους αγωνιστές. Θέλουν να φιώσουν τη

δημόσια ζωή, να καλούν όποιον θέλουν «διά υπόθεσίν του», όπως γινόταν μετεμφυλιακά. Θέλουν να περιορίσουν-καταργήσουν το δικαίωμα στην απεργία και την κινητοποίηση των εργαζομένων.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ ταυτίζεται έτσι με το μίσος των Βοριδιδών, των «Μένουμε Ευρώπη», των πιστών φίλων και συμμάχων των ΗΠΑ-NATO, ενάντια στα... «εγκλήματα της Αριστεράς» (!), δηλαδή ενάντια στους ταξικούς αγώνες, στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Απαιτούμε να σταματήσει κάθε δίωξη. Εργαζόμενοι και νεολαία με αγώνες, να ορθώσουμε ένα μέτωπο μαχητικής υπεράσπισης των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών ελευθεριών. Να υπερασπίσουμε το δικαίωμα στην απεργία, στη διαδήλωση και κάθε μορφής κινητοποίηση ενάντια σε όλους τους μνημονιακούς, σε κάθε κυβέρνηση και κόμμα τους, στο ταξικό κράτος τους και τους μηχανισμούς του, που μας έχουν κηρύξει έναν αμείλικτο πόλεμο. Να απαιτήσουμε να καταργηθούν οι ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί, να προστατευτεί η πρώτη κατοικία και να διαγραφούν τα χρέη των λαϊκών νοικοκυριών.

Δολοφονία Ζακ Κωστόπουλου

Να τιμωρηθούν τώρα όλοι οι αυτουργοί! Να αντισταθούμε στον κοινωνικό κανιβαλισμό

Αποτροπιασμό προκαλεί το λιντσάρισμα και η στυγνή δολοφονία του 32χρονου Ζακ Κωστόπουλου από ιδιοκτήτη κοσμηματοπωλείου και άλλους παρευρισκόμενους στην Ομόνοια, στην υποψία και μόνο της κλοπής. Το βίντεο που δόθηκε στη δημοσιότητα αποκάλυπτε τη βιαιότητα με την οποία επιτέθηκαν, ρίχνοντας κλωτσιές στον Ζακ Κωστόπουλο, όσο αυτός ήταν εγκλωβισμένος μέσα σε σωρό σπασμένων τζαμιών καθώς προσπαθούσε να διαφύγει. Μάλιστα, όχι μόνο δεν συνιστούσε σοβαρή απειλή για κανένα, αλλά ήταν εμφανές πως με δυσκολία στεκόταν όρθιος. Παρούσα ήταν και η αστυνομία, που όχι μόνο δεν επενέβη για να σταματήσει τον ξυλοδαρμό, αλλά έσπευσε να βάλει χειροπέδες στον Ζακ, ενώ εκείνος αιμορραγούσε. Μετά από λίγο ξενύχρησε μπροστά τους, στο πεζοδρόμιο.

Δεν μας εκπλήσσει η προσπάθεια των συστημικών ΜΜΕ να ξεπλύνουν τους δολοφόνους του Ζακ και να ενθαρρύνουν τέτοιου είδους φασίζουσες συμπεριφορές, στο όνομα της δήθεν «αυτοάμυνας». Άλλωστε π.χ. ο ΣΚΑΪ (όμιλος Αλαφούζου) είχε αποδώσει τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τη Χρυσή Αυγή σε διαφορές για το ποδόσφαιρο, ενώ δημοσιογράφος του σταθμού καλούσε τον ναζιστή Ηλία Κασιδιάρη να «μη δίνει δικαιώματα» στους επικριτές του. Αυτή τη φορά όμως οι μνημονιακοί κανιβαλοι ξεπέρασαν κάθε όριο, καθώς π.χ. ο ΣΚΑΪ μέσω εκπομπής του (σ.σ. της σφουγγακωλάριας των νεοφιλελεύθερων ακροδεξιών Τ. Στεφανίδου) καλούσε τους τηλεθεατές να ψηφίσουν εάν έπραξε σωστά ο κοσμηματοπώλης που κλωτσούσε στο κεφάλι τον αιμόφυρτο, ανυπεράσπιστο Ζακ Κωστόπουλο, λίγο πριν πεθάνει. Και μάλιστα λέγοντας ψέματα πως είχε εισβάλει στο κοσμηματοπωλείο κρατώντας μαχαίρι (!).

Η δολοφονική mania με την οποία αντιμετωπίστηκε ο Ζακ Κωστόπουλος είναι η έκφραση της **βάρβαρης, μισάνθρωπης και αντιδραστικής ιδεολογίας και ηθικής που ξερνάει το κεπιταλι-**

στικό σύστημα, ειδικά στην εποχή της ιστορικής παρακμής, αποσύνθεσης και κρίσης του. Μιας ιδεολογίας που επιβάλλει τον εκβαρβαρισμό και την ατομικοποίηση, την περιθωριοποίηση και τελικά τη συντριβή των εργαζομένων, των φτωχών, των κοινωνικά αδύναμων, ισοπεδώνοντας κάθε ανθρώπινη αξία. Τα ουρλιαχτά των αργυρώνητων δημοσιογράφων και των διάφορων τηλεοπτικών μεγαλοστελεχών, των καλοζωισμένων εκπροσώπων της αστικής ελίτ και των υπερασπιστών της, περί «δικαιώματος του μαγαζάτορα στην αυτοπροστασία» και μάλιστα ενάντια σε έναν αδύναμο άνθρωπο που βασανίστηκε και ταπεινώθηκε, πριν ξεψυχήσει αβοήθητος, είναι οι κραυγές απελπισίας και λύσσας μιας ελίτ που βουλιάζει καθημερινά μέσα στη σήψη, την παρακμή και τα σκάνδαλα και που απειλεί να συμπαρασύρει στον βούρκο μαζί της όλη την κοινωνία. Αυτή άλλωστε είναι η ιδεολογία που συμπληρώνει τις μνημονιακές πολιτικές που δολοφονούν καθημερινά (άμεσα ή έμμεσα) εργατές, που αντιμετωπίζει σαν κτήνη τους πρόσφυγες, που στελεχώνει τους μηχανισμούς καταστολής και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, που θρέφει φασίστες και ακροδεξιούς.

Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου για τους εργαζόμενους, φτωχούς και νέους, να αντισταθούμε και να παλέψουμε ενάντια σε αυτόν τον κοινωνικό κανιβαλισμό! Ο κίνδυνος είναι μεγάλος. Μόνο το οργανωμένο εργατικό κίνημα, οι αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας μπορούν να υπερασπίσουν αποτελεσματικά τα ανθρώπινα και δημοκρατικά δικαιώματα/ελευθερίες και να αποτρέψουν το βούλιαγμα στην κοινωνική αποσύνθεση. Προωθώντας τις αρχές της ταξικής αλληλεγγύης, του αλληλοσεβασμού, της συλλογικής φροντίδας, ειδικά των πιο αδύναμων. Προβάλλοντας ένα πρόγραμμα πάλης για την οικοδόμηση μιας άλλης κοινωνίας, χωρίς φτώχεια, ρατσισμό, πολέμους και βαρβαρότητα. Μιας κοινωνίας δίκαιης και χρήσιμης, όπου η αξία του ανθρώπου θα αποκατασταθεί. **Μιας κοινωνίας Σοσιαλιστικής.**

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ!

Στις 28/9/2018 ήταν η τρίτη εξ αναβολής δίκη των συντρόφων στα Χανιά. Το περιστατικό συνέβη στις 27/4/2014 στα Χανιά όταν σε εξόρμηση της ΟΚΔΕ για την προεκλογική καμπάνια των ευρωεκλογών, δύο αστυνομικοί της ασφάλειας επιτέθηκαν αναιμία σε μέλος της οργάνωσης. Οι αστυνομικοί επιτέθηκαν σχεδιασμένα στον σύντροφο (ενημερώθηκαν από κάποιο καλοθελητή/χαφιεδάκο) χωρίς να επιδείξουν αστυνομική ταυτότητα και χωρίς καν να ανακοινώσουν την ιδιότητα τους. Μάλιστα η αναιμία και βίαιη επίθεση αυτή, στην οδό Τζανακάκη (λίγα μέτρα κάτω από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής) προκάλεσε και την έντονη διαμαρτυρία αρκετών περαστικών που σοκαρίστηκαν από το περιστατικό. Παρότι ο σύντροφος αιμορραγούσε στο κεφάλι από χτυπήματα που δέχτηκε από τους αστυνομικούς, κρατήθηκε για ώρες στο αστυνομικό τμήμα κατηγορούμενος για αντίσταση κατά της αρχής, απρόκλητη επίθεση, ξυλοδαρμό, ακόμα και για την κλοπή του πορτοφολιού του ενός αστυνομικού, και πιεζόταν να ομολογήσει τις κατηγορίες και να καταδώσει κάποιο «συνεργό!». Πρόκειται για τη γνωστή τακτική της αστυνομίας που για να «τυλίξει» τους αγωνιστές σε μια κόλλα χαρτί διαστρεβλώνει και αποκρύπτει τα πραγματικά γεγονότα και δημιουργεί φανταστικά γεγονότα για να στηρίξει το κατηγορητήριο! Ύστερα από την παρέμβαση και την πίεση τοπικών πολιτικών και κοινωνικών οργανώσεων η αστυνομία αναγκάστηκε να οδηγήσει τον σύντροφο σε εξέταση από ιατροδικαστή και σε εισαγωγή του για εξετάσεις σε νοσοκομείο, όμως από την πίσω πόρτα για να μην γίνει αντιληπτός από κανένα. Ταυτόχρονα, όπως φαίνεται από το κλητήριο θέσπισμα ο ιατροδικαστής ανακάλυψε μώλωπες, αμυχές, εκχυμώσεις.. στα όργανα της αστυνομίας ώστε να κάνει το παραμύθι αληθοφανές. Ο σύντροφος πέρασε αυτόφωρο και την επόμενη ημέρα από την εισαγγελέα. Ταυτόχρονα οι αστυνομικοί τροποποίησαν την κατάθεση τους και «υποσχέθηκαν» ότι το περιστατικό έχει λήξει.

Τρία χρόνια μετά η Αστυνομία Χανίων με την συνενοχή της κυβέρνησης ξεθάβει και επαναφέρει το περιστατικό με περισσότερα ψέματα, σέρνοντας τους δύο συντρόφους μας στα δικαστήρια και κατηγορεί: **i) ένα σύντροφο που συνελήφθη, για αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικής βλάβης στους δύο αστυνομικούς, ii) δεύτερο σύντροφο που δεν ήταν καν στην Κρήτη και δεν συνελήφθη ποτέ για κλοπή πορτοφολιού αστυνομικό και iii) τους δυο μαζί για φθορά ξένης ιδιοκτησίας στο υποκατάστημα του Ο.Τ.Ε.!**

Η δίκη τελικώς για τρίτη φορά αναβλήθηκε (λογού πινακίου) για τις 17/4/2019. Και σ' αυτή την δίκη η κινητοποίηση της αστυνομίας ήταν φανερή με πλήθος ασφαλιτών, την ΟΠΚΕ να παρακολουθούν διακριτικά και τον υποδιοικητή της ασφάλειας να βρίσκεται συνεχώς στο δικαστικό μέγαρο για να τρομοκρατήσουν τους κατηγορούμενους και τους αλληλέγγυους που βρίσκονταν στα δικαστήρια. Αντί να βρίσκονται στις φυλακές δολοφόνοι σαν το χρυσαυγίτη Ρουπακιά, οι υπεύθυνοι της Κυβέρνησης για τις μαζικές δολοφονίες στο Μάτι και στην Μάντρα Αττικής, οι εργοδότες που ευθύνονται για τις δολοφονίες εργατών, σέρνονται στα δικαστήρια και φυλακίζονται αγωνιστές. Οι διώξεις αυτές είναι πολιτικές και η κατασκευή αυτών των περιστατικών έχει σκοπό να τρομοκρατήσει όσους αγωνίζονται για το τσάκισμα των μνημονίων, την διάλυση της ιμπεριαλιστικής Ε.Ε, την ανατροπή του κεπιταλισμού.

■ Πάννης Φ.

Αθώωση Αγωνιστών στην Ιεράπετρα

Ομόφωνα αθώοι κρίθηκαν οι τρεις αγωνιστές της Επιτροπής Αγώνα Ιεράπετρας από το πλημμελειοδικείο Λασιθίου για τη συμμετοχή τους σε μια από τις πολυάριθμες κινητοποιήσεις που πραγματοποιήθηκαν από τους κατοίκους της Ιεράπετρας για την υπεράσπιση του δικαιώματός τους στη Δημόσια και Δωρεάν Υγεία και του νοσοκομείου της πόλης που απειλούνταν –και εξακολουθεί να απειλείται– με υποβάθμιση και κλείσιμο στα πλαίσια της γενικότερης συρρίκνωσης της Δημόσιας Υγείας που εφαρμόζεται εδώ και χρόνια.

Η συγκεκριμένη κινητοποίηση –τετραήμερος αποκλεισμός των ταμείων του νοσοκομείου της πόλης– πραγματοποιήθηκε τον Απρίλη του 2013, ήταν απόφαση μιας μαζικότερης λαϊκής συνέλευσης και εφαρμόστηκε με τη συμμετοχή πλήθους κόσμου ως μέσο πίεσης για να αποτραπεί η συγχώνευση του νοσοκομείου με αυτά των γειτονικών πόλεων. Η αντίδραση του διοικητή του νοσοκομείου ήταν να καταγγείλει την κινητοποίηση στην αστυνομία, ισχυριζόμενος ότι το ίδρυμα ζημιωνόταν οικονομικά και η λειτουργία του παρακλύδονταν, γεγονός που οδήγησε στην αυτεπάγγελτη δίωξη τριών συμμετεχόντων στην κινητοποίηση, που ήταν μέλη της Επιτροπής Αγώνα. Στο δικαστήριο επιδόθηκε πλήθος ψηφισμάτων συμπαράστασης, παρευρέθηκε επίσης αρκετός κόσμος, παρόλο που η δίκη διεξαγόταν σε γειτονική πόλη. Η αθωωτική απόφαση αποτελεί μια νίκη των κατοίκων της Ιεράπετρας και όλων όσων αγωνίζονται για τα δικαιώματα και τα κεκτημένα τους, για την αξιοπρέπεια και τη ζωή τους.

Σύννοδος Κορυφής των αλιγατόρων της ΕΕ στο Σάλτσμπουργκ

Στις 19/9 έγινε η άτυπη σύνοδος κορυφής στο Σάλτσμπουργκ της Αυστρίας των 28 (σύντομα θα γίνουν 27 με την ολοκλήρωση του Brexit) «ηγετών» των χωρών της ΕΕ. Στη γενέτειρα του μεγάλου συνθέτη της κλασικής μουσικής Μότσαρτ, παρά την ασυμφωνία που φαινομενικά υπήρχε, η τελική συμφωνία για το προσφυγικό ήταν ξεκάθαρη: «Μακριά από εμάς και ας πνίγονται στη Μεσόγειο οι πρόσφυγες, αρκεί να μη βρωμίζουν τις πόλεις μας και να μην ξεβράζονται τα πτώματά τους στις παραλίες όπου κάνουμε την ηλιοθεραπεία μας». Οι «ηγέτες» της ΕΕ, έχοντας χωριστεί σε δύο στρατόπεδα, έπαιζαν στη σύνοδο την κολοκυθιά για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες.

Από τη μια πλευρά, η «ομάδα του Βίτγκεραντ», με μπροστάρηδες τον δήθεν τιμωρημένο από το ευρωκοινοβούλιο σύγγο πρωθυπουργό Βίκτορ Όρμπαν, τον αυστριακό καγκελάριο Κουρτς και τον γερμανό (βαυαρό) ευρωβουλευτή, υποψήφιο για την προεδρία της Κομισιόν, Μάνφρεντ Βέμπερ. Ουσιαστικά επικράτησαν στη σύνοδο, αφού καταργήθηκαν οριστικά οι αποφάσεις για υποχρεωτική ανακατανομή των προσφύγων στα κράτη-μέλη και φυσικά για την επιβολή κυρώσεων στην Ουγγαρία και τις άλλες χώρες που δεν την αποδέχονται.

Από την άλλη, οι «πολιτισμένες» χώρες, με επικεφαλής τη Γερμανία και τη Γαλλία, είναι οι ενορχιστρωτές αυτής της συμφωνίας και μοιάζουν με τα αρπακτικά αλιγάτορες, που αρπάζουν το θήραμά τους καλά κρυμμένοι μέσα σε λίμνες και βάλτους. Νομίζουν ότι έχουν κρυφτεί πίσω από το δάχτυλό τους, ασκώντας κριτική στην ομάδα του Βίτγκεραντ και προβάλλοντας τον κίνδυνο του φασισμού, ενώ οι ίδιοι είναι στην πραγματικότητα πιο επικίνδυνοι. Η διγλωσσία τους είναι ο μεγάλος κίνδυνος. Τα συρματοπλέγματα και το τείχος που έχει κατασκευάσει ο Όρμπαν βολεύουν, πέρα από τον Κουρτς, και τη Μέρκελ και τον Μακρόν, που έχουν κλείσει τα σύνορά τους με άδεια της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, για δήθεν λόγους εθνικής ασφαλείας. Το ίδιο συμβαίνει και στις σκανδιναβικές χώρες, τις χώρες της Βαλτικής και την Ολλανδία. Όλος αυτός ο καλός κόσμος ασκεί μια υποτυπώδη κριτική στον Όρμπαν, όμως ουσιαστικά κρύβεται πίσω του. Είναι υπεύθυνοι για την άνοδο της Ακροδεξιάς και οι δημιουργοί της ρατσιστικής πολιτικής της ομάδας του Βίτγκεραντ.

Οι χώρες που φαίνεται ότι πληρώνουν το μάρμαρο είναι οι χώρες υποδοχής, η Ελλάδα, η Ιταλία (που ήδη έχει σφραγίσει τα λιμάνια της) και η Ισπανία, που υποτίθεται ότι δεν επιδεικνύουν ιδιαίτερο ζήλο στη φύλαξη των συνόρων και αφήνουν τους πρόσφυγες να πάρουν τον δρόμο που οδηγεί στις χώρες της κεντρικής Ευρώπης. Ποια είναι η λύση που προτείνουν οι αλιγάτορες, που κατηγορούν τους Νότιους ότι δεν φυλάνε αποτελεσματικά τις υδάτινες τάφρους; Ο χασάπης δικτάτορας της Αιγύπτου Σίσι, που δηλώνει έτοιμος να δημιουργήσει κέντρα κράτησης-φυλακές για τους πρόσφυγες μέσα στα χωρικά της ύδατα. Οι Μόριες και οι Λαμπεντούζες δεν φτάνουν για να χωρέσουν τα πλήθη των προσφύγων, που ξεριζώνονται για να γλιτώσουν από τους βομβαρδισμούς ΗΠΑ και ΝΑΤΟ, άσε που είναι κοντά στις παραλίες όπου κάνουν τα μπάνια τους οι Δυτικοί. Στο μεταξύ, ο Τσίπρας βρήκε τη λύση, προτείνοντας τη διοργάνωση κοινής Συνόδου ΕΕ-Αραβικού Συνδέσμου.

Το δεύτερο σημαντικό θέμα στην ατζέντα της συνόδου ήταν το Brexit, καθώς απορρίφθηκε το σχέδιο «Τσέκερς» της βρετανικής κυβέρνησης. Τα δύο ζητήματα που εμφάνισαν σαν πρόσημα οι Ευρωπαίοι για να επιβραδύνουν το Brexit είναι η δημιουργία σκληρών συνόρων με την Ιρλανδία καθώς και τα δικαιώματα των πολιτών από χώρες της ΕΕ που ζουν μόνιμα στη Βρετανία. Μπροστάρης στην απόρριψη του σχεδίου Τσέκερς ήταν ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Ντόναλντ Τουσκ. Η Μεί τόνισε ότι δεν πρόκειται να παραβιαστεί η βούληση του βρετανικού λαού όπως εκφράστηκε με το δημοψήφισμα, όμως τα προβλήματα και για την ίδια δεν είναι λίγα. Τα μέτωπα που υπάρχουν για το Brexit είναι πολλά και ανοιχτά, ενόψει της ψήφισης του σχεδίου στο βρετανικό κοινοβούλιο. Οι Εργατικοί, οι Φιλελεύθεροι και το Εθνικό Κόμμα Σκωτίας έχουν δηλώσει ότι θα καταψηφίσουν το σχέδιο, ενώ το Εργατικό Κόμμα, το Εθνικό Κόμμα Σκωτίας και οι Πράσινοι της Σκωτίας ζητούν να γίνει ανάκληση της διαδικασίας της εξόδου με ψηφοφορία στο κοινοβούλιο. Υπάρχει όμως σκληρό μέτωπο και εντός των Συντηρητικών, καθώς φαίνεται ότι υπάρχουν τριάντα έως σαράντα βουλευτές που ανήκουν στους Τόρις και μπορεί να καταψηφίσουν το σχέδιο.

Είναι εμφανές ότι οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ετοιμάζουν ένα πραξικόπημα για το ζήτημα του Brexit και προσπαθούν να κερδίσουν χρόνο. Όπως έχουν κάνει με όλα τα δημοψηφίσματα που έχουν γίνει τα τελευταία χρόνια και έχουν φάει χαστούκια (Ελλάδα, Βρετανία, Καταλονία, Ιταλία, Μακεδονία), ο μόνος τρόπος για να μείνουν ζωντανοί είναι τα ωμά πραξικοπήματα. Ο πρωτεργάτης Τσίπρας έδειξε τον δρόμο, το ίδιο προσπαθούν να κάνουν και σε Καταλονία-Βρετανία, το ίδιο θα προσπαθήσουν και στη Μακεδονία. Όμως οι λαοί έχουν αποφασίσει και παρά τα πραξικοπήματα που χρησιμοποιούν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές είναι σίγουρο ότι δεν μπορούν να σταματήσουν τη διάλυση της ΕΕ.

Για τους λαούς και τους εργαζόμενους όλης της ΕΕ και όλου του κόσμου, τα δύσκολα είναι μπροστά. Ο αντίπαλος είναι μεγάλος και ισχυρός, αλλά έχει υποστεί σοβαρές ρωγμές, δεν είναι ανίκητος. Αυτό που πρέπει να κάνουμε, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα όλων των χωρών, είναι να οργανωθούμε για να αντιμετωπίσουμε την κρίση που έχει δημιουργήσει ο καπιταλισμός και οι ενώσεις του. Οι κίνδυνοι είναι τεράστιοι, η φτώχεια, η καταστολή και οι μεγάλες εστίες πολέμου που είναι ανοιχτές και ανοίγονται μας οδηγούν στην καταστροφή. Η μόνη λύση είναι ο εργατικός διεθνισμός, να στραφούμε πρώτα απ' όλα ενάντια στις δικές μας κυβερνήσεις, και η δημιουργία επαναστατικών κομμάτων. Να ανασυγκροτήσουμε την 4η Διεθνή, για να μπορέσουμε να διαλύσουμε μέσα από αγώνες και επαναστάσεις την ΕΕ και να χτίσουμε τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Τάσος Κατιντσάρος (1955-2018)

Την Δευτέρα 1/10/2018 αποχαιρέτησαμε στο νεκροταφείο Περιστερίου τον σύντροφο Τάσο Κατιντσάρο, τον αγωνιστή του εργατικού και λαϊκού κινήματος, τον φίλο που έφυγε από κοντά μας το πρωί της Πέμπτης 27 Σεπτεμβρίου 2018 σε ηλικία 63 ετών.

Ο σύντροφος Τάσος γεννήθηκε και έζησε στο Περιστερί, που τόσο πολύ αγάπησε, και εντάχθηκε μέσα στη χούντα στο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα από τα μαθητικά του χρόνια. Συμμετείχε στην κατάληψη και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 σαν μαθητής και την ομάδα των μαθητών που συνεργάστηκε στενά με την Εργατική Συνέλευση. Ήταν οργανωμένος στο «Μαχητή» που λίγο αργότερα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστική Οργάνωση «Μαχητής». Από τότε μέχρι την τελευταία πνοή της ζωής του έμεινε μαχητής στην υπόθεση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Μετά τη διάλυση της Κ.Ο. Μαχητής (σχεδόν αμέσως μετά τον θάνατο του Αησιλάου (Λάκη) Χριστοδουλόπουλου), εντάχθηκε από το 1990 στο Νέο Αριστερό Ρεύμα του οποίου υπήρξε ηγετικό στέλεχος μέχρι και τον Απρίλη του 2017 οπότε και εντάχθηκε στη ΜΕΤΑΒΑΣΗ και στην πολιτική κίνηση «Σύγχρονο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ». Η ζωή του ήταν αφιερωμένη στο εργατικό κίνημα, συνυφασμένη με την μεταπολιτευτική ιστορία της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς στην Ελλάδα και με το δύσκολο έργο της οικοδόμησης μιας επαναστατικής πολιτικής και δύναμης.

Συμμετείχε σ' όλες τις κοινές δράσεις, που εντελώς ενδεικτικά σημειώνουμε: στις μεγάλες πορείες για το θάνατο του μαθητή Σιδέρη Ισιδωρόπουλου την Πρωτομαγιά του 1976, στα γεγονότα τις 25^{ης} Μάη 1976 ενάντια στον αντεργατικό Νόμο 330, στην Επιτροπή για την υπεράσπιση από την κρατική καταπίεση και καταστολή κατά του ν.774/78, στις επιτροπές για το στρατό που διοργάνωσαν τις πρώτες διαδηλώσεις με παρουσία ένστολων φαντάρων που απαιτούσαν μείωση της θητείας και συνδικαλισμό, στην απαγορευμένη πορεία για την επέτειο του εορτασμού του Πολυτεχνείου το 1980 (με τους δυο νεκρούς, τον Ιάκωβο Κουμή και τη Σταματίνα Κανελλοπούλου), στη διαδήλωση και σύγκρουση του Κάραβελ το 1984 ενάντια στην επίσκεψη του φασίστα Λεπέν, στην κατάληψη του Πολυτεχνείου το 1985 μετά το θάνατο του Μιχάλη Καλτεζά. Ο σ. Τάσος είτε σαν μέλος του «Μαχητή», είτε αργότερα σαν μέλος του ΝΑΡ πάλεψε με συνέπεια για την ενότητα των δυνάμεων της άκρας και επαναστατικής αριστεράς, ενδεικτικά αναφέρουμε τις κινήσεις και τα μέτωπα: ΚΕΑ (Κίνηση για μια Επαναστατική Αριστερά), ΕΑΣ (Εναλλακτική Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση τον Ιούνιο του 1989), Λαϊκή Αντιπολίτευση, Μαχόμενη Αριστερά (Σεπτέμβρης 1993), ΜΕΡΑ (Μάης του 1999) και τέλος ΑΝΤΑΡΣΥΑ (Μάρτης 2009).

Η ΟΚΔΕ θα θυμάται και θα τιμά πάντοτε τον αγωνιστή επαναστάτη Τάσο Κατιντσάρο (όπως και τον αξεχαστο επαναστάτη Αησιλάο (Λάκη) Χριστοδουλόπουλο) και για ένα ακόμη πολύ σημαντικό λόγο που συνετέλεσε σε μια σημαντική κατάκτηση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος στην χώρα μας. Η ΟΚΔΕ, η Κ.Ο. Μαχητής, η ΟΣΕ (και κατά διαστήματα η ΟΠΑ) ήταν οι πρώτες οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς που θα εγκαινιάσουν μια συνεργασία, κοινή δράση και διάλογο που τόσο πολύ είχαν λείψει από το εργατικό κίνημα στη χώρα μας. Αυτή η κοινή συνεργασία (αργότερα ακολουθήθηκε, σε διάφορες περιπτώσεις, από σχεδόν όλες τις οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς), συνετέλεσε στην ανάδειξη και στη δημιουργία πολλών εμβληματικών κινήματων της ιστορίας του εργατικού και λαϊκού κινήματος της μεταπολίτευσης. Και το κυριότερο έβαλε τα θεμέλια για τη δημιουργία ενός ενωτικού πνεύματος και εργατικού πολιτισμού ανάμεσα στις οργανώσεις του εργατικού κινήματος, που τόσο πολύ είχαν τσαλαπατηθεί από το σταλινισμό.

Η ΟΚΔΕ με βαθιά θλίψη αποχαιρέτα τον σ. Τάσο στο μεγάλο του ταξίδι και καταθέτει μπροστά του το ενθύμιο των κοινών μας αγώνων απέναντι στο κεφάλαιο, στον καπιταλισμό, στον ιμπεριαλισμό για μια κοινωνία απαλλαγμένη από τη βαρβαρότητά τους και για το Σοσιαλισμό. Μορφές σαν το Τάσο Κατιντσάρο με το ήθος, τη σεμνότητα, την ανιδιοτέλεια, την ευγένεια, την αγωνιστικότητα και τις ιδέες του είναι μια πραγματική απώλεια σε μια εποχή όπου οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία δέχονται μια επίθεση απίστευτης σκληρότητας στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους και συνολικά το εργατικό και λαϊκό κίνημα, η επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά περνάει μια πολύ σοβαρή κρίση. Καλό σου ταξίδι σ. Τάσο, να είσαι βέβαιος ότι αυτά που άφησες πίσω είναι μια σημαντική βοήθεια για το εργατικό κίνημα ενόψει των μεγάλων συγκρούσεων που έρχονται. Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα ειλικρινή συλλυπητήρια της στην οικογένειά του, στους συντρόφους του και στους φίλους του.

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

ΙΝΤΛΙΜΠ: Η δραματική κατάληξη μιας επανάστασης

Αν υποθέσουμε ότι οι εξελίξεις στην Συρία δεν θα οδηγήσουν σε μια μεγάλη σύγκρουση ανάμεσα στους ιμπεριαλιστές με την συμμετοχή των περιφερειακών καπιταλισμών, τότε η σύγκρουση στο Ιντλίμπ αποτελεί την προτελευταία πράξη του δράματος της Αραβικής Άνοιξης στην Συρία. Να τονίσουμε όμως ότι τα σύννεφα μιας γενικευμένης σύγκρουσης πυκνώνουν όσο σταθεροποιείται η κυριαρχία Ρώσων ιμπεριαλιστών και Ιρανών στην Συρία μέσω της στήριξης του δικτατορικού καθεστώτος Άσαντ.

Πρώτον, με δικαιολογία την τελική επίθεση στην Ιντλίμπ και την ανθρωπιστική κρίση που πράγματι θα δημιουργήσει αυτή (πρόσφυγες, θάνατοι αμάχων κλπ) οι δυτικοί ιμπεριαλιστές απειλούν με νέα επέμβαση, δεδομένης όμως της αδυναμίας τους να στείλουν στρατεύματα ξηράς στην περιοχή, απειλούν με πυραυλικά αντίποινα καταστροφής υποδομών ελπίζοντας να εμποδίσουν την σταθεροποίηση του καθεστώτος μετά την τελική επιβολή του. Στην συμμαχία προτίθεται να λάβει μέρος ο Γερμανικός ιμπεριαλισμός (παρά την αντίθεση των σοσιαλδημοκρατών), ενώ η Γαλλία διαπραγματεύεται την εγκατάσταση ναυτικής βάσης στην Κύπρο. Οι Ρώσοι έχουν κατεβάσει τεράστια ισχύ πυρός στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο με τουλάχιστον 25 πλοία.

Δεύτερον το Ισραήλ έχει εντείνει τις επιθέσεις του εναντίον στόχων των Ιρανών και της Χεζμπολάχ στο έδαφος της Συρίας. Μάλιστα στην τελευταία αεροπορική επιδρομή καταρρίφθηκε κατασκοπευτικό αεροσκάφος των Ρώσων το οποίο παγίδευσαν τα F-16 του Ισραήλ με αποτέλεσμα να κτυπηθεί από τα πυρά της συριακής αεράμυνας(!) Η αντίδραση της Ρωσίας ήταν χλιαρή, αποφεύγοντας την ρήξη με το Ισραήλ, όμως παραχώρησε εξελιγμένα αντιαεροπορικά συστήματα S-300 και συστήματα ηλεκτρονικού πολέμου στην Συρία. Έτσι καλύπτει τις Ιρανικές δυνάμεις και θέτει σε άμεσο κίνδυνο τα Ισραηλινά αεροσκάφη, το οποίο δεν θα μπορεί να εκτελεί «εκ του ασφαλούς» χειρουργικές αεροπορικές επεμβάσεις και ενδεχομένως θα αναγκαστεί σε μεγαλύτερη εμπλοκή. Το δε Ιράν, πραγματοποίησε πυραυλική επίθεση στην Αλ Μπουκαμάλ στη Συρία σε αντίποινα για την επίθεση στην στρατιωτική παρέλαση στην Αχβάζ του Ιράν και διατείνεται ότι έχει προμηθεύσει πυραύλους τις σιιτικές πολιτοφυλακές στο Ιράκ με βεληνεκές που μπορούν να πλήξουν το Τελ Αβίβ και το Ριάντ.

Επομένως δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και οι σύμμαχοι τους θα επιτρέψουν να εξελιχτεί ομαλά η προτελευταία μάχη του καθεστώτος Άσαντ που θα σημάδωνει πλήρη κυριαρχία σε βάρος των αντικαθεστωτικών. Βέβαια το να αναβαθμίσουν την σύγκρουση σε άμεσο ενδοϊμπεριαλιστικό πόλεμο είναι παρακινδυνευμένο, όχι όμως απίθανο.

Τέλος, λέμε προτελευταία μάχη γιατί παραμένει ανοιχτό το θέμα των περιοχών ανατολικά του Ευφράτη και της Μανμπίτζ –για να μιλήσουμε για πλήρη ανάκτηση της κυριαρχίας στη χώρα– που ελέγχονται από τις Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (ΣΔΔ) όπου κυριαρχούν οι κουρδικές Μονάδες Προστασίας του Λαού (ΜΠΛ), τρομοκράτες του ΡΚΚ σύμφωνα με την Τουρκία αλλά και σύμμαχοι των ΗΠΑ ενάντια στον Νταές. Άλλωστε οι περιοχές της Συρίας που έχουν «ελευθερωθεί» από τους Κούρδους είναι οι μόνες που έχουν πρόσβαση οι ΗΠΑ (με χερσαίες δυνάμεις) και δεν πρόκειται να τις εγκαταλείψουν εύκολα. Έτσι, αν και οι Κούρδοι βρίσκονται σε συνεννόηση με Ρώσους και Άσαντ για μια μελλοντική αυτονομία της περιοχής, δεν είναι σίγουρο ότι το θέμα θα λυθεί με ειρηνικό τρόπο.

Πα να επανέλθουμε στο Ιντλίμπ πρέπει να πούμε ότι αποτελεί το τελευταίο προπύργιο των αντικαθεστωτικών αφού σε αυτήν την περιοχή έχει συγκεντρωθεί και το σύνολο των ανταρτών από τις περιοχές που ανέκτησε το καθεστώς, μαζί με τις οικογένειες τους κατόπιν κοινής συμφωνίας. Μιλάμε για τουλάχιστον 3 εκατομμύρια ανθρώπους εκ των οποίων 1,5 εκατομμύριο είναι εσωτερικά εκτοπισμένα άτομα που ζουν σε άθλιες συνθήκες και εμποδίζονται να μεταναστεύσουν προς την Τουρκία (έχει δεχτεί ήδη 3,5 εκατομμύρια πρόσφυγες τους οποίους «συντηρεί» σε άθλιες συνθήκες και τους χρησιμοποιεί σαν διαπραγματευτικό χαρτί προς την Δύση) από έναν τοίχο από σκυρόδεμα που σφραγίζει το μεγαλύτερο μέρος από τα 620 μίλια των συνόρων καθώς και τα όπλα των συνοριοφυλάκων. Μόνο οι βομβαρδισμοί των Ρώσων θα προκαλέσουν ένα κύμα τουλάχιστον 700 χιλιάδων νέων προσφύγων. Η περιοχή αποτελεί Ζώνη Αποκλιμάκωσης σύμφωνα με τις διαπραγματεύσεις της Αστάνα τον έλεγχο της οποίας διατηρεί η

Τουρκία με 12 στρατιωτικά φυλάκια που έχει εγκαταστήσει. Ταυτόχρονα με τις επιχειρήσεις «Ασπίδα του Ευφράτη» που απέτρεψε τους Κούρδους να κινηθούν δυτικά του Ευφράτη (εκτός από τον κόμβο της Μανμπίτζ που εξακολουθούν να ελέγχουν οι ΗΠΑ, η Γαλλία και οι ΣΔΔ) και «Κλάδος Ελαίας» που εκδίωξε τις ΜΠΛ από το Αφρίν, η Τουρκία έχει δημιουργήσει ένα «προτεκτοράτο» –μαζί με το Ιντλίμπ– έκτασης 3.460 τ.χλμ. το οποίο αξιοποιεί με διπλό τρόπο. Πρώτον για να έχει λόγο στην οποιαδήποτε συμφωνία επιτευχθεί για την επόμενη μέρα στη Συρία και δεύτερον για να διατηρεί μια προκεχωρημένη βάση ενάντια στις ΜΠΛ τις οποίες απειλεί να εξολοθρεύσει τόσο ανατολικά του Ευφράτη όσο και στις περιοχές Σινζάρ και Καντ του Βορείου Ιράκ, αλλά έχει βρεθεί απέναντι στην συμμαχία Κούρδων-ΗΠΑ με αποτέλεσμα μπροστά στον κίνδυνο των Κούρδων να αναγκαστεί να συμμαχήσει με Ρώσους και Ιρανοί.

Ωστόσο, αυτή η συμμαχία φτάνει στα όρια της στο Ιντλίμπ το οποίο πρέπει με κάθε τρόπο να «απελευθερωθούν» οι Ρώσοι αφού περιλαμβάνει όλους τους τζιχαντιστές αντάρτες που προέρχονται από την Ρωσική επικράτεια. Αποτελεί κέντρο από το οποίο πλήττονται οι ρωσικές βάσεις στην Συρία, ενώ για το καθεστώς θα σημάδωνει το τέλος της εξέγερσης και την αποχώρηση της Τουρκίας από τα εδάφη της χώρας. Η τελευταία συμφωνία Ερντογάν-Πούτιν στο Σότσι, ανέβαλε την επίθεση με την προϋπόθεση ότι η Τουρκία θα αναλάμβανε να αφοπλίσει τους τζιχαντιστές οι οποίοι ελέγχουν το 60% της περιοχής και να τους εντάξει στις δυνάμεις των επίσης ισλαμιστών ανταρτών που ελέγχονται και έχουν εξοπλιστεί από την ίδια – ακόμα και με αντιαρματικούς πυραύλους προετοιμάζοντας την σύγκρουση με το καθεστώς. Το έργο είναι μάλλον δύσκολο, ενώ η Τουρκία φαίνεται να βολιδοσκοπεί ακόμα και τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές σε σχέση με τις πιθανές αντιδράσεις τους στο θέμα του Ιντλίμπ, προκειμένου να εκτιμήσει αν θα σπάσει την συμμαχία με τους Ρώσους. Παρά τις σχετικές επαναπροσεγγίσεις ΗΠΑ-Τουρκίας (για το θέμα της αποχώρησης των Κούρδων από το Μανμπίτζ και για κοινές έρευνες υδρογονανθράκων στη Μεσόγειο), φαίνεται ότι η διαθεσιμότητα των ΗΠΑ για την Συρία δεν κρίθηκε ικανοποιητική με αποτέλεσμα να προτιμηθεί μια έστω και πρόσκαιρη συμφωνία με την Ρωσία. Η τελευταία επίσης έκρινε ότι η σύμπραξη με την Τουρκία και τα προβλήματα που δημιουργεί αυτή στο ΝΑΤΟ είναι πιο σημαντικά από μια άμεση εισβολή στο Ιντλίμπ, το πρόβλημα του οποίου θα μπορούσε να λυθεί με μια συμφωνία με την Τουρκία με πιθανά ανταλλάγματα τον ρόλο της στην οργάνωση των αντικαθεστωτικών καθώς και την συμμετοχή τουρκικών επιχειρήσεων στην μελλοντική ανοικοδόμηση της Συρίας.

Η δραματική κατάληξη της Αραβικής Άνοιξης στην Συρία συγκεκριμένα στην περιοχή του Ιντλίμπ. Μέσα στον Σεπτέμβριο έγιναν διαδηλώσεις από εξεγερμένους σε πολλές πόλεις της περιοχής οι οποίες στράφηκαν ενάντια στους τζιχαντιστές αλλά και ενάντια στις καταπιεστικές ισλαμιστικές μεθόδους ακόμα και των φιλοτουρκικών δυνάμεων. Μάλιστα οι τζιχαντιστές πυροβόλησαν για να διαλύσουν το πλήθος(!) Είναι φανερό ότι η εξέγερση διατηρεί κάποια αίγλη ακόμα, όμως χωρίς να μπορεί να συγκροτήσει οργανωμένη δημοκρατική πολιτική αντιπολίτευση ικανή να αμφισβητήσει τις αντιδραστικές τζιχαντιστικές και σαλαφιστικές δυνάμεις. Αυτό, συνδυασμένο με την έλλειψη αντιπολεμικού κινήματος στην Ευρώπη, εναποθέτει το Δράμα του Συριακού λαού στα χέρια των ιμπεριαλιστών, του Τουρκικού καπιταλισμού και του καθεστώτος Άσαντ.

■ Κώστας Δικαίος

στον κόσμο...

Κόστα Ρίκα

Σε γενική απεργία διάρκειας έχουν προχωρήσει τα συνδικάτα και οι εργαζόμενοι στην Κόστα Ρίκα από τις 10 Σεπτέμβρη(!) και ήδη διανύουν την 4η εβδομάδα απεργίας και κινητοποιήσεων. Αιτία, το πακέτο λιτότητας που ανακοίνωσε ο πρόεδρος Αλβαράδο, με στόχο τη μείωση του ελλείμματος, που φέτος μπορεί να φτάσει το 7,1% του ΑΕΠ, και του δημόσιου χρέους, που ανέρχεται στο 53,1% του ΑΕΠ. Η φύση των μέτρων γνωστή και αποτυχημένη, έμπνευσης ΔΝΤ: αύξηση της φορολογίας, επιβολή ΦΠΑ 13% σε όλα τα προϊόντα και τις υπηρεσίες και περικοπές δαπανών, που μεταφράζονται σε μειώσεις μισθών και απολύσεις στον δημόσιο τομέα.

Τα συνδικάτα έχουν προχωρήσει σε τουλάχιστον δύο μαζικές διαδηλώσεις, στις 12 και 26 Σεπτέμβρη, με δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους και νεολαία να συμμετέχουν, ενώ στήνονται και μπλόκα σε κεντρικές οδικές αρτηρίες. Κατά τη διάρκεια αποκλεισμού κεντρικού δρόμου έξω από πανεπιστήμιο της χώρας, η αστυνομία, που όσο περνούν οι μέρες σκληραίνει την καταστολή, επιτέθηκε άγρια στους φοιτητές, με αποτέλεσμα την αναβολή των μαθημάτων σε ένδειξη διαμαρτυρίας, ώστε να μπορούν όλοι οι φοιτητές και εργαζόμενοι να συμμετάσχουν στις κινητοποιήσεις. Οι έξι συνδικαλιστικές ενώσεις της χώρας αρνήθηκαν τις προτάσεις της κυβέρνησης, που κατατέθηκαν σε διαπραγματεύσεις διάρκειας οκτώ ημερών, και καλούν σε νέα διαδήλωση την 1η Οκτωβρίου, μέρα που ξεκινάει η συζήτηση του πακέτου λιτότητας στο κοινοβούλιο. Η συνέχιση της απεργίας και το προχώρημά της με αιτήματα που θα απαιτούν την πτώση της κυβέρνησης και ένα «πρόγραμμα σωτηρίας» για τους εργαζόμενους στην Κόστα Ρίκα των μεγάλων ανισοτήτων, είναι μονόδρομος για να επιτευχθεί η νίκη απέναντι στα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος.

Ινδία

Σε γενική απεργία προχώρησαν οι εργαζόμενοι στην Ινδία, στις 10 Σεπτέμβρη, ενάντια στην υπέρογκη αύξηση της τιμής των καυσίμων. Η αύξηση της τιμής του πετρελαίου διεθνώς δεν συνοδεύτηκε από μείωση των φόρων στα καύσιμα και το κόστος διαβίωσης αυξήθηκε δραματικά το προηγούμενο διάστημα. Η απεργία είχε μεγαλύτερη συμμετοχή στις μεγάλες πόλεις, ενώ σε πολλές περιπτώσεις ξέσπασαν ταραχές, με τους διαδηλωτές να στήνουν μπλόκα και να συγκρούονται με την αστυνομία.

Σε μεγάλη κινητοποίηση προχώρησαν και οι εργάτες γης και οι φτωχοί αγρότες, στις 5 Σεπτέμβρη, στο Νέο Δελχί. Οι διαδηλωτές έφτασαν τους 100.000, από 23 πολιτείες της χώρας, και συγκεντρώθηκαν έξω από το κοινοβούλιο. Τα κυριότερα και χρόνια αιτήματά τους είναι να αυξηθεί στα 250 δολάρια ο κατώτατος μισθός για τους εργάτες γης, να διαγραφούν τα χρέη των φτωχών αγροτών και να διασφαλίζεται από κρατικές επιχειρήσεις η ελάχιστη τιμή πώλησης των προϊόντων.

Τουρκία

Σε μια πρωτοφανή επίθεση στους εργαζόμενους προχώρησε το αυταρχικό καθεστώς Ερντογάν, προχωρώντας στη σύλληψη 600(!) εργατών στο υπό κατασκευή αεροδρόμιο της Κωνσταντινούπολης στα μέσα Σεπτεμβρίου. Το αεροδρόμιο ξεκίνησε να κατασκευάζεται το 2015 και οι εργαζόμενοι καταγγέλλουν άγριες συνθήκες εκμετάλλευσης, κακή σίτιση και στέγαση, ανύπαρκτα μέτρα ασφαλείας, με τους νεκρούς εργάτες να φθάνουν τους 27 (σύμφωνα με την κυβέρνηση, γιατί οι εργαζόμενοι υποστηρίζουν ότι είναι πολύ περισσότεροι), ενώ πολλοί από τους 36.000 που δουλεύουν στο έργο δεν πληρώνονται καν από τους εργοδότες. Όταν οι εργάτες διαμαρτυρήθηκαν για τις άθλιες συνθήκες εργασίας, αρνούμενοι να εργαστούν, η αστυνομία εισέβαλε στο αεροδρόμιο, ενώ επιστρατεύθηκαν ακόμη και τεθωρακισμένα περιμετρικά του εργοταξίου. Μέχρι στιγμής, έχουν προφυλακιστεί 24 εργάτες και τους έχουν απαγγελλθεί κατηγορίες για αντίσταση κατά της αρχής, φθορά δημόσιας περιουσίας και παραβίαση του νόμου που διέπει τις διαμαρτυρίες.

ΗΠΑ: Κρίση του πολιτικού συστήματος και κοινωνικοί αγώνες

Ο Ντόναλντ Τραμπ, παρά τον συνεχή πόλεμο από οικονομικούς και πολιτικούς αντιπάλους εντός των ΗΠΑ, εφαρμόζει με συνέπεια την πολιτική του ατζέντα, ειδικά στην εξωτερική πολιτική. Αρχικά αποχώρησε από όλες τις διεθνείς οικονομικές συμφωνίες (NAFTA, ASEAN, ΠΤΠ) καταγγέλλοντάς τις ως αντιαμερικανικές. Εγκατέλειψε την παγκόσμια συμφωνία για το κλίμα και τη συμφωνία για τα πυρηνικά του Ιράν. Ξεκίνησε έναν ευρύ οικονομικό πόλεμο με κύριο όπλο την επιβολή δασμών, επιτιθέμενος πρώτα και κύρια στην Κίνα αλλά και απειλώντας όλους τους υπόλοιπους ανταγωνιστές. Ο Τραμπ θέλει να επιβάλλει σε όλες τις χώρες, ακόμα και στις άλλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, διμερείς σχέσεις υποτέλειας με τις ΗΠΑ.

Ο Καναδάς και το Μεξικό υπέγραψαν πριν λίγες μέρες τη νέα εμπορική συμφωνία με τις ΗΠΑ, που υποκαθιστά την NAFTA, όμως οι δασμοί στον канаδικό χάλυβα παραμένουν! Η συμφωνία που επιτεύχθηκε με την ΕΕ ήταν υπέρ των αμερικανικών τομέων της ενέργειας και των τροφίμων, αλλά οι διαπραγματεύσεις συνεχίζονται υπό την απειλή δασμών στην ευρωπαϊκή αυτοκινητοβιομηχανία. Η διαπραγμάτευση με την Κίνα ναυάγησε, μιας και ο Τραμπ ουσιαστικά ζήτησε να αποκτήσει πρόσβαση στον έλεγχο της κινεζικής οικονομίας (συστήματα πληροφορικής, τράπεζες) και η Κίνα αποσύρθηκε. Μέχρι στιγμής έχουν επιβληθεί δασμοί σε κινεζικά εμπορεύματα αξίας πάνω των 250 δις. δολαρίων. Ενεργοποίησε τον νόμο του 2017 περί «αντιμετώπισης αντιπάλων της Αμερικής μέσω κυρώσεων» και τον χρησιμοποιεί ενάντια στην κινεζική Κρατική Υπηρεσία Στρατιωτικών Εξοπλισμών και τον διευθυντή της, επειδή αγόρασαν όπλα από... ρωσική εταιρεία! Ο Τραμπ, για να τον δικαιολογήσει την ασυγκράτητη επιθετικότητα ενάντια στην Κίνα, την κατηγορεί πως προσπαθεί να παρέμβει στις ενδιάμεσες αμερικανικές εκλογές του Νοεμβρίου!

Επιπλέον, το Ιράν έχει ανακηρυχτεί βασικός εχθρός-τρομοκράτης από τις ΗΠΑ. Του

επιβάλλουν εμπάργκο, απειλώντας με τρομερές κυρώσεις όποιες εταιρείες και χώρες συνεχίσουν να αγοράζουν πετρέλαιο από το Ιράν. Ο Τραμπ αναδεικνύεται σε σφοδρό υποστηρικτή του δολοφονικού σιωνιστικού καθεστώτος του Ισραήλ. Μετέφερε την αμερικανική πρεσβεία στην Ιερουσαλήμ, την οποία αναγνώρισε ως πρωτεύουσα, στηρίζει τη δολοφονική δράση του ισραηλινού στρατού, έκοψε κάθε οικονομική βοήθεια στους Παλαιστίνους, έκλεισε και τα γραφεία της παλαιστινιακής διπλωματίας στην Ουάσινγκτον.

Η υπεράσπιση αυτών των πολιτικών από το βήμα της πρόσφατης Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ προκάλεσε κύμα αντιδράσεων όχι μόνο από Ρώσους και Κινέζους αλλά και από τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Η ΕΕ, σε συνεννόηση με Ρωσία και Κίνα, δημιουργεί μια Εταιρεία Ειδικού Σκοπού ώστε να συνεχίσουν τις συναλλαγές με το Ιράν, παρακάμπτοντας τις αμερικανικές κυρώσεις. Αυτό σημαίνει και παράκαμψη του δολαρίου και χρήση άλλων νομισμάτων. Και η Ινδία δήλωσε πως θα συνεχίσει να αγοράζει πετρέλαιο από το Ιράν. Ταυτόχρονα, οι ευρωπαίοι υπερασπίζονται τη δικαιοδοσία του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου, που έχει ξεκινήσει έρευνα για διάπραξη εγκλημάτων πολέμου στο Αφγανιστάν από το 2001 και στη Λωρίδα της Γάζας/Παλαιστίνη. Οι ΗΠΑ, αφού χρησιμοποίησαν αυτό το δικαστήριο για αντιπάλους τους, τώρα έχουν σταματήσει να το αναγνωρίζουν!

Εσωτερικός πόλεμος

Στην πολιτική του οικονομικού εθνικισμού και προστατευτισμού του Τραμπ, αντιτίθενται οι γιγάντιες αμερικανικές πολυεθνικές επιχειρήσεις και το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο, που βλέπουν από τον περιορισμό του «ελεύθερου» παγκόσμιου εμπορίου. Το ίδιο ανησυχητικά βλέπουν την κατά μέτωπο επίθεση Τραμπ σε όλες τις χώρες, και το άνοιγμα πολλών μετώπων. Θεωρούν πως αυτή η πολιτική απομακρύνει τις ΗΠΑ από παραδοσιακούς συμμάχους και ενισχύει τις σχέσεις άλλων χωρών με Ρωσία και Κίνα. Φοβούνται μια περαιτέρω αλλαγή των συσχετισμών σε βάρος των αμερικανών ιμπεριαλιστών.

Οι αντιδράσεις του νεοφιλελεύθερου κατεστημένου είναι συνεχείς ενάντια στην κυβέρνηση Τραμπ. Έχουν ήδη υπάρξει αρκετές παραιτήσεις, ενώ τώρα και ο υπουργός Δικαιοσύνης Τζεφ Σέσιους είναι υπό απομάκρυνση. Ο υπονήφιος του Τραμπ για το Ανώτατο Δικαστήριο, δικαστής Κάβανο, αμφισβητείται λόγω καταγγελίας εναντίον του για βιασμό. Ταυτόχρονα συνεχίζεται η έρευνα για την εμπλοκή της Ρωσίας στην προεκλογική καμπάνια του Τραμπ. Η πιο σημαντική εξέλιξη είναι η συγκρότηση από μεγάλους καπιταλιστές της «Συμμαχίας υπέρ του Ελεύθερου Εμπορίου» που λέει «Φτάνει πια!» στους δασμούς και στον προστατευτισμό που επιβάλλει ο Τραμπ στην οικονομία. Συμμετέχουν η Εθνική Ένωση Ναυτιλιακών Βιομηχανιών (απειλεί με χιλιάδες απολύσεις λόγω αύξησης του κόστους λειτουργίας), το Αμερικάνικο Πετρελαϊκό Ινστιτούτο (MOBIL-CHEVRON, κ.ά.), η Ένωση Μεγάλων Επιχειρήσεων Λιανικού Εμπορίου, το Συμβούλιο Βιομηχανίας Πληροφορικής και Τεχνολογίας (Google, Microsoft, Apple, κ.ά.). Αυτοί οργανώνουν την αντιπολίτευση στον Τραμπ.

Χαρακτηριστικό της πολιτικής κρίσης είναι ανώνυμο γράμμα που στάλθηκε στους New York Times από κυβερνητικό αξιωματούχο, στις αρχές Σεπτεμβρίου, με τίτλο: «είμαι μέρος της αντίστασης στο εσωτερικό της κυβέρνησης Τραμπ». Εκεί αποκαλύπτεται πως ομάδα της κυβέρνησης παραμένει κοντά στον Τραμπ για να περιορίσει τις «επικίνδυνες τρέλες» του, ενώ σκεφτόταν ακόμα και να ζητήσει την καθάρση του. Ο Τραμπ απαίτησε να αποκαλυφθεί ο «προδότης» και ανακάτωσε όλο τον Λευκό Οίκο για να τον βρει! Είναι δεδομένο πως όσο ο Τραμπ προχωράει σε πολιτικές που θίγουν μεγάλες μερίδες του κεφαλαίου στις ΗΠΑ, τόσο οι επιθέσεις εναντίον του θα είναι σκληρές και θα αξύνουν την αναξιοπιστία του πολιτικού συστήματος.

Ο διάδοχος του Κάουντερ στην κοινοβουλευτική ομάδα του CDU, Ραλφ Μπρίνκχαους θα επιδιώξει, καθώς φαίνεται, ένα μεγαλύτερο «άνοιγμα» προς τους πιο συντηρητικούς ψηφοφόρους των CDU/CSU, οι οποίοι φυλλορροούν προς το ακροδεξιό AfD που ενισχύεται διαρκώς. Σε πρόσφατη δημοσκόπηση, το τελευταίο φαίνεται να αγγίζει το 18% και να βρίσκεται στην δεύτερη θέση, ρίχνοντας στην τρίτη θέση το σοσιαλδημοκρατικό κόμμα της Γερμανίας (SPD) με 17%, το οποίο συνεχίζει να βρίσκεται σε μεγάλη πτωτική πορεία. Στην ανατολική Γερμανία το AfD περνάει πρώτο στις δημοσκοπήσεις, αυξάνοντας ακόμα περισσότερο την επιρροή του. Το CDU πέφτει κάτω από 28%. Στις περσινές εθνικές εκλογές ήταν πρώτο το κόμμα της καγκελαρίου Μέρκελ με 34,1%, ενώ το επίσης δεξιό CSU του Ζεεχόφερ, αναμένεται να συρρικνωθεί εκλογικά στο κρατίδιο της Βαυαρίας (δεύτερο μεγαλύτερο της Γερμανίας) στις 14 Οκτώβρη.

Το πολιτικό πρόβλημα στην Γερμανία έχει ακόμα μεγαλύτερο βάθος από αυτό που αναδεικνύεται από την κυβερνητική κρίση. Τα αστικά κόμματα και το πολιτικό προσωπικό της γερμανικής μπουρζουαζίας δεν έχουν μόνο εσωτερικά ζητήματα να λύσουν. Η γερμανική αστική τάξη νιώθει να συμπιέζεται ανάμεσα στις ΗΠΑ και τον άξονα Κίνας-Ρωσίας, και συγκεκριμένα από την κλιμάκωση του εμπορικού πολέμου που πρόκειται να πλήξει και τις εξαγωγές της Γερμανίας. Οι ΗΠΑ άλλωστε έχουν σημαντικό εμπορικό έλλειμμα με τη Γερμανία, που έφτασε το 2017

Οι ταξικοί αγώνες στο προσκήνιο

Το «Occupy Wall Street» (αντίστοιχο των κινημάτων των πλατειών) ήταν προμήνυμα μιας κοινωνίας που δεν αντέχει άλλο την υπερκετάλλευση των εργατών και φτωχών. Το 2015, ξεκινά από το Σιάτλ ο αγώνας «15 Now» για 15 δολ. κατώτερο ωρομίσθιο. Γίνεται βασικό αίτημα πολλών εργαζομένων, ειδικά στον επισιτισμό. Πόλεις όπως το Σιάτλ και η Μινεάπολη κατοχυρώνουν με νόμο τα 15 δολάρια. Ακολουθούν τα κινήματα «Black Lives Matter» ενάντια στις συνεχείς δολοφονίες μαύρων από την αστυνομία, οι Πορείες Γυναίκων ενάντια στον μισογυνισμό της κυβέρνησης Τραμπ και τις διακρίσεις κατά των γυναικών, οι τεράστιες διαδηλώσεις μαθητών με τον τίτλο «πορεία για τις ζωές μας» ενάντια στην οπλοκατοχή.

Ακόμα είχαμε εξεγέρσεις των φυλακισμένων σε όλες τις ΗΠΑ ενάντια στη δουλειά-καταναγκαστική εργασία εκατομμυρίων φυλακισμένων φτωχών, τη μεγάλη απεργία των εκπαιδευτικών στη Βιρτζίνια, που ήδη κέρδισε αυξήσεις 5% και τώρα επεκτείνεται στους εκπαιδευτικούς πολλών πολιτειών. Ο αγώνας συνεχίστηκε στη Walt Disney όπου οι εργαζόμενοι κέρδισαν αύξηση ημερομισθίου από τα 10 στα 15 δολάρια και στο γιγάντιο κάτεργο της Amazon (οι εργαζόμενοι της ξεπερνούν τις 500.000 παγκοσμίως) που με σκληρό αγώνα κέρδισαν τα 15 δολάρια ανά ώρα. Αξιοσημείωτος είναι και ο αγώνας στη Silicon Valley. Οι εργαζόμενοι της Google επαναστάτησαν ενάντια στην ανάληψη έργου για στρατιωτικούς σκοπούς (βελτίωση στόχευσης drones με τεχνητή νοημοσύνη), που είχε ως στόχο την κατοχύρωση στην εταιρεία έργου 10 δις δολ. για την ηλεκτρονική διασύνδεση όλων των αμερικανικών στρατευμάτων. Ακόμα και με παραιτήσεις, ανάγκασαν την εταιρεία να εγκαταλείψει το σχέδιο. Το ίδιο έκαναν και οι εργαζόμενοι σε Microsoft/Amazon, αρνούμενοι να παράγουν τεχνολογία αναγνώρισης προσώπων για την Υπηρεσία Μεταναστευτικής Πολιτικής των ΗΠΑ.

A.Φ.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: Νέα κυβερνητική κρίση με άρωμα ακροδεξιάς

Στα τέλη Σεπτεμβρίου, μία ακόμα κρίση ξέσπασε στο εσωτερικό της κυβέρνησης του «μεγάλου συνασπισμού» στη Γερμανία, ο οποίος από τις ομοσπονδιακές εκλογές του 2017 αντιμετωπίζει σοβαρούς τριγμούς. Η αφορμή αυτήν την φορά ήταν η μη επανεκλογή του Φόλκερ Κάουντερ, επί 13 χρόνια επικεφαλής της κοινοβουλευτικής ομάδας της CDU/CSU (Χριστιανοδημοκρατική Ένωση Γερμανίας και Χριστιανοκοινωνική Ένωση Γερμανίας αντίστοιχα) στο ομοσπονδιακό κοινοβούλιο. Ο Κάουντερ όλο αυτό το διάστημα βρισκόταν στο πλευρό της καγκελαρίου Άνγκελα Μέρκελ και η καταψήφιση του αποτελεί μια σοβαρή αμφισβήτηση της ίδιας της καγκελαρίου, η οποία δήλωσε ότι «στις δημοκρατίες υπάρχουν και οι ήττες».

Λίγες μέρες νωρίτερα, ο τρικομματικός κυβερνητικός συνασπισμός στη Γερμανία (CDU/CSU, SPD) αναγκάστηκε να οδηγήσει σε παραίτηση τον Χανς-Γκέοργκ Μάασεν, επικεφαλής της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Προστασίας του Συντάγματος, δηλαδή των μυστικών υπηρεσιών. Ο Μάασεν αποδείχθηκε ότι έδινε πληροφορίες στο ακροδεξιό AfD, ενώ υποστήριζε ότι δεν υπήρξε κανένα πογκρόμ εναντίον μεταναστών στο Κέμνιτς της Σαξονίας! Η κινητοποίηση χιλιάδων ακροδεξιών και νεοναζι στην πόλη της ανατολικής Γερμανίας, με αφορμή την δολοφονία ενός κουβανικής καταγωγής Γερμανού, αλλά και οι αντιφασιστικές διαδηλώσεις που ακολούθησαν, ανέδειξαν με τον πιο ανάγλυφο τρόπο την

βαθιά διαίρεση στο εσωτερικό της γερμανικής κοινωνίας. Η ίδια η κυβέρνηση, και ακόμα περισσότερο το AfD επιχειρούν να μετατρέψουν τη δυσάρεσκεια απέναντι στην καπιταλιστική κοινωνία σε πόλωση και μίσος εναντίων των μεταναστών και των προσφύγων, με στόχο να στρέψουν το πολιτικό σκηνικό σε ακόμα πιο αντιδημοκρατική κατεύθυνση.

Η γερμανική κυβέρνηση επέλεξε αρχικά μάλλον να υποβαθμίσει το γεγονός. Μάλιστα φαινόταν ότι θα προχωρούσε και σε αναβάθμιση του Μάασεν σε υφυπουργό Εσωτερικών, με αρμοδιότητα τα θέματα ασφάλειας και ασφάλειας του κυβερνοχώρου. Στη συνέχεια όμως, μετά από αλληπάλληλες διαβουλεύσεις, αποφασίστηκε να αναλάβει ρόλο ειδικού συμβούλου στο υπουργείο Εσωτερικών του υπουργού Χορστ Ζεεχόφερ. Ο Ζεεχόφερ ωστόσο είναι ο ίδιος που κάλυψε τον Μάασεν, δηλώνοντας ότι «δεν είναι ακροδεξιός και γι' αυτό τον λόγο δεν θα τον αποπέμψω»!

Έτσι, μετά τη δυσκολία σχηματισμού κυβέρνησης το περσινό φθινόπωρο, την κυβερνητική, αλλά ταυτόχρονα και ευρωπαϊκή κρίση με αφορμή το ζήτημα του προσφυγικού το καλοκαίρι, τα τελευταία επεισόδια αδυνατούν ακόμα περισσότερο τον «μεγάλο συνασπισμό». Οι εντάσεις στο εσωτερικό του SPD φέρεται να έχουν φτάσει στο σημείο να ζητηθεί από την πρόεδρο του κόμματος να εγκαταλείψουν την κυβέρνηση. Τελικά και τα τρία κυβερνητικά κόμματα βγαίνουν αδυνατισμένα, δίχως να μπορούν να βρουν καμία πολιτική ισορροπία και συνοχή.

Αργεντινή

Το ΔΝΤ σφίγγει τη θηλιά, νέα κύματα εργατικών αγώνων στον ορίζοντα

Το εξεγερσιακό κύμα που σάρωσε την Αργεντινή στις αρχές της προηγούμενης δεκαετίας έφερε στην κυβέρνηση τους περονιστές του Νέστορ Κίρχνερ (και, μετά τον θάνατό του, της χήρας του, Κριστίνα Φερνάντες) και επέβαλε τη διαγραφή μεγάλου μέρους του τοκογλυφικού χρέους και την άσκηση μιας σχετικά «φιλολαϊκής» πολιτικής. Η αδυναμία των περονιστών να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες της όξυνσης της καπιταλιστικής κρίσης μετά το 2008 οδήγησε στην εκλογική τους ήττα το 2015 από τον ακραίο νεοφιλελεύθερο Μάκρι. Η λαίλαπα που ακολούθησε έφερε άλλο ένα «success story» του νεοφιλελευθερισμού: μέσα σε τρία μόλις χρόνια, η Αργεντινή ξανάπεσε στα νύχια του ΔΝΤ. Η νέα χρεοκοπία επιταχύνθηκε από τη φυγή κεφαλαίων προς τις ΗΠΑ και άλλες δυτικές ιμπεριαλιστικές οικονομίες (λόγω της αύξησης των επιτοκίων εκεί) και τις επιθέσεις από τους «γύπες» των αγορών στο νόμισμα της Αργεντινής (ανάλογα προβλήματα αντιμετωπίζουν σχεδόν όλες οι λεγόμενες «αναδυόμενες» οικονομίες: Τουρκία, Βραζιλία, Μεξικό, Νότια Αφρική κ.ά.).

Αυτή τη φορά, το ΔΝΤ ξεπέρασε κάθε όριο βαρβαρότητας, ενδεικτικό για το τι περιμένει τους εργαζόμενους και τους λαούς όλου του κόσμου με την, επικείμενη και σχεδόν πανθομολογούμενη, νέα επιδείνωση της κρίσης παγκόσμια. Στα μέτρα που ζήτησε, εκτός από τις «κλασικές» περικοπές μισθών, συντάξεων και δημόσιων δαπανών και αυξήσεις φόρων (η αύξηση της φορολογίας ακό-

μα και σε βασικά εξαγωγίμα προϊόντα, όπως η σόγια, θα γονατίσει πλήρως την οικονομία της Αργεντινής), περιλαμβάνεται η κατάργηση ολόκληρων υπουργείων, με πρώτα αυτά της Εργασίας και της Υγείας (!). Αυτό πολύ απλά σημαίνει μαζικές απολύσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, πλήρη κατάργηση κάθε έννοιας εργατικού δικαιώματος και κοινωνικού κράτους, ολοκληρωτική ιδιωτικοποίηση ακόμα και των πιο βασικών αγαθών (υγεία, παιδεία, ασφάλιση κ.ά.), που θα γίνουν ακριβά εμπορεύματα, απρόσιτα για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Τα μέτρα έχουν στόχο τον μηδενισμό του δημόσιου ελλείματος μέχρι το 2020 (από 3,9% το 2017). Η άμεση συνέπεια θα είναι η ύφεση της οικονομίας κατά 1% το 2018, σύμφωνα με τις κυβερνητικές προβλέψεις, με βέβαιη αύξηση αυτού του ποσοστού τα επόμενα χρόνια.

Μια τέτοια κατάσταση είναι αναμενόμενο ότι θα επιφέρει και διαιρέσεις στο εσωτερικό της αστικής τάξης, όχι βέβαια ως προς την ουσία των μέτρων, αλλά για την ταχύτητα και ένταση της εφαρμογής τους. Ενδεικτική είναι ήδη η παραίτηση του διοικητή της κεντρικής τράπεζας της Αργεντινής, που επισήμως αποδίδεται σε

«προσωπικούς λόγους».

Το εργατικό κίνημα της Αργεντινής είχε πέσει για αρκετά χρόνια σε μια κατάσταση σχετικής υποχώρησης και αδράνειας, καθώς οι εργαζόμενες μάζες είχαν εισπράξει την πτώση των περονιστών και την επέλαση των νεοφιλελεύθερων ως δική τους ήττα. Ωστόσο, η βαρβαρότητα της επίθεσης του ντόπιου κεφαλαίου και των ιμπεριαλιστών φέρνει μια νέα άνοδο των αγώνων, από τα τέλη του 2017, με τις μεγάλες κινητοποιήσεις ενάντια στα κυβερνητικά σχέδια διάλυσης της κοινωνικής ασφάλισης. Η ανακοίνωση των μέτρων του ΔΝΤ απαντήθηκε από σχεδόν όλα τα μεγάλα συνδικάτα με 36ωρη γενική απεργία (από το απόγευμα της Δευτέρας 24/9 μέχρι τα μεσάνυχτα της Τρίτης 25/9). Η συμμετοχή των εργαζομένων ήταν μαζική, οι συγκοινωνίες, επίγειες και αεροπορικές, παρέλυσαν, πολλές τράπεζες, δημόσιες υπηρεσίες, αλλά και ιδιωτικές επιχειρήσεις έκλεισαν. Το Ροσάριο, κύριο λιμάνι της Αργεντινής για εξαγωγές αγροτικών προϊόντων, επίσης δεν λειτουργήσε, ενώ απήργησαν και οι ιδιώτες μεταφορές φορτίων. Οι απεργιακές συγκεντρώσεις στο Μπουένος Άιρες και σε άλλες μεγάλες πόλεις είχαν μεγάλη συμμετοχή και έγιναν και πολλά

μπλοκαρίσματα δρόμων, ενώ τα περισσότερα καταστήματα έμειναν κλειστά.

Τα προβλήματα φυσικά παραμένουν, καθώς τα περισσότερα συνδικάτα ελέγχονται από την περονική γραφειοκρατία, που δεν έχει καμία διάθεση να προχωρήσει στην ολομέτωπη σύγκρουση με την κυβέρνηση που απαιτείται για την ανατροπή των βάρβαρων μέτρων, ενώ στο πρόσφατο παρελθόν δεν έχει διστάσει να χρησιμοποιήσει φυσική βία, ακόμα και δολοφονίες, ενάντια σε επαναστάτες αγωνιστές. Η εμπροσθοφυλακή της αργεντινικής εργατικής τάξης είναι οι επαναστατικές τροτσικιστικές οργανώσεις, που πρωτοστατούν στην οργάνωση και κινητοποίηση των μαζών σε χώρους δουλειάς και γειτονίες και παλεύουν για την απαλλαγή των συνδικάτων από τη μέγγενη της γραφειοκρατίας. Τα αποτελέσματα αποτυπώνονται και σε εκλογικό επίπεδο, καθώς στις εκλογές του 2017 το FIT, εκλογικό μέτωπο τριών τροτσικιστικών οργανώσεων, συγκέντρωσε το 4,7% των ψήφων. Ωστόσο, ο κατακερματισμός των επαναστατών σε πολλές οργανώσεις και, κυρίως, η μικροκομματική στάση των περισσότερων ηγεσιών στέκεται εμπόδιο στην αξιοποίηση των πολύ μεγάλων δυνατοτήτων που ανοίγονται. Η κρισιμότητα της κατάστασης επιβάλλει την ένταση των προσπαθειών για ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, που θα φτάσει μέχρι τέλους τη σύγκρουση με κυβέρνηση-κεφάλαιο-ιμπεριαλιστές και θα ανοίξει έναν νέο κύκλο εξεγέρσεων σε ολόκληρη τη Λατινική Αμερική.

■ Γιάννης Χαλάς

Καταλονία

Ένας χρόνος από το δημοψήφισμα της 1ης Οκτώβρη, οι μάζες ξανά στο προσκήνιο

Η πολιτική κατάσταση στην Καταλονία περιπλέκεται συνεχώς λόγω της απόλυτης διαίρεσης με το Ισπανικό Κράτος, που εκφράστηκε ανοιχτά με το δημοψήφισμα της 1ης Οκτώβρη 2017 και τη μαχητική υπεράσπιση της πλειοψηφικής λαϊκής βούλησης από τις μάζες. Το χάσμα που δημιουργήθηκε ανάμεσα στην κεντρική κυβέρνηση του Ισπανικού Κράτους και την κοινωνική πλειοψηφία στην Καταλονία κάθε άλλο παρά μειώθηκε με την πτώση του Ραχόι και την άνοδο του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ). Το ακριβώς αντίθετο. Το ΣΚ εφάρμοσε από την αρχή μια πολιτική «μαστίγιου και καρότου» απέναντι στις αστικές δυνάμεις της Καταλονίας χωρίς να αλλάξει ούτε γράμμα από την ουσία της πολιτικής του Ραχόι. Μετέφερε τους πολιτικούς κρατούμενους σε φυλακές της Καταλονίας, πρόσφερε την επαναφορά μερικών άρθρων του Συντάγματος της Καταλονίας που είχε κηρύξει αντισυνταγματικά το Ανώτατο Δικαστήριο το 2010, επανέφερε στην νέα καταλανική κυβέρνηση την οικονομική διαχείριση της Καταλονίας την οποία είχε αφαιρέσει ο Ραχόι, κ.ά.

Το ΣΚ θέλει να κλείσει κάθε συζήτηση περί Ανεξαρτησίας και να δώσει χρονικά περιθώρια στους καταλανικούς θεσμούς και στα αστικά κόμματα να διαμορφώσουν μια νέα στρατηγική και να αναβαπτιστούν μέσα από έναν «νέο δρόμο συμβίωσης και διαλόγου» μακριά από την «ουτοπία» της Ανεξαρτησίας.

Αυτή η «νέα κανονικότητα» που προσπαθεί να επιβάλλει το Ισπανικό Κράτος στην Καταλονία σκοντάφτει στην τεράστια κοινωνική πλειοψηφία των εργαζομένων και λαϊκών στρωμάτων και προκαλεί τριγμούς στο πολιτικό σύστημα. Με την ιδιότυπη συνθηκολόγηση των αστικών δυνάμεων που ηγήθηκαν στην πρώτη φάση της διαδικασίας ανεξαρτητοποίησης, ισχυροποιούνται οι τάσεις συνολικής απόρριψης του πολιτικού συστήματος και αναδεικνύεται όλο και πιο καθαρά το βάθος της κοινωνικής και ταξικής διαίρεσης που συνεχίζει να βαθαίνει.

Άλλωστε οι μάζες δεν έχουν σταματήσει να ριζοσπαστικοποιούνται και να κινητοποιούνται μέσα από δικές τους μορφές αυτοοργάνωσης όπως οι **Επιτροπές για την Υπεράσπιση της Ανεξαρτησίας (ΕΥΑ)** στις οποίες συμμετέχουν ενεργά οι δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Οι επιτροπές αποκτούν όλο και πιο αποφασιστικό ρόλο στο κίνημα κυρίως γιατί εκφράζουν την μαζική δυσανεμία για την αποτυχημένη τακτική της «παθητικής αντίστασης» που συνεχίζει να έχει η καταλανική αστική ηγεσία και δίνουν μια οργανωτική μορφή στο καθολικό αίτημα της Ανεξαρτησίας ως προϊόν του αποτελέσματος στο Δημοψήφισμα της 1/10/17. Κάτι που αμφισβητούν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο όλα τα αστικά κόμματα με το επιχείρημα ότι ήταν αντισυνταγματικό. Κατ' επέκταση, τα αιτήματά τους περιορίζονται στην διεξαγωγή ενός νέου, «νόμιμου» δημοψηφίσματος.

Στις 11 Σεπτεμβρίου, την Εθνική ημέρα των Καταλανών, διαδήλωσαν στη Βαρκελώνη πάνω από 1 εκατομμύριο άνθρωποι, ζητώντας την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων και τη συνέχιση της διαδικασίας ανεξαρτητοποίησης. Τρεις εβδομάδες αργότερα, στην πρώτη επέτειο του δημοψηφίσματος της 1ης Οκτώβρη, ύστερα από κάλεσμα των ΕΥΑ, πάνω από διακόσιες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν έξω από το κοινοβούλιο στην Βαρκελώνη, ζητώντας την αναγνώριση του αποτελέσματος του περσινού δημοψηφίσματος. Χαρακτηριστικό της κατάστασης είναι πως η Ισπανική Εθνική Πολιτοφυλακή (Guardia Civil), το κύριο κατασταλτικό σώμα που ήρθε πριν ένα χρόνο από την υπόλοιπη Ισπανία για να καταστείλει το δημοψήφισμα καλούσε σε «συγκέντρωση μνήμης» για τους αστυνομικούς που τραυματίστηκαν εκείνη την ημέρα! Το κίνημα απάντησε με αντισυγκέντρωση και υπήρξαν συγκρούσεις μεταξύ των δύο συγκεντρώσεων. Οι μάζες έχουν χάσει πια την υπομονή τους, όπως δείχνει και η προσπάθεια, την ίδια μέρα, να εισβάλουν στο κτίριο του κοινοβουλίου. Οι κινητοποιήσεις κατέληξαν σε οδομαχίες με την τοπική αστυ-

νομία (Mossos d'Esquadra). Σε άλλες πόλεις, όπως η Τζιρόνα, έγιναν πολλά κλεισίματα δρόμων και καταλήψεις σιδηροδρομικών γραμμών.

Η μεγάλη πίεση που δέχεται από τη βάση εξαναγκάζει την αστική ηγεσία σε συνεχή ζγκ-ζαγκ. Η καταλανική κυβέρνηση του Κιμ Τόρα (του κόμματος PDeCAT του αυτοεξόριστου Πουτζδεμόν) έχει σημαντικό πρόβλημα συνοχής. Ο κυβερνητικός συνασπισμός μεταξύ των Junts per Catalunya και Esquerra Republicana, στον οποίο ηγείται το κόμμα του, αντιμετωπίζει συνεχείς τριγμούς γύρω από το ποια τακτική θα πρέπει να ακολουθήσει.

Τα γεγονότα της επετείου όξυναν ακόμα περισσότερο την πολιτική κατάσταση. Ο Κιμ Τόρα έστειλε τηλεσίγγραφο προς την κυβέρνηση του Πέδρο Σάντσεθ ζητώντας να οριστεί εντός μηνός ημερομηνία διεξαγωγής ενός «αμοιβαία συμφωνημένου δημοψηφίσματος» για την ανεξαρτησία της Καταλονίας. Σε περίπτωση που δεν γίνει αυτό, ο Τόρα απειλήσε πως οι κοινοβουλευτικές ομάδες των αυτονομιστών στην ισπανική Βουλή θα αποσύρουν την υποστήριξή τους στην κυβέρνηση, με αφορμή την επερχόμενη συζήτηση για τον ισπανικό προϋπολογισμό.

■ P.B

1938–2018: 80 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ ΤΗΣ 4^{ης} ΔΙΕΘΝΟΥΣ

Β' μέρος – Η προσφορά της 4ης Διεθνούς στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα

Μετά τον Β' ΠΠ ανέκυψαν πολύπλοκα ζητήματα. Ο κόσμος είχε μεταμορφωθεί, χρειαζόταν νέες απαντήσεις από τους επαναστάτες μαρξιστές. Ενώ η πλειοψηφία των αριστερών δυνάμεων προέβλεπε μια μεγάλη οικονομική κρίση (λόγω της ανεξαρτησίας των αποικιών), συνέβη το αντίθετο, εμφανίστηκε για 20–25 χρόνια η μεγαλύτερη καπιταλιστική ανάπτυξη. Η 4η Διεθνής ανέλυσε αυτές τις αλλαγές, δίνοντας απαντήσεις στα σημαντικότερα προβλήματα. Πολλά προέρχονταν από την ανάπτυξη στις εξαρτημένες χώρες και την εμφάνιση της νεοαποικιοκρατίας. Χρειάστηκαν νέες επεξεργασίες για το νόμο της άνισης και συνδυασμένης ανάπτυξης, την έννοια της εξάρτησης, τους τρόπους εκμετάλλευσης των χωρών της περιφέρειας, το μπλοκ εξουσίας σ' αυτές. Επίσης, για τον χαρακτηρισμό καθεστώτων που προέκυψαν από αντιιμπεριαλιστικές επαναστάσεις και κινήματα (Αίγυπτος, Αλγερία κ.λπ.).

Η 4η Διεθνής επιβεβαίωσε τη διεύρυνση του στρατηγικού σχεδίου της επανάστασης, που μεταπολεμικά αμφισβητήθηκε (σοσιαλδημοκράτες, σταλινικοί, κεντριστές). Ήταν το μοναδικό ρεύμα που απάντησε στις διαστρεβλώσεις του μαρξισμού: α) Στις απόψεις περί «ειρηνικού δρόμου προς το σοσιαλισμό», των σταλινικών (επαναφορά της θεωρίας των σταδίων, ως αντιμονοπωλιακά-αντιιμπεριαλιστικά μέτωπα). β) Στις θεωρίες περί «κοινωνίας της αφθονίας», που αμφισβητούσαν τις αναλύσεις του Μαρξ, υποστηρίζοντας ότι ο καπιταλισμός είχε ξεπεράσει τις κρίσεις ή τις είχε αμβλύνει οριστικά σε «αναδιαρθρώσεις». γ) Στις θεωρίες περί μεταρρύθμισης του αστικού κράτους. δ) Στην αμφισβήτηση της εργατικής τάξης ως επαναστατικού υποκειμένου. ε) Στις σταλινικές διαστρεβλώσεις για τον ρόλο του επαναστατικού κόμματος. ζ) Στη δυσφήμιση του στρατηγικού στόχου, του Σοσιαλισμού.

Η 4η Διεθνής τροφοδότησε μεταπολεμικά το εργατικό κίνημα με σύγχρονες αναλύσεις, εμπλουτίζοντας το μαρξισμό, την επαναστατική στρατηγική. Επιβεβαίωσε και διεύρυνε τα συμπεράσματα των κλασικών του μαρξισμού:

α) Ο καπιταλισμός οδηγείται νομοτελειακά σε κρίσεις, απ' όπου δεν υπάρχει εσωτερικός οικονομικός μηχανισμός εξόδου. Η κρίση

ξεπερνιέται με πολιτικά μέσα, όλων των ειδών, κύρια με εξωγενή σοκ (πόλεμος).

β) Το αστικό κράτος και οι θεσμοί του δεν μεταρρυθμίζονται, αλλά πρέπει να συντριβούν, να αντικατασταθούν από τη δικτατορία του προλεταριάτου / σοσιαλιστική δημοκρατία.

γ) Η κρίση του καπιταλισμού ή και γενικά ο καπιταλισμός δεν οδηγούν νομοτελειακά στο σοσιαλισμό (χοντροκομμένη σοσιαλδημοκρατική και σταλινική άποψη). Η ανατροπή του καπιταλισμού, η μετάβαση στο σοσιαλισμό, εξαρτάται πρώτα και κύρια από το επαναστατικό υποκείμενο και το επαναστατικό κόμμα.

δ) Το επαναστατικό υποκείμενο είναι η εργατική τάξη (η μόνη πραγματικά επαναστατική) – και μπορεί να πραγματοποιήσει την επανάσταση σε συμμαχία με ενδιάμεσα, εκμεταλλεζόμενα και καταπιεζόμενα στρώματα.

ε) Απέκρουσε τις στρεβλώσεις που ταύτιζαν τον δημοκρατικό συγκεντρωτισμό με τον σταλινικό μονολιθισμό, τον γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό, καταλήγοντας σε υποκατάσταση της εργατικής τάξης. Η 4η Διεθνής επέκτεινε τη θεωρία του επαναστατικού κόμματος, επεξεργαζόμενη τις σχέσεις του με την πρωτοπορία, τις μάξες, τις μορφές αυτοοργάνωσης, τα άλλα εργατικά κόμματα. Αποκατέστησε τη μαρξιστική και λενινιστική άποψη, που είχε καταπατήσει ο σταλινισμός («ένα είναι το κόμμα της εργατικής τάξης»). Επεξεργάστηκε τις σχέσεις του κόμματος με την εργατική εξουσία, την κυβέρνηση και το κράτος, που αφορά την εργατική δημοκρατία, απέναντι στο μονοκομματικό κράτος και στις σταλινικές δικτατορίες.

στ) Πλούτισε την τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου και του Μεταβατικού Προγράμματος – και έτσι η 4η Διεθνής και τα τμήματά της μπόρεσαν να επέμβουν στο κίνημα όχι μόνο θεωρητικά και πολιτικά αλλά και πρακτικά. Εφαρμόζοντας το πρόγραμμά της και την πρακτική της σε πλατιά τμήματα της εργατικής τάξης, μπόρεσε να ηγηθεί μεγάλων κινητοποιήσεων, κινήματων, εξεγέρσε-

ων ακόμη και επαναστάσεων.

ζ) Συνέβαλε καθοριστικά στο ξεκαθάρισμα του τελικού στόχου (σοσιαλιστική επανάσταση, σοσιαλισμός). Επεξεργάστηκε περαιτέρω τον θεμέλιο λίθο που έβαλε ο Μαρξ με την περίφημη φράση του: «ο σοσιαλισμός είναι έργο των ίδιων των εργαζομένων». Υπερασπίζοντας την παράδοση των Σοβιετών Λένιν και Τρότσκι, θα στηριχτεί στα διδάγματα του Τρότσκι από την Οκτωβριανή Επανάσταση για τη διαμόρφωση επαναστατικής συνείδησης μέσα από την επέκταση των μορφών αυτοοργάνωσης, εργατικού ελέγχου και δικαστικής εξουσίας. Υπενθύμισε το καθήκον του επαναστατικού κόμματος να διευθύνει τους εργαζόμενους (να δίνει συνείδηση στο ασυνείδητο και αυθόρμητο), όχι να τους υποτάσσει γραφειοκρατικά.

η) Διεύρυνε την αντίληψη για την Εργατική Εξουσία και την Σοσιαλιστική Δημοκρατία. Ο Τρότσκι επεξεργάστηκε το θέμα πολύ περισσότερο υπό το φως των εμπειριών του πρώτου εργατικού κράτους και του σταλινικού εκτρομέματος. Η 4η Διεθνής συστηματοποίησε και επέκτεινε αυτές τις απόψεις στο γνωστό κείμενο «Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου», μια από τις σημαντικότερες συμβολές σ' αυτό το τόσο ζωτικό θέμα.

Κανένα άλλο ρεύμα δεν παρακολούθησε από τόσο κοντά την πορεία της παγκόσμιας επανάστασης όσο η 4η Διεθνής. Συμπαράσταθηκε σ' όλα τα εργατικά, απελευθερωτικά, αντιγραφειοκρατικά και επαναστατικά κινήματα, πολέμησε την αποικιοκρατία, τον καπιταλισμό και ιμπεριαλισμό, τα σταλινικά καθεστώτα (υποστηρίζοντας την πολιτική επανάσταση για την εγκαθίδρυση της σοσιαλιστικής δημοκρατίας). Οργάνωσε την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα πάνω στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας, όπου αυτό ήταν δυνατό.

Η 4η Διεθνής ανέλυσε σύγχρονα φαινόμενα (επαναστατικές ηγεσίες που δεν προέρχονταν από το εργατικό κίνημα: Αλγερία, Κούβα, Νικαράγουα), επενέβη στα περισσότερα επαναστατικά γεγονότα. Παρά την πολυπλοκότητα της αποικιακής επανάστασης,

την ερμήνευσε σωστά, στάθηκε ενεργά στο πλάι της, με τη μέγιστη προλεταριακή, διεθνιστική ανιδιοτέλεια –π.χ. οι μιτριγάδες υπεράσπισης της γιουγκοσλάβικης επανάστασης (όταν ο σταλινισμός λυσομανούσε εναντίον της), η υποδειγματική υπεράσπιση της αλγερινικής, κουβανικής, βιετναμέζικης, νικαρουανής επανάστασης κ.ά. Στη Λατινική και Κεντρική Αμερική, Ασία και Αφρική (όπου είχε δυνάμεις) έπαιξε πολύ σημαντικό ρόλο στην οργάνωση της εργατικής και αγροτικής τάξης και στα κινήματα, π.χ. σε Περού (με τον περίφημο αγροτικό ηγέτη Ούγκο Μπλάνκο), Βολιβία, Βραζιλία, Μεξικό, Αργεντινή, Σρι Λάνκα, Πακιστάν κ.ά. Σε Βολιβία (1952–71) και Σρι Λάνκα (1964) όπου ηγήθηκε των επαναστάσεων, τα τμήματά της έφτασαν πολύ κοντά στην κατάκτηση της εξουσίας.

Η 4η Διεθνής επενέβη με όλες τις δυνάμεις της στο επαναστατικό κύμα 1965–75 και στην καρδιά των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων, όπως στον Μάη του 1968 στην Γαλλία. Η θεωρητική, ιδεολογική και προγραμματική δουλειά των προηγούμενων χρόνων, η σωστή εκτίμηση της κατάστασης, η ορθή σύλληψη νέων φαινομένων (ρόλος σπουδάζουσας και μαθητικής νεολαίας, «πλατιά πρωτοπορία»), η αλλαγή τακτικής και η χάραξη νέων προανατολισμών, έδωσαν κατάλληλο εξοπλισμό στα τμήματά της για να επέμβουν ενεργά και σχεδόν σ' όλες τις χώρες, παίζοντας πρωτοπόρο ρόλο.

Σήμερα η 4η Διεθνής (μετά τη διάλυση του σταλινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας), είναι το μοναδικό παγκόσμιο ρεύμα που παρά τα οργανωτικά προβλήματά του έχει μια στέρεη ιδεολογική και προγραμματική αναφορά στον επαναστατικό μαρξισμό, είναι παρών με χιλιάδες αγωνιστές στους σημερινούς αγώνες και στις προσπάθειες ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος, αυξάνει τις δυνάμεις του (ενώ όλα τα άλλα παλιότερα ρεύματα έχουν διαλυθεί). Χρέος όλων των πρωτοπόρων αγωνιστών είναι η αναγέννηση της 4ης Διεθνούς, η πάλη για την οικοδόμηση του Παγκόσμιου Κόμματος της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, απαραίτητο εργαλείο για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Εκδηλώσεις της ΟΚΔΕ για την επέτειο (των 80 χρόνων από την ίδρυση της 4^{ης} Διεθνούς)

Στις 3 Σεπτεμβρίου συμπληρώθηκαν 80 χρόνια από την ίδρυση της 4^{ης} Διεθνούς το 1938 στο Παρίσι. Ηγέτης της υπήρξε ο μεγάλος επαναστάτης μαρξιστής Λέον Τρότσκι, 2 χρόνια πριν δολοφονηθεί από σταλινικό πράκτορα στο Μεξικό. Η 4^η Διεθνής αποτέλεσε συνέχεια της Αριστερής Αντιπολίτευσης και της Ενωμένης Αντιπολίτευσης, που σχηματίστηκαν το 1923 και 1927 αντίστοιχα στο μπόλσεβίκικο κόμμα, για να φράξουν τον δρόμο στον σταλινικό εκφυλισμό και να ολοκληρώσουν την πορεία της ΕΣΣΔ και της ανθρωπότητας προς την παγκόσμια επανάσταση και τον σοσιαλισμό.

Η ΟΚΔΕ διοργάνωσε μια μεγάλη καμπάνια για να τιμήσει αυτή τη σπουδαία επέτειο και να αναδείξει την ιστορία, τους αγώνες και την πολύπλευρη προσφορά του διεθνούς τροτσκιστικού/τεταρτοδιεθνιστικού κινήματος. Για να προτάξει μια σύγχρονη στρατηγική του Διεθνισμού, που είναι σήμερα πιο επίκαιρη από ποτέ για το παγκόσμιο εργατικό και επαναστατικό κίνημα.

Στα πλαίσια της καμπάνιας πραγματοποιήθηκαν εξορμήσεις σε γειτονίες και εργασιακούς χώρους. Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη ένα βιβλίο που περιλαμβάνει 2 πολύ σημαντικά κείμενα, του Ερνέστ Μαντέλ *Οι λόγοι ίδρυσης της 4ης διεθνούς και γιατί παραμένουν βάσιμοι σήμερα* και το *Μανιφέστο της 4^{ης} Διεθνούς* (1991). Κυκλοφορούν και δυο

παιλιότερες εκδόσεις, η *4ης Διεθνής (συμβολή στην ιστορία του τροτσκιστικού κινήματος)* του Πιέρ Φρανκ, καθώς και η μπροσουρά για τα 70 χρόνια της 4ης Διεθνούς (2008) γραμμένη από συντρόφους της ΟΚΔΕ.

Η καμπάνια κορυφώθηκε με τις εκδηλώσεις σε Αθήνα (Τρίτη 25/9, ΑΣΟΕΕ) και Θεσσαλονίκη (Σάββατο 29/9, ΕΔΟΘ), όπου υπήρξε πλούσια συζήτηση. Ιδιαίτερη έμφαση δόθηκε στην ιστορική αναγκαιότητα που οδήγησε στην ίδρυση της 4^{ης} Διεθνούς, στη μεγάλη μάχη που έδωσε απέναντι στον σταλινισμό αλλά και στον ρόλο που έπαιξε διατήρηση των θεωρητικών, προγραμματικών και πολιτικών παραδόσεων του μαρξισμού και του μπόλσεβικισμού ενάντια στον σταλινικό εκφυλισμό. Παρουσιάστηκε η καθοριστική συμβολή της 4^{ης} Διεθνούς στα πιο μεγάλα εργατικά και επαναστατικά κινήματα διεθνώς, όπως τα αντιαποικιακά κινήματα και η εξέγερση του Μάη του '68 στη Γαλλία. Επίσης συζητήθηκε η προσφορά της στους σημαντικότερους σταθμούς του κινήματος στην Ελλάδα και ειδικά στην εξέγερση του Μάη του '36 στη Θεσσαλονίκη αλλά και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου το '73. Ο κύκλος των εκδηλώσεων ολοκληρώθηκε στα Ιωάννινα στις 6/10.

Χαιρετισμούς για την επέτειο και τις εκδηλώσεις έστειλαν η γαλλική τροτσκιστική οργάνωση *Lutte Ouvriere* (Εργατική Πάλη), καθώς και οι διεθνείς τροτσκιστικές τάσεις της ΛΙΤ και της ΥΙΤ.

Επιτακτική είναι η ανάγκη της ύπαρξης και ενεργής δραστηριοποίησης της Διεθνούς σήμερα, σε μια περίοδο που η δομική κρίση του καπιταλισμού παρασέρνει ολόκληρη την ανθρωπότητα στην καταστροφή και την βαρβαρότητα. Μετά τη διάλυση του σταλινισμού και της σοσιαλδημοκρατίας, ο τροτσκισμός μένει ουσιαστικά το μοναδικό παγκόσμιο ρεύμα στο εργατικό κίνημα. Γίνεται επιτακτικό το καθήκον των επαναστατών μαρξιστών-τροτσκιστών για την αναγέννηση της 4ης Διεθνούς.

Η ΟΚΔΕ συμβάλλει με όλες τις δυνάμεις για αυτή την αναγέννηση, στην πάλη για την οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την ανατροπή του χρεοκοπημένου καπιταλιστικού συστήματος και του ιμπεριαλισμού, την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

100 χρόνια από την ίδρυση του ΣΕΚΕ (α' μέρος)

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

Φέτος συμπληρώνεται ένας αιώνας από δύο πολύ σημαντικά γεγονότα για την ιστορία του Ελληνικού εργατικού κινήματος: Την ίδρυση της ΓΣΣΕ και σχεδόν ταυτόχρονα την ίδρυση του ΣΕΚΕ. Η νίκη της Οχτωβριανής Επανάστασης είχε ξεσηκώσει επαναστατική θύελλα σε ολόκληρο τον κόσμο και κυρίως στην Ευρώπη για πολλά χρόνια μετά το 1917. Το κολοσσιαίο αυτό γεγονός βάζει και το Ελληνικό Εργατικό Κίνημα σε ένα ανώτερο στάδιο που συμβαδίζει με τα πρώτα χρόνια της Ρώσικης Επανάστασης.

Οι Βαλκανικοί πόλεμοι, ο Α Παγκόσμιος Πόλεμος 1914-1918, η μικρασιατική καταστροφή, η πλημμυρίδα της προσφυγικής τάσης, σε συνδυασμό με τον θρίαμβο της Ρωσικής Επανάστασης, την επίδραση των επαναστατικών γεγονότων στην Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο έδωσε μια ισχυρή ώθηση στο ελληνικό εργατικό κίνημα.

Η ίδρυση του ΣΕΚΕ

Ύστερα από τη μεγάλη απεργιακή δραστηριότητα της περιόδου 1908-1918 ιδρύεται στις 26 Οκτώβρη του 1918 η Γενική Συνομοσπονδία (ΓΣΕΕ) εργατών. Συγκέντρωνε γύρω στις 100.000 συνδικαλισμένους εργάτες, σε 320 σωματεία, σημαντικός αριθμός για ένα σύνολο 180.000 εργατών. Στο συνέδριο επικρατεί με μεγάλη πλειοψηφία η αριστερή τάση (Αβρ. Μπεναρόγια, Γ. Παπανικολάου κ.α.) που υποστήριζε σαν θεμελιακή βάση την αρχή της πάλης των τάξεων.

Ταυτόχρονα είχαν δημιουργηθεί και οι συνθήκες για την οργάνωση ενός εργατικού κόμματος: η άνοδος του εργατικού κινήματος μέσα στο 1918 και η ύπαρξη πολλών τοπικών σοσιαλιστικών ομάδων, όπως η Φεντερασιόν με ηγέτη τον Αβραάμ Μπεναρόγια στη Σαλονίκη που είχε εκπροσωπηθεί στο συνέδριο της Στοκχόλμης της Β' Διεθνούς (1910) σαν επίσημο τμήμα. Ακόμα η Σοσιαλιστική Εργατική Ένωση στην Αθήνα, η Σοσιαλιστική νεολαία με ηγέτη τον Λιγδόπουλο καθώς και διάφορα εργατικά σοσιαλιστικά κέντρα και όμιλοι στην Αθήνα, Πειραιά, Βόλο, Κέρκυρα, Λάρισα, Καβάλα, Μυτιλήνη, Πάτρα, Χαλκίδα κ.α. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες ιδρύε-

ται στον Πειραιά στις 4 του Νοέμβρη του 1918 το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ελλάδος (ΣΕΚΕ), με συμμετοχή 34 αντιπροσώπων που είχαν εκλεγθεί από 1000 μέλη. Τα μεγάλα αυτά γεγονότα βάζουν το ελληνικό εργατικό κίνημα σε ένα ανώτερο στάδιο.

Στο συνέδριο διαμορφώθηκαν τρεις τάσεις. Η επαναστατική τάση με επικεφαλής τους Τζουλάτι (κατόπιν ηγέτης του Αρχείου του Μαρξισμού), Λιγδόπουλο (μέλος της πρώτης οργανωτικής επιτροπής του ΣΕΚΕ), Κομιώτη, που μπορεί να θεωρηθεί και η πρώτη αριστερή αντιπολίτευση στην Ελλάδα. Το δευτερευθιστικό κέντρο με ηγέτη τον Αβραάμ Μπεναρόγια, έναν μαχητικότατο αγωνιστή του εργατικού κινήματος με πάρα πολλές διώξεις, δίκες και εκτοπίσεις που βρέθηκε στην κορυφή της ΓΣΕΕ και του ΣΕΚΕ και έχαιρε γενικότερης εκτίμησης ανεξάρτητα από τις πολιτικές του τοποθετήσεις. Η δεξιά τάση που αντιπροσώπευε τις κλασικές απόψεις της σοσιαλδημοκρατίας όπως την μεταρρύθμιση αντί της επανάστασης, την υπεράσπιση της αστικής δημοκρατίας κ.λπ. που τελικά θα αποχωρήσει. Μετά από έντονες συζητήσεις και αντιπαράθεσεις επικράτησαν οι απόψεις της αριστερής πτέρυγας που εμπνεόταν από την Οχτωβριανή Επανάσταση και το κόμμα από την ίδρυσή του κιόλας απέκτησε επαναστατικό προσανατολισμό. Το ΣΕΚΕ ήταν ένα εργατικό αντικαπιταλιστικό κόμμα όμως δεν ήταν επαναστατικό-προλεταριακό, το πρόγραμμα του είχε τη σφραγίδα του μικροαστικού ριζοσπαστισμού («λαϊκή δημοκρατία», λαϊκός έλεγχος πάνω στην κυβέρνηση με την εισαγωγή του δημοψηφίσματος, «αφοπλισμός όλων των κρατών και αναγκαστική διαιτησία, εθνική άμυνα, Κοινωνία των Εθνών κ.λπ.). Η επαναστατική τάση, η προλεταριακή αριστερή πτέρυγα μέσα στο ΣΕΚΕ, παρότι οργανωτικά μειοψηφούσε κατάφερε να εκλέξει και τους τρεις ηγέτες της. Οι Τζουλάτι, Κομιώτης, Λιγδόπουλος, εκλέχθηκαν σε βασικά πόστα. Η πίεση της αστικής τάξης για τον εννουχισμό των αγωνιστών αυτών ήταν ισχυρή. Όμως η πίεση των μαζών και οι αγώνες σε εθνικό και διεθνές επίπεδο ήταν πιο ισχυρή.

Το ΣΕΚΕ και η 3η Διεθνής

Η επαναστατική τάση του ΣΕΚΕ θα στοχεύσει να προσχωρήσει στην 3η Διεθνή. Στο Α' Συμβούλιο (18-24 Μάη 1919) του ΣΕΚΕ θα παρθεί η απόφαση προσχώρησης στη 3η Διεθνή όμως η προσχώρηση θα αναβληθεί. Στο Β' Συμβούλιο αποφασίστηκε η αποστολή του Δ. Λιγδόπουλου στην Ιδρυτική Συνδιάσκεψη της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας (ΒΚΟ) στη Σόφια και στην συνέχεια στη Μόσχα στο 2^ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς (ΚΔ) για να εκτελέσει την απόφαση του πρώτου Εθνικού Συμβουλίου, την ένταξη του ΣΕΚΕ στην 3η Διεθνή. Ο Λιγδόπουλος θα παρακολουθήσει το 2^ο Συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς στη Μόσχα το καλοκαίρι του 1920 που θα υπάρξει συμφωνία και η ΚΔ θα στείλει στην Ελλάδα σαν αντιπρόσωπό της το νεαρό ελληνόρωσο Ωρίωνα Αλεξάκη καθώς και τον Ρώσο Οϊκίν για την υπογραφή της ένταξης. Οι τρεις νεαροί κομμουνιστές θα πάρουν από την Οδησό, τον Οκτώβρη του 1920, πλοίο για να επιστρέψουν στην Ελλάδα αλλά κατά τη διάρκεια του ταξιδιού θα δολοφονηθούν (σύμφωνα με την επίσημη εκδοχή από Τουρκολαζούς ληστοπειρατές) στη Μαύρη Θάλασσα. Υπάρχει εδώ αμφιβολία γύρω από τα γεγονότα καθώς η περιοχή στην οποία δολοφονήθηκαν κυριαρχούνταν από δυνάμεις τις Αντάντ και είναι πιθανό να έπεσαν θύματα από φίλο-μπεριαλιστών συμμοριτών.

Στο 2^ο Συνέδριο του ΣΕΚΕ που έγινε Απρίλιο του 1920 και ύστερα από δύο χρόνια πάλης μεταξύ δευτεοδιεθνιστών και τριτοδιεθνιστών, αποφασίστηκε η προσχώρηση στην ΚΔ. Αντί να μετονομαστεί όμως από Σοσιαλιστικό σε Κομμουνιστικό όπως ζήτησε η ΚΔ βαφτίστηκε Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Κομμουνιστικό) ΣΕΚΕ(Κ). Το 2^ο συνέδριο ψήφισε τις αρχές της ΚΔ την δικτατορία του προλεταριάτου και τον προλεταριακό διεθνισμό.

Το μέτωπο της Μικράς Ασίας και η Ένωση Παλαιών Πολεμιστών

Στις 2 Μάη 1919 άρχισε η απόβαση του Ελληνικού στρατού στην Σμύρνη. Από την αρχή το ΣΕΚΕ την χαρακτήρισε ως «τυχοδιωκτική ιμπεριαλιστική πολεμική περιπέτεια». Στο μικρασιατικό μέτωπο θα δραστηριοποιηθούν Έλληνες κομμουνιστές μέλη του ΣΕΚΕ με επικεφαλής τους Παντελή Πουλιόπουλο και Γιώργο Νικόλη που θα δημιουργήσουν αντιπολεμικούς πυρήνες. Το Κεντρικό Συμβούλιο των Κομμουνιστών Φαντάρων του Μετώπου θα κυκλοφορήσει προκηρύξεις στους στρατιώτες συνήθως γραμμένες από τον Παντελή Πουλιόπουλο. Αυτές οι προκηρύξεις θα είναι κατά της εκστρατείας και του πολέμου και όπως χαρακτηριστικά γράφουν καλούν Έλληνες και Τούρκους φαντάρους να συμφιλιωθούν και να μετατρέψουν τον πόλεμο σε ταξικό εμφύλιο. Άρχισαν να δημιουργούν ομάδες σε κάθε στρατιωτική μονάδα που συγκεντρώθηκαν περίπου 200 αγωνιστές. Στο μέτωπο έφθαναν και οι εφημερίδες του κόμματος όπως ο Ριζοσπάστης. Ο Παντελής Πουλιόπουλος τον Ιούνιο του 1922 θα

συλληφθεί μαζί με άλλους 25 και θα παραπεμφθεί σε στρατοδικείο με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας. Με την κατάρρευση του μετώπου θα δραπετευθεί από τις στρατιωτικές φυλακές Σμύρνης και θα επιστρέψει στην Ελλάδα.

Το Φλεβάρη του 1921 το μικροαστικό ρεφορμιστικό επιτελείο του ΣΕΚΕ με επικεφαλής τους Γ. Γεωργιάδη, Α. Σιδέρη, Ν. Δημητράτο διακηρύττει την ανάγκη «της μακράς νομίμου υπάρξεως», υποστηρίζει ότι οι αποφάσεις της Διεθνούς έχουν «απλώς ιστορικό χαρακτήρα» για το ελληνικό κόμμα και ότι το ΣΕΚΕ πρέπει να περιοριστεί σε «καθήκοντα οργάνωσης και προπαγάνδας». Όλη αυτή η δεξιά ομορτοουνιστική πολιτική, που εκφράζει την επίδραση της αστικής ιδεολογίας μέσα στο ΣΕΚΕ, προκαλεί την αγανάκτηση της εργατικής βάσης του κόμματος.

Με την τραγική κατάληξη όμως της μικρασιατικής εκστρατείας επιστρέφουν από το μέτωπο και εντάσσονται στο κόμμα, στα τέλη του 1922, πολλοί κομμουνιστές στρατιώτες. Αυτοί θα αποτελέσουν τη δυναμική επαναστατική πτέρυγα του κόμματος με ηγέτη τον Π. Πουλιόπουλο, της μεγαλύτερης φυσιογνωμίας που γέννησε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα αλλά και μια από τις μεγαλύτερες παγκόσμια. Η επαναστατική πτέρυγα θα επιδιώξει κυρίως: 1) την επαναφορά του κόμματος σε επαναστατική τροχιά εγκαταλείποντας τη θέση της «μακράς νομίμου υπάρξεως», 2) την **μπολσεβικοποίηση** του κόμματος και 3) τη διαγραφή από αυτό των **ομορτοουνιστών** της ιδρυτικής γενιάς του ΣΕΚΕ που αντιδρούν σε αυτήν. Τον Νοέμβριο του 1922 στην Αθήνα, στα γραφεία του συνδικάτου «Πρόσδος» συνήλθε το 1^ο Έκτακτο Συνέδριο του ΣΕΚΕ(Κ).

Η «παλαιοπολεμιστική» ομάδα αναπτύσσει τη δραστηριότητα της παράλληλα με την όξυνση της επαναστατικής κρίσης στα 1922-23 και την άνοδο του συνδικαλιστικού κινήματος (τρίτη γενική πανελλαδική απεργία του Αυγούστου του 1923 και αιματοκύλισμα των εργατών στο Πασαλιμάνι από τους «δημοκράτες» Πλαστήρα και Παπανδρέου). Με επικεφαλής μεγάλης αξίας ηγετικές φυσιογνωμίες (Π. Πουλιόπουλο, Γ. Νικολή κ.α.) συνεχίζει τις προσπάθειές της στο Εθνικό Συμβούλιο του Κ.Κ.Ε. και αναπτύσσει την μαζική δράση της οργανώνοντας στις 5-9 Μάη 1924 το Πανελλήνιο Συνέδριο Παλιών Πολεμιστών και Θυμάτων Στρατού, ιδρύοντας την Ομοσπονδία ΠΠΘΣ, με εβδομαδιαίο όργανο τον «Παλιό Πολεμιστή» με την μεγάλη για την εποχή κυκλοφορία των 20.000 φύλλων, κυκλοφορώντας την επίκαιρη ακόμα και σήμερα μπροσούρα «Πόλεμος κατά του Πολέμου» γραμμένη από τον Φ. Ορφανό (ψευδώνυμο του Π.Πουλιόπουλου).

Στα 1924 στο Γ' Έκτακτο Συνέδριο του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος μετονομάζεται σε Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας (ΚΚΕ) και ο Παντελής Πουλιόπουλος εξελέγη Γενικός Γραμματέας του, πρώτος στην ιστορία του.

